Galeria fantastică

William H. Hodgson

Casa de la marginea Abisului

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

William H. Hodgson

Casa de la marginea Abisului

Traducere de Anca Florea

Din manuscrisul descoperit în 1877, de către domnii Tonnison şi Berregnon, în ruinele care sunt situate la sud de satul Kraighten, în vestul Irlandei. L-am aşternut mai jos, însoţit de note.

TATĂLUI MEU
(ale cărui urme au păşit peste rătăciţii eoni[1])

Deschide uşa,
Şi ascultă!
E doar geamătul surd al vântului şi sclipirea
Lacrimilor din preajma lunii.
Iar în închipuire, e trecerea
Unei umbre ce dispare
În noapte, dimpreună cu cel ce-a murit.

Taci! Şi ascultă
Plânsetul plin de durere
Al vântului în amurg.
Taci şi ascultă, fără vreun murmur ori suspin.
La umbra ce-a păşit peste rătăciţii eoni,
La sunetul ce te-ndeamnă să mori.
Taci şi ascultă! Taci şi ascultă!
Umbra celui mort.

[1] Eon – ansamblul forţelor eterne emanate de o fiinţă, care fac posibilă acţiunea sa asupra lucrurilor, potrivit filosofiei neoplatonicienilor şi a gnosticilor (n. red.).

INTRODUCEREA AUTORULUI LA MANUSCRIS

Am stat şi-am chibzuit multe ceasuri la istoria ce se aşterne în paginile care urmează. Sper că instinctul nu m-a călăuzit pe un drum greşit atunci când m-a împins să las povestea exact aşa cum am primit-o.

Manuscrisul a rămas neschimbat. Imaginaţi-vă – atunci când mi-a fost încredinţată lucrarea – cu ce curiozitate o întorceam pe toate părţile, încercând s-o examinez cât mai repede posibil. Este o carte mică, însă destul de densă, înţesată toată – cu excepţia câtorva pagini de la sfârşit – cu un scris de mână ciudat, dar lizibil, aşternut în rânduri înghesuite. Acum, în vreme ce scriu, îi simt încă în nări vagul şi straniul miros de baltă, iar degetele mele au amintiri subconştiente legate de fina atingere şi „lipicioasa” senzaţie pe care mi-au lăsat-o paginile umezite de vreme.

Citesc şi, în timp ce citesc, dau la o parte cortina imposibilului, care-mi orbeşte mintea, şi-mi arunc privirea spre necunoscut. Rătăcesc printre fraze seci şi sacadate; iar în clipa de faţă, n-aş mai putea găsi vreun cusur stilului său direct, căci această poveste mutilată este capabilă să spună, cu mult mai bine decât frazele mele ambiţioase, tot ceea ce izolarea străveche a casei dispărute se străduise să transmită.

Despre povestirea simplă şi directă a unor fapte stranii şi extraordinare, voi spune foarte puţine. Acestea se află în faţa voastră. Povestea profundă trebuie descoperită personal de fiecare cititor, în funcţie de capacitatea şi dorinţa fiecăruia. Şi chiar dacă s-ar întâmpla ca unu să nu poată vedea, aşa cum o fac eu acum, tabloul întunecat şi modul de prezentare a unor realităţi consacrate sub numele de Iad şi Rai, le pot promite măcar că vor fi impresionaţi chiar considerând cele înfăţişate aici drept o simplă poveste.

William Hope Hodgson,
17 decembrie 1907

I. DESCOPERIREA MANUSCRISULUI

În vestul Irlandei, se află un sătuc numit Kraighten. Se găseşte izolat, la poalele unui deal mic. În jurul acestuia, se întinde un ţinut lipsit de vegetaţie şi total neprietenos, unde ici şi colo, la distanţe considerabile, poţi întâlni ruinele unui cătun părăsit de multă vreme, pustiu şi straniu. Întreaga zonă este dezolantă, lipsită de populaţie, iar pământul acoperă cu zgârcenie stâncile care zac sub el şi în care ţinutul abundă, lăsând să răsară din sol movile în formă de valuri.

Cu toate astea, în ciuda pustietăţii, prietenul meu, Tonnison, şi cu mine am ales să ne petrecem vacanţa acolo. El ajunsese cu un an înainte pur întâmplător în locul acela, în timpul unei lungi plimbări, şi descoperise posibilitatea de a pescui într-un mic râu fără nume, care trece pe la marginea sătucului.

Spuneam că râul nu are un nume; aş putea adăuga şi faptul că nici una dintre hărţile pe care le-am putut consulta până acum nu avea vreo înregistrare referitoare la satul sau râul acela. Păreau să fi scăpat complet atenţiei cartografilor şi, dacă ar fi să ne luăm după spusele unui ghid obişnuit, ele s-ar putea să nici nu existe. Acest lucru se poate explica parţial prin faptul că cea mai apropiată staţie de cale ferată (Ardrahan) este la aproape patruzeci de mile distanţă.

Era o seară călduţă, când eu şi prietenul meu am ajuns destul de devreme în Kraighten. Fuseserăm în Ardrahan cu o noapte în urmă, dormiserăm acolo în nişte camere pe care le-am închiriat la oficiul poştal din sat şi am plecat la momentul oportun în dimineaţa următoare, apucând doar să ne agăţăm destul de nesigur de una dintre obişnuitele lor trăsuri cu două roţi.

Ne luase o zi întreagă să ne desăvârşim călătoria pe nişte drumuri neînchipuit de dificile, având drept rezultat completa epuizare şi, într-o oarecare măsură, nervozitatea noastră. Oricum, trebuia să ridicăm cortul şi să ne punem

la adăpost bunurile înainte de a ne gândi la mâncare sau odihnă. Aşa că ne-am pus pe treabă şi, cu ajutorul şoferului, în scurt timp am reuşit să instalăm cortul pe o mică fâşie de pământ din afara oraşului, destul de aproape de râu.

Apoi, după ce ne-am rânduit toate lucrurile, i-am dat drumul şoferului, care trebuia să se întoarcă cât mai curând posibil şi i-am spus să revină peste două săptămâni. Adusesem suficiente provizii pentru o asemenea perioadă, iar apă puteam lua din izvor. De benzină nu aveam nevoie, fiindcă adusesem în echipamentul nostru şi o lampă cu ulei, iar vremea era frumoasă şi caldă.

Fusese ideea lui Tonnison să campăm afară, în loc să ne găsim un adăpost într-una dintre colibe.

După cum punea el problema, nu era chiar o glumă să dormi într-o încăpere în care se află o familie sănătoasă de irlandezi într-un colţ şi o cocină în celălalt, în vreme ce o colonie de păsări jumulite îşi trimite, de undeva de sus, blagosloveniile fără părtinire, şi unde întregul loc duhneşte cu putere a nămol, încât, dacă cineva şi-ar vârî capul pe uşă, i s-ar muta nasul din loc.

Tonnison aprinsese lampa de gătit şi se apucase să taie feliile de şuncă în tigaie, aşa că eu am luat ibricul şi am coborât spre râu după apă. Pe drum, am trecut destul de aproape pe lângă un grup de săteni, care m-au privit curioşi, însă nu într-o manieră neprietenoasă, deşi nici unul dintre ei n-a îndrăznit să-mi adreseze vreun cuvânt.

Când mă întorceam cu ibricul umplut, m-am dus drept către ei şi, după ce am făcut un semn amabil din cap, la care ei au răspuns într-un mod asemănător, i-am întrebat despre pescuit. În loc să-mi răspundă însă, au dat din cap tăcuţi şi s-au holbat la mine. Am repetat întrebarea, adresându-mă în mod direct tipului mare şi slab de lângă mine; nici de data asta n-am primit vreun răspuns. Apoi omul s-a întors spre unul dintre tovarăşii săi şi i-a spus repede ceva într-o limbă pe care nu o înţelegeam; deodată, mulţimea a început să trăncănească într-o limbă pe care am bănuit-o după câteva momente a fi irlandeza. În tot

acest timp, toţi aruncau priviri către mine. Timp de câteva minute, îşi vorbiră între ei în felul acesta, apoi omul căruia mă adresasem s-a întors spre mine şi mi-a spus ceva. După expresia feţei, mi-am închipuit că îmi adresa la rândul său întrebări; acum venise rândul meu să dau din cap în semn că nu înţelegeam ce ar fi vrut să afle. Am stat aşa şi ne-am uitat unul la celălalt, până când l-am auzit pe Tonnison strigându-mi să mă grăbesc cu ibricul. I-am părăsit apoi, cu un zâmbet şi o înclinare din cap, şi toţi membrii micului grup au făcut aceleaşi gesturi, deşi chipurile lor trădau mirarea.

Era clar, reflectam eu în timp ce mă întorceam spre cort, că locuitorii celor câteva colibe din pustietate nu ştiau o boabă englezeşte. Când i-am spus lui Tonnison, mi-a confirmat că ştia lucrul acesta şi că nu era deloc un fapt ieşit din comun în acea parte a ţării, unde oamenii deseori trăiau şi mureau în cătunele lor izolate, fără să intre vreodată în contact cu lumea din afară.

Tonnison mormăi ceva de consimţire, după care se aşternu liniştea o vreme.

Mai târziu, după ce apetitul ne fusese satisfăcut într-o bună măsură, ne-am pus pe discutat, punând la cale planurile pentru a doua zi şi, după ce am tras un fum, am închis uşa cortului şi ne-am pregătit de culcare.

— Sper că nu există posibilitatea ca cei de afară să ne ia ceva, am întrebat în vreme ce ne înveleam în pături.

Tonnison spuse că nu credea aşa ceva, atâta vreme cât eram în preajmă; apoi, continuă el explicaţia, ne puteam încuia toate lucrurile, cu excepţia cortului, în cufărul cel mare pe care-l adusesem pentru provizii. Am căzut de acord în această privinţă şi curând am adormit amândoi.

În dimineaţa următoare, ne-am trezit devreme şi ne-am dus să înotăm în râu, după care ne-am îmbrăcat şi-am luat micul dejun. Apoi ne-am întins şi am verificat uneltele de pescuit şi, cum am constatat că micul dejun ne era într-un fel asigurat, ne-am pus la adăpost lucrurile din cort şi ne-am îndreptat către zona pe care o explorase prietenul meu în vizita lui anterioară.

Pe tot parcursul zilei, am pescuit în voie, înaintând într-un ritm hotărât în susul râului, iar până seara am ajuns să avem unul dintre cele mai frumuşele coşuri de peşte pe care le văzusem în ultima vreme. La întoarcerea în sat, ne îndestulaserăm deja cu o masă pe cinste, iar apoi, după ce-am pus de-o parte câţiva dintre peştii cei mai de soi pentru micul dejun, i-am oferit pe cei care ne rămăseseră grupului de săteni adunaţi la o distanţă considerabilă să privească ce facem. Părură extrem de îndatoraţi şi revărsară asupra capetelor noastre o mulţime de ceea ce noi consideram a fi binecuvântări irlandeze.

În felul acesta, am petrecut câteva zile, având parte de o minunată distracţie şi de un apetit de înaltă clasă, suficient pentru a veni de hac prăzii noastre. Furăm încântaţi să constatăm cât de prietenoşi puteau fi localnicii şi că nu exista nici un semn că ar îndrăzni să ne cotrobăie printre lucruri în absenţă.

Era o zi de marţi când noi ajunserăm în Kraighten, iar în duminica următoare aveam să facem o mare descoperire. Până atunci, merseserăm numai în susul râului, dar în ziua aceea ne lăsaserăm undiţele de-o parte şi, luându-ne ceva provizii, porniserăm la o plimbare mai lungă în direcţia opusă. Era o zi caldă şi ne târam alene, oprindu-ne numai la prânz să mâncăm ceva pe câte o stâncă netedă din apropierea râului. Apoi şedeam şi fumam o vreme, reluându-ne plimbarea numai după ce lipsa de activitate ne obosise îndeajuns.

Am hoinărit în continuare vreme de aproape un ceas, flecărind încet şi relaxat despre una şi despre alta, şi ne-am oprit de câteva ori pentru ca tovarăşul meu – care este un fel de artist – să surprindă în tuşe primare câteva fragmente din peisajul sălbatic.

Apoi, fără nici un fel de avertizare, râul pe care îl urmasem cu atâta încredere se sfârşi brusc, dispărând în pământ.

— Doamne, Dumnezeule, cine s-ar fi gândit la aşa ceva?

Eram mut de uimire; mă întorsei apoi către Tonnison. Se uita cu ochi pierduţi spre locul unde dispăruse râul.

După o clipă spuse:

— Hai să mai mergem puţin; s-ar putea să apară din nou, cred că merită să verificăm.

Am fost de acord şi ne-am continuat drumul, deşi părea inutil, atâta vreme cât nu eram deloc siguri asupra direcţiei în care trebuia să ne îndreptăm. Înaintarăm probabil cam o milă, apoi Tonnison, care se holba cu interes la ceva, se opri şi-şi acoperi ochii.

— Vezi, spuse el, nu e un fel de ceaţă într-acolo, la dreapta, în aceeaşi linie cu stânca aceea mare? şi făcu un semn cu mâna.

M-am uitat cu atenţie şi, după o clipă, mi s-a părut că văd ceva, însă nu eram sigur, aşa că i-am spus-o.

— Oricum, răspunse prietenul meu, vom merge până acolo să aruncăm o privire. Şi porni către direcţia pe care o indicase, iar eu îl urmai. Într-o clipă, ajunserăm printre tufişuri şi, după o vreme, ne aflam pe un mal înalt, acoperit de pietre, de pe care priveam în vale către o sălbăticie de buruieni şi copaci.

— Arată de parcă am fi dat de-o oază în acest deşert de pietre, murmură Tonnison, în timp ce privea plin de interes. Apoi tăcu şi îşi fixă privirea într-un loc, unde m-am uitat şi eu; de undeva din centrul zonei împădurite, de sub noi, se înălţa în aerul liniştit o coloană măreaţă de stropi vaporoşi, peste care soarele strălucea, formând nenumărate curcubeie.

— Ce frumos! am exclamat eu.

— Da, răspunse Tonnison, îngândurat. Trebuie să existe vreo cascadă ceva, pe-aici. Poate că e chiar râul nostru care a ieşit la lumină. Haide să vedem.

Ne-am făcut drum pe o pantă şi am pătruns printre copaci şi ierburi. Tufişurile erau încâlcite, iar copacii ne copleşeau, făcând locul extrem de întunecat, însă nu suficient cât să mă facă să nu observ că erau pomi fructiferi şi că, pe alocuri, se mai puteau distinge urme că terenul fusese cândva cultivat. Îmi veni în minte gândul că ne făcuserăm drum printr-o bogată şi veche grădină. I-am spus asta şi lui Tonnison, iar el a fost de acord că părerea

mea era întemeiată.

Ce loc sălbatic era acela, atât de întunecat şi de straniu! Oricum, pe măsură ce înaintam, senzaţia de tăcută singurătate şi pustietate a vechii grădini punea stăpânire pe mine şi mă făcea să tremur. Ţi-ai fi putut imagina lucruri care se târăsc printre ierburile încâlcite, în vreme ce în aer plutea ceva misterios. Cred că şi Tonnison era conştient de asta, deşi nu spunea nimic.

Dintr-o dată, am ajuns la un luminiş. Printre copaci, răzbătea către urechile noastre un zgomot îndepărtat. Tonnison se aplecă pentru a asculta. Acum, puteam auzi totul mult mai clar; era un sunet continuu şi dur, un fel de urlet monoton care venea de foarte departe. Am încercat o senzaţie de nervozitate, ceva straniu, de nedescris. Ce fel de loc era cel în care ajunsesem? M-am uitat spre prietenul meu să văd ce crede şi-am observat că pe faţa lui se citea numai uimire; apoi, pe măsură ce-i urmăream trăsăturile, o expresie revelatoare se aşternu pe chipul său şi făcu un semn din cap.

— Asta e o cascadă, exclamă el cu convingere. Recunosc sunetul acum. Şi începu să-şi croiască drum printre ierburi, în direcţia din care se auzea zgomotul.

Pe măsură ce înaintam, sunetul devenea din ce în ce mai clar, dovedind că noi ne îndreptam chiar într-acolo. Urletul era din ce în ce mai puternic şi mai apropiat, până când păru – după cum îi spuneam eu lui Tonnison – că vine chiar de sub picioarele noastre, în vreme ce noi eram încă înconjuraţi de copaci şi boscheţi.

— Ai grijă, îmi strigă Tonnison. Uită-te pe unde mergi. Apoi, dintr-o dată, am ieşit din zona copacilor şi am ajuns într-un uriaş spaţiu deschis unde, la mai puţin de şase paşi în faţa noastră, se căsca gura unei imense prăpăstii, de unde părea să se înalţe acel zgomot însoţit de stropii vaporoşi pe care-i putuserăm admira de pe vârful celuilalt mal.

Am rămas tăcuţi preţ de o clipă, privind cu uimire la acest peisaj; apoi prietenul meu înaintă cu atenţie spre marginea prăpastiei. L-am urmat şi împreună am privit în

jos printre picăturile în fierbere, către monstrul de cascadă pe care-l forma apa spumegândă, care ţâşnea de lângă prăpastie, la aproape o sută de paşi sub noi.

— Doamne, Dumnezeule, spuse Tonnison.

Eu rămăsei tăcut, plin de uimire. Priveliştea era neaşteptat de impresionantă şi sinistră, deşi calitatea de pe urmă am perceput-o ceva mai târziu.

Acum mă uitam în sus şi de cealaltă parte a prăpastiei. Acolo se vedea ceva înălţându-se dintre stropi; părea un fragment dintr-o ruină impunătoare; atunci l-am atins pe Tonnison pe umăr. El aruncă o privire în jur, având o tresărire, iar eu i-am făcut un semn în direcţia aceea. Îmi urmări urmări degetul cu privirea, iar ochii îi scăpărară brusc de emoţie, de îndată ce obiectul ajunse în câmpul lui vizual.

— Vino, strigă el deasupra tumultului. Să aruncăm o privire aici. E ceva ciudat cu locul acesta, mi-o spun propriile-mi simţuri. Şi porni pe lângă marginea abisului care semăna cu un crater. Pe măsură ce ne apropiam de ceea ce văzuserăm, realizam că prima mea impresie nu fusese greşită. Era fără îndoială o bucată dintr-o construcţie în ruine, deşi acum constatam că nu era înălţată chiar pe marginea prăpastiei, aşa cum crezusem la început, ci era cocoţată pe capătul cel mai de sus al unei stâncii uriaşe, care se ridica la aproape cincizeci sau şaizeci de picioare deasupra hăului. De fapt, masa aceea de stânci crestate era efectiv suspendată în aer.

Ajungând pe partea opusă, ne-am plimbat pe braţul de piatră care se proiecta în afară şi trebuie să mărturisesc că am simţit un inexplicabil sentiment de groază privind în jos de la acea înălţime ameţitoare spre adâncimile necunoscute de sub noi, de unde se înălţau necontenit tunetul apei în cădere şi vălul stropilor în urcare.

Când am ajuns la mine, ne-am căţărat cu mare grijă; în zona mai îndepărtată, am întâlnit o grămadă de pietre căzute şi dărâmături. Ruina însăşi îmi părea – pe măsură ce o studiam cu mai mare atenţie – o porţiune din zidul exterior al unei structuri elaborate, la cât de groasă şi bine

construită era; atunci, de ce era într-o asemenea poziţie, nu-mi puteam închipui cu nici un preţ. Unde era restul casei, sau al castelului, sau orice altceva o fi fost?

M-am întors la partea exterioară a zidului şi de-acolo la marginea prăpastiei, lăsându-l pe Tonnison să zăbovească printre grămezile de pietre şi rămăşiţe din afară. Apoi, am început să examinez suprafaţa terenului de lângă marginea prăpastiei ca să văd dacă nu există şi alte rămăşiţe din construcţia căreia îi aparţineau cu siguranţă acele fragmente din ruină. Deşi am studiat pământul cu cea mai mare atenţie, n-am văzut vreun semn care să arate că ar fi fost vreodată înălţată o clădire pe locul acela, aşa că m-am minunat mai tare ca oricând.

Apoi, l-am auzit pe Tonnison strigându-mă; mă striga pe nume, plin de emoţie, aşa că, fără să mai zăbovesc, am pornit în grabă pe lângă promontoriul stâncos către ruină. Mă întrebam dacă nu cumva se rănise, apoi mă bătu gândul că poate descoperise ceva.

Am ajuns la zidul dărâmat şi-am început să mă caţăr. Am dat acolo de Tonnison, care stătea lângă o mică groapă, pe care o făcuse printre dărâmături; curăţa pământul de pe ceva ce semăna cu o carte, însă foarte ruptă şi dezmembrată, şi deschidea gura la o secundă sau două, pentru a-mi răcni numele. De îndată ce mă văzu, îmi înmână premiul şi-mi spuse să-l pun în raniţa mea ca să-l protejez de umezeală, în vreme ce-şi continua explorările. Am făcut asta, însă mai întâi mi-am trecut degetele printre paginile sale şi-am observat că acestea erau pline cu un scris îngrijit, de modă veche, însă lizibil, cu excepţia unei părţi, în care majoritatea paginilor erau aproape distruse, fiind mototolite şi pline de noroi, ca şi cum cartea ar fi avut un înveliş dublu în zona aceea. Cartea, după cum am aflat de la Tonnison, era exact aşa cum o descoperise, iar distrugerea fusese probabil cauzată de căderea zidului peste partea deschisă. Curioasă întâmplare, cartea era destul de uscată, lucru pe care l-am pus pe seama faptului că fusese îngropată destul de adânc printre ruine.

Cum pusesem volumul la adăpost, m-am întors să-i dau o

mână de ajutor lui Tonnison la autoimpusa lui sarcină de excavare; cu toate acestea, deşi am investit cam o oră de muncă grea şi am răscolit în întregime grămezile de stânci şi dărâmături, nu am dat decât peste nişte fragmente de lemn rupt, care puteau fi părţi din nişte mese şi scrinuri, aşa că am renunţat să mai căutăm şi am luat-o înapoi pe lângă stâncă, pentru a reveni încă o dată la pământul ce ne oferea siguranţă.

Următorul lucru pe care l-am făcut a fost un tur complet al înspăimântătoarei prăpăstii, care, după cum am observat, avea aproape forma perfectă a unui cerc, cu excepţia locurilor unde ghearele de piatră ale ruinei ieşeau în afară, stricând simetria.

Prăpastia semăna, ca să-l citez pe Tonnison, cu o gigantică fântână sau un puţ, mergând drept în jos, către inima Pământului.

Multă vreme am continuat să ne uităm în jur şi apoi, constatând că era un spaţiu gol la nord de prăpastie, ne-am îndreptat în direcţia aceea. La o distanţă de câteva sute de iarzi de gura marelui puţ, am dat de un lac uriaş cu apă liniştită – liniştită într-adevăr, mai puţin într-un loc unde era o continuă fierbere şi bolboroseală.

Acum, fiind departe de zgomotul cascadei care se revărsa, puteam auzi ce spunea celălalt fără a fi obligaţi să strigăm cât ne ţinea gura, aşa că l-am întrebat pe Tonnison ce părere avea despre locul acela; i-am spus că mie nu-mi plăcea şi că aş fi fost cu atât mai bucuros cu cât ne-am fi grăbit să-l părăsim. Dădu din cap în semn că mă aprobă şi aruncă pe furiş o privire la pădurea din spate. L-am întrebat dacă văzuse sau auzise ceva. Nu răspunse; rămase însă tăcut, de parcă ar fi ascultat ceva, iar eu păstrai la rândul meu tăcerea.

Deodată, începu să vorbească:

— Ascultă! zise el tăios. M-am uitat la el şi apoi la copacii şi tufişurile din depărtare, ţinându-mi fără să vreau respiraţia. Trecu un minut după altul, într-o tăcere încordată; cum nu auzeam nimic, m-am întors către Tonnison să-i spun asta, moment în care, chiar în clipa

când îmi deschideam buzele pentru a vorbi, se auzi o tânguială ciudată, ce venea din pădurea de la stânga noastră… Părea să plutească printre copaci şi se auzea un freamăt de frunze în mişcare, după care se aşternu tăcerea.

Dintr-o dată, Tonnison începu să vorbească şi îşi puse mâna pe umărul meu.

— Să plecăm de aici, spuse el şi începu să se deplaseze încetişor către un loc unde copacii şi tufişurile care ne înconjurau păreau că se răresc. În timp ce-l urmam, am constatat dintr-o dată că soarele asfinţise şi în aer plutea o senzaţie puternică de răcoare.

Tonnison nu mai scoase nici o vorbă şi continuă să meargă. Eram acum în mijlocul copacilor, iar eu aruncai o privire în jur, plin de teamă, dar nu vedeam nimic, cu excepţia crengilor, a trunchiurilor tăcute şi a ierburilor încâlcite. Am mers tot înainte fără ca vreun sunet să întrerupă tăcerea, cu excepţia rămurelelor care trosneau din când în când sub picioarele noastre, pe măsură ce înaintam. În ciuda acestei tăceri, eu aveam teribilul sentiment că nu suntem singuri, aşa că m-am ţinut atât de aproape de Tonnison, încât de vreo două ori i-am atins călcâiul din neatenţie, deşi el n-a spus nimic. Un minut, şi apoi încă unul, şi-am ajuns la marginea pădurii care apărea în sfârşit din pustietatea stâncoasă a ţinutului. Abia atunci am reuşit să scap de groaza care mă bântuise printre copaci.

La un moment dat, în timp ce mergeam, ni se păru din nou că auzim un tânguit îndepărtat şi-mi spusei că nu putea fi decât vântul, deşi era o seară lipsită de orice adiere.

În cele din urmă, Tonnison începu să vorbească:

— Uite ce este, spuse el hotărât, eu, unul, nu mi-aş petrece noaptea într-un asemenea loc, nici pentru toată averea din lume. E ceva de-a dreptul diabolic aici. Am simţit asta, de îndată ce mi-ai vorbit. Ştii, mi se pare că pădurea este plină de lucruri rele!

— Da, am răspuns eu şi m-am uitat spre locul acela, care

ne era ascuns de o ridicătură de pământ.

— Cartea e aici, am spus eu şi am băgat mâna în raniţă.

— Ai pus-o bine? m-a întrebat el, cu un brusc sentiment de teamă.

— Da, am răspuns eu.

— Probabil, continuă el, vom afla ceva din ea când ne vom întoarce în cort. Am face bine să ne grăbim; mai avem încă drum lung şi nu am prea multă imaginaţie aici, în mijlocul întunericului.

Am ajuns în cort cu două ore mai târziu şi, fără să mai aşteptăm, ne-am apucat să pregătim de mâncare, căci nu mai mâncaserăm nimic de la prânz.

După cină, am strâns lucrurile şi ne-am aprins pipele. Apoi Tonnison m-a rugat să scot manuscrisul din raniţă, ceea ce am şi făcut şi, cum nu puteam citi amândoi în acelaşi timp, mi-a sugerat să citesc eu cu glas tare.

— Şi ai grijă, mă atenţionă el cunoscându-mi pornirile, nu sări jumătate din carte.

Totuşi, dacă ar fi ştiut ce conţinea, şi-ar fi dat seama că un asemenea sfat era inutil, cel puţin de data asta. Şi aşezaţi la uşa micului nostru cort, am început ciudata poveste a *Casei de la marginea Abisului* – căci acesta era titlul manuscrisului; povestirea se află în paginile următoare.

II. CÂMPIA TĂCERII

Sunt un om bătrân. Locuiesc în această casă veche, înconjurată de uriaşe grădini neîngrijite.

Ţăranii care locuiesc în sălbăticia din apropiere spun că sunt nebun. Asta pentru că nu am nimic de-a face cu ei. Locuiesc aici singur, cu sora mea, care îmi este şi menajeră. Nu ţinem servitori, eu îi urăsc. Am un prieten – un câine; da, îl prefer pe bătrânul Pepper decât tot restul Creaţiei la un loc. Cel puţin el mă înţelege şi are destul bun simţ cât să mă lase singur atunci când sunt în toane proaste. M-am hotărât să încep un fel de jurnal; m-ar putea ajuta să înregistrez unele gânduri şi sentimente pe care nu le pot exprima de faţă cu nimeni, dar dincolo de asta, sunt nerăbdător să notez câteva dintre lucrurile ciudate pe care le-am văzut şi auzit de-a lungul multor ani de singurătate în această veche şi ciudată clădire.

Vreme de două secole, această casă a avut o reputaţie proastă şi, până s-o cumpăr eu, nimeni nu mai locuise acolo de mai bine de optzeci de am, motiv pentru care am cumpărat vechea reşedinţă la un preţ ridicol de mic.

Nu sunt superstiţios, însă am încetat să mai neg că s-ar întâmpla anumite lucruri în această casă – lucruri pe care nu le pot explica; prin urmare, simt nevoia să-mi uşurez mintea punând pe hârtie istoria lor, atât cât îmi stă în puteri; cu toate acestea, dacă jurnalul meu va fi citit după ce eu nu voi mai exista, cititorii nu vor face decât să dea din cap, fiind cu atât mai convinşi că sunt nebun.

Cât este de veche casa aceasta! Deşi poate că vechimea ei uimeşte mai puţin decât ciudăţenia structurii, care este curioasă şi fantastică până la ultimul punct. Micile turnuri curbate şi turlele ascuţite cu linii care sugerează flăcări în mişcare sunt predominante, în vreme ce corpul clădirii are formă de cerc.

Am auzit că printre săteni circulă o veche istorie, potrivit căreia diavolul a construit locul acesta. Poate că aşa şi este. Adevărat sau nu, eu unul nici nu ştiu şi nici nu-

mi pasă; de vreme ce asta i-a scăzut preţul, am apărut şi eu.

Să tot fi trecut vreo zece ani de când m-am mutat aici până când am putut spune că văzusem suficient spre a-mi îndreptăţi încrederea în poveştile care circulau, prin vecinătate, despre această casă. E drept că văzusem în mod vag, de cel puţin o duzină de ori, lucruri care mă uimiseră şi probabil că simţisem chiar mai mult decât văzusem. Apoi, pe măsură ce anii se scurgeau, iar vârsta trecea peste mine, deveneam mai des conştient de ceva nevăzut, însă prezent, fără îndoială, în camerele şi pe coridoarele goale. Totuşi, era, aşa cum spusesem, cu mulţi ani înainte de a vedea orice manifestare reală a aşa-numitului „supranatural”.

Nu era Haloween. Dacă aş spune o poveste de dragul amuzamentului, probabil că aş plasa-o în acea noapte a nopţilor; aceasta este însă o istorie adevărată a propriilor mele experienţe şi nu mi-aş aşterne rândurile pe hârtie doar ca să amuz pe cineva. Nu. Era trecut de miezul nopţii, în dimineaţa zilei de douăzeci şi unu ianuarie. Şedeam şi citeam, aşa cum îmi e obiceiul, în camera mea de lucru. Pepper dormea lângă scaunul meu.

Fără nici un avertisment, flăcările celor două lumânări se micşorară, apoi luciră într-o văpaie verde înfricoşătoare. Mi-am ridicat repede privirea şi, atunci, am văzut cum luminile capătă o lentă arămiu-întunecată, iar camera străluceşte într-un apus ciudat, mohorât şt roşiatic, oferind umbrelor din spatele scaunelor şi al meselor o dublă adâncime a întunericului. Oriunde cădea lumina, lăsa senzaţia de sânge strălucitor, care fusese împrăştiat prin încăpere.

Pe podea, am auzit un scâncet slab, înspăimântat, şi cineva se chirci între picioarele mele. Era Pepper, care se ascundea sub halatul meu de noapte, Pepper, care de obicei e curajos precum un leu!

Cred că această mişcare a câinelui mi-a dat primul impuls de frică adevărată. Fusesem destul de speriat când luminile s-au făcut la început verzi şi apoi roşii, dar în

momentul respectiv trăiam cu impresia că schimbarea se datora unei pătrunderi de gaze toxice în cameră. Acum vedeam că nu era chiar aşa, căci lumânările ardeau cu o flacără constantă şi nu dădeau semne că s-ar stinge, cum s-ar fi întâmplat dacă schimbarea s-ar fi datorat gazelor din atmosferă.

Nu m-am mişcat. Eram teribil de speriat, însă nu mă gândeam c-aş fi putut face nimic mai bun decât să aştept. Aproape un minut m-am uitat nervos prin cameră. Apoi, am observat că flăcările au început să se stingă încetişor, până când au devenit nişte minuscule puncte de lumină roşie, ca nişte rubine care sclipesc în întuneric. Stăteam aşa şi priveam, în timp ce o indiferenţă de vis punea stăpânire pe mine, alungând acea teamă care începuse să mă cuprindă.

Undeva, într-un capăt îndepărtat al camerei de modă veche, se întrevedea o strălucire pală. Aceasta creştea treptat, umplând camera cu scântei de lumină verde şi tremurătoare, care se stinseră apoi şi se transformară – aşa cum se întâmplase şi cu flăcările de lumânare – într-un roşu aprins şi întunecat, care se mărea şi inunda încăperea cu o revărsare înfricoşătoare.

Lumina venea dinspre peretele din spate şi devenea din ce în ce mai strălucitoare, până când lucirea ei nepermisă îmi provocă dureri acute de ochi, aşa că-i închisei fără să vreau. Au trecut câteva secunde până ce-am reuşit să-i deschid din nou. Primul lucru pe care l-am observat a fost acela că lumina scăzuse considerabil, aşa că nu-mi mai punea ochii la încercare. Apoi, pe măsură ce se închidea, am devenit conştient dintr-o dată că, în loc să privesc la acea roşeaţă, priveam prin ea, şi prin peretele din spate.

Apoi, pe măsură ce mă obişnuiam cu ideea, realizam că de fapt eu priveam afară, spre o câmpie vastă, luminată de acelaşi crepuscul întunecat care invadase încăperea. Imensitatea acelei câmpii putea fi cu greu concepută. Nu i se zăreau hotarele în nici o parte. Părea că se lărgeşte şi se întinde, aşa încât ochiul nu reuşea să perceapă vreo limită. Treptat, detaliile zonelor apropiate deveniră din ce

în ce mai clare, apoi într-o clipă lumina se stinse, iar viziunea, dacă fusese într-adevăr o viziune, deveni palidă şi dispăru.

Deodată, am constatat că nu mă mai aflam pe scaun. Mi se părea că plutesc pe deasupra şi mă uitam la un obiect foarte mic, ghemuit şi tăcut. După aceea m-a lovit o rafală rece şi m-am trezit afară în noapte, plutind, asemenea unui balon, prin întuneric. Pe măsură ce mă mişcam, păru că mă învăluie o răceală de gheaţă, aşa că am început să tremur.

După o vreme, m-am uitat în stânga şi în dreapta şi am observat întunecimea de nesuportat a nopţii, străpunsă de vagi umbre de foc. Pluteam înăuntru şi în afară. M-am uitat în spate şi am văzut Pământul, un mic corpuscul de lumină albastră, ce rămânea în urmă, în stânga mea. Mult mai departe, Soarele, o explozie de raze albe, ardea cu putere în întuneric.

Trecu o perioadă nedefinită de timp. Apoi am văzut Pământul pentru ultima dată – un glob bine conturat, de un albastru strălucitor, plutind într-o eternitate de eter. Iar eu, un fulg fragil de ţărână însufleţită, pâlpâiam tăcut de-a lungul acestui vid, de la albastrul îndepărtat, către întinderea de necunoscut.

Vreme îndelungată a trecut peste mine şi nu mai puteam vedea nimic pe nicăieri. Trecusem de stelele fixe şi plonjasem în imensa întunecime care mă aştepta dincolo. În tot acest timp, trăisem prea puţine senzaţii, cu excepţia uneia de plutire, precum şi disconfortul răcelii. Acum se părea că întunericul cumplit mi se cuibărea în suflet şi eu mă umpleam de teamă şi disperare. Ce urma să se aleagă de mine? Unde mă îndreptam? În vreme ce aceste gânduri prindeau contur, o tentă estompată de sânge îşi punea amprenta pe întunecimea impalpabilă care mă învăluia. Părea foarte îndepărtată şi neclară, însă deodată, senzaţia de apăsare se uşură, iar eu încetai să mă mai tem.

Încet, roşeaţa îndepărtată deveni mai clară şi mai mare, până când, pe măsură ce mă apropiam, se transformă într-o uriaşă flacără întunecată – monotonă şi înfricoşătoare.

Cu toate acestea, mergeam înainte, iar în momentul respectiv aceasta era atât de aproape, încât păru că se strânge sub mine ca un ocean uriaş de un roşu închis. Puteam vedea foarte puţin, însă aveam senzaţia că se întinde la nesfârşit în toate direcţiile.

Într-un spaţiu mai îndepărtat, am descoperit că tocmai coboram către ea şi curând m-am înecat într-o colosală mare de nori, în nuanţe de roşu închis. Încetişor, m-am ridicat peste ei şi dedesubtul meu am zărit uluitoarea câmpie pe care o văzusem din camera mea aflată în această casă ce sălăşluieşte la graniţa Tăcerii.

Acum aterizasem şi stăteam aşa, înconjurat de această pustie singurătate. Locul era învăluit într-o lumină crepusculară, care lăsa impresia unei pustietăţi de nedescris.

Undeva, departe, în dreapta mea, pe cer, ardea un gigantic inel de foc roşu închis, din a cărui extremitate exterioară erau proiectate uriaşe flăcări contorsionate care ţâşneau în zigzaguri. Interiorul acestui inel era negru, la fel ca şi întunecimea nopţii de afară. Am înţeles dintr-o dată că din acest extraordinar Soare se trăgea strălucirea tristă a locului.

De la acea sursă ciudată de lumină mi-am coborât din nou privirea către lucrurile care mă înconjurau. Oriunde m-aş fi uitat, n-aş fi văzut nimic altceva decât aceeaşi tristă monotonie a câmpiei nesfârşite. Nicăieri nu puteam discerne vreun semn de viaţă, nici măcar ruinele unei vechi aşezări.

Am constatat că eram purtat tot înainte, plutind de-a lungul pustietăţii plane. M-am deplasat în continuare, aproape o eternitate. Nu trăiam vreun sentiment de nerăbdare, deşi o anume curiozitate şi o mare uimire mă stăpâneau în permanenţă. Vedeam continuu în jurul meu lăţimea acelei enorme câmpii şi căutam tot timpul un lucru nou pentru a rupe monotonia, însă nu aveam parte de nici o schimbare – doar singurătate, linişte şi pustiu.

Fiind doar pe jumătate conştient, am observat că deasupra acestei suprafeţe plutea o vagă nebulozitate,

având o nuanţă arămie. Totuşi, la o privire mai atentă, n-aş fi putut spune că era cu adevărat ceaţă, căci părea să se îmbine cu pământul, creând o stranie irealitate şi aducând la viaţă ideea de inconsistenţă.

Treptat, începui să mă plictisesc de similitudinea dintre lucruri. Trecu totuşi ceva vreme până să pot discerne vreun semn distinctiv al locului către care eram condus.

L-am văzut la început de departe, ca pe un deluşor lung, pe suprafaţa câmpiei. Apoi, pe măsură ce mă apropiam, constatam că mă înşelasem, căci în loc de deal scund, observam acum, era vorba de un lanţ de munţi înalţi, ale căror vârfuri distante se înălţau în întunecimea arămie, până când dispăreau din vedere.

III. CASA DIN ARENĂ

În felul acesta, am ajuns după o vreme în munţi. Apoi, cursul călătoriei mele s-a schimbat şi-am început să mă plimb pe la poale, până când am constatat că ajunsesem în faţa unei mari deschizături ce dădea înspre munţi. Am fost purtat prin aceasta, mişcându-mă fără prea mare viteză. De fiecare parte a mea, se înălţau drept pereţi abrupţi din materie pietroasă. Foarte sus, se vedea o dungă subţire şi roşie, acolo unde se deschidea gura hăului, printre stânci inaccesibile. Înăuntru, era o atmosferă mohorâtă, adâncă şi sumbră şi o tăcere rece. O vreme, am mers hotărât înainte, până când am văzut, în cele din urmă, în faţă o strălucire profundă şi roşie, ce-mi spunea că mă apropii de următoarea deschidere a trecătorii.

În câteva clipe, am ajuns lângă ieşirea din prăpastie şi mă uitam îndelung la un enorm amfiteatru de munţi. Îmi păsa totuşi prea puţin de munţi şi de teribila grandoare a locului, căci eram ameţit de mirare la vederea uimitoarei structuri construite aparent din jad verde, care se afla la o distanţă de câteva mile şi ocupa centrul arenei. Însă nu descoperirea în sine a acestei clădiri mă uimise atât de tare, ci faptul – ce devenea mai clar o dată cu trecerea timpului – că, în nici un detaliu, cu excepţia culorii şi a măsurii imense, această structură izolată nu se diferenţia de casa în care locuiam.

Am rămas o vreme cu privirea fixă. Chiar şi atunci, cu greu puteam crede că văd bine. În mintea mea, se năştea o întrebare care revenea fără încetare – „Ce înseamnă asta?" „Ce înseamnă asta?" – şi nu eram în stare să dau vreun răspuns, nici măcar în adâncul imaginaţiei mele. Păream capabil doar de mirare şi de teamă. Am stat o vreme şi am privit, găsind neîncetat noi asemănări care mă atrăgeau. În cele din urmă, obosit şi teribil de uimit, m-am îndepărtat de ea pentru a vedea restul acestui straniu loc în care pătrunsesem.

Până atunci fusesem atât de implicat în examinarea

casei, încât abia aruncasem o scurtă privire în jur. Pe măsură ce priveam, începeam să realizez în ce fel de loc venisem. Arena – căci aşa o numisem – părea a fi un cerc perfect, cu diametrul de zece până la douăsprezece mile, iar casa, după cum am mai spus, stătea chiar în mijloc. Suprafaţa acestui loc, la fel ca şi cea a câmpiei, avea un aspect straniu, nebulos, deşi nu era ceaţă.

După o scurtă observaţie, privirea îmi urcă repede către pantele munţilor circulari. Cât de tăcuţi erau! Cred că aceeaşi îngrozitoare uimire mă puse la încercare mai mult decât orice văzusem sau îmi imaginasem până atunci. Priveam acum în sus, către uriaşele piscuri care se înălţau cu atâta măreţie. Acolo sus, impalpabila roşeaţă dădea un aspect neclar tuturor lucrurilor.

Apoi, pe măsură ce priveam plin de curiozitate, o nouă spaimă puse stăpânire pe mine, căci undeva sus, printre stâncile obscure din dreapta mea, mi se înfăţişa o uriaşă formă de culoare întunecată, asemenea unui gigant. Devenea din ce în ce mai mare. Avea un enorm cap cabalin. Şi privea fix în jos spre arenă. Ceva din această atitudine îmi dădu impresia de veghe eternă, ca şi cum cineva ar fi păzit acest spaţiu înfiorător, de-a lungul unor eternităţi neştiute. Monstrul devenea din ce în ce mai clar, apoi, deodată, privirea îmi sări de la el către ceva aflat mai departe şi mai sus, printre piscuri. Un minut foarte lung am privit cuprins de teamă. Am devenit în mod straniu conştient de un lucru care nu-mi era întru totul nefamiliar, ca şi cum ceva s-ar fi mişcat în străfundul minţii mele. Lucrul acela era negru şi avea patru braţe groteşti. Nu avea trăsături distinctive, iar în jurul gâtului se vedeau câteva obiecte de culori deschise. Apoi, am început să observ şi detaliile şi am constatat cu răceală că acelea erau scalpuri. Mai jos, pe trup avea o cingătoare rotundă, a cărei culoare mai puţin închisă se distingea pe trunchiul negru. În vreme ce mă străduiam să aflu ce putea fi lucrul acela, îmi veni în minte o amintire şi am recunoscut pe dată că mă uitam la o reprezentare monstruoasă a lui Kali, zeiţa hindusă a morţii.

Alte amintiri din vechile mele zile de studenţie îmi năvăliră în minte. Privirea îmi căzu din nou asupra uriaşului obiect cu cap de bestie. L-am recunoscut atunci pe zeul egiptean Set, ori Seth. Distrugătorul de Suflete. O dată cu noţiunile, veniră şi o mulţime de întrebări – două dintre... M-am oprit şi mi-a fost teamă să mai gândesc. Lucruri care treceau de limitele imaginaţiei îşi făcură loc în mintea mea înspăimântată. Vedeam totul în ceaţă. „Vechile zeităţi ale mitologiei!” Am încercat să înţeleg către ce conduceau toate acestea. Privirea îmi oscila între cele două. „Dacă...”

Mi-a venit brusc o idee, apoi m-am întors şi mi-am ridicat repede privirea către piscurile întunecate de la stânga mea. Ceva se contura de sub o stâncă uriaşă, o formă cenuşie. Mă întrebam dacă n-o văzusem mai devreme, însă mi-am amintit că nu zărisem încă acea porţiune. Acum o vedeam mult mai clar. Era, aşa cum spusesem, cenuşie. Avea un cap uriaş, dar nu avea ochi. Acea parte a feţei era goală.

Acum am văzut că mai erau şi alte lucruri printre munţi. La distanţă, sprijinindu-se de o proeminenţă uriaşă, am descoperit o masă plumburie, neregulată şi înfricoşătoare. Părea lipsită de formă, cu excepţia chipului neclar, pe jumătate animalic, care privea cu răutate, de undeva din mijloc. Apoi, am văzut şi alte forme – erau cu sutele. Parcă răsăreau din umbră. Pe câteva le-am recunoscut imediat ca fiind zeităţi mitologice, altele însă îmi păreau stranii, teribil de stranii, dincolo de puterea de înţelegere a unei minţi omeneşti.

În orice parte m-aş fi uitat, vedeam din ce în ce mai multe, neîncetat. Munţii erau plini de lucruri ciudate – zeităţi animale şi grozăvenii atât de atroce şi bestiale, încât nici dacă aş fi nevoit, din decenţă nu mi-aş putea permite să le descriu. Iar eu eram pătruns de un sentiment teribil de groază copleşitoare, teamă şi scârbă, dar, în ciuda acestora, nu încetam să mă minunez. Dincolo de toate, era oare ceva în această adoraţie păgână, ceva mai mult decât zeificarea oamenilor, a animalelor şi altor

elemente? Gândul puse stăpânire pe mine – era ceva?

Mai târziu, o întrebare se repetă. Ce erau acele zeităţi animalice şi toate celelalte? La început, îmi părură doar nişte monştri sculptaţi, care fuseseră plasaţi fără discriminare printre piscurile inaccesibile şi prăpăstiile munţilor din apropiere. Acum, pe măsură ce-i examinam cu o mai mare intensitate, mintea îmi ajungea la concluzii mai proaspete. Era ceva în legătură cu ei, un fel de vitalitate tăcută, de nedescris, care sugera conştiinţei mele trezite existenţa unui stadiu de „viaţă în moarte”, ceva ce nu era nicidecum viaţă, aşa cum o înţelegem noi, ci mai degrabă o formă neomenească de existenţă, care poate semăna cu o transă nemuritoare – o condiţie în care e posibil să ne imaginăm continuarea lor eternă. „Nemuritori!” – cuvântul îmi răsări în minte fără să vreau şi deodată începui să mă întreb dacă aceasta ar putea fi nemurirea zeilor.

Apoi, în mijlocul întrebărilor şi meditaţiilor mele, ceva se întâmplă. Până atunci, stătusem numai în umbra ieşirii marii trecători. Acum, fără să vreau, ieşisem din semiîntuneric şi începusem să mă mişc încet, de-a lungul arenei – către casă. În acest moment, am renunţat la toate gândurile legate de acele forme extraordinare de deasupra mea şi n-am putut decât să privesc, plin de teamă, la structura colosală către care eram condus fără cruţare. Şi cum, deşi cercetam cu mare atenţie, n-am putut descoperi nici un lucru pe care să nu-l fi văzut înainte, am început să mă calmez.

În momentul acela, depăşisem jumătatea drumului dintre casă şi trecătoare. Totul în jur era marcat de singurătatea dezolantă a locului şi de tăcerea neîntreruptă. Mă apropiam încet de măreaţa construcţie. Apoi, deodată, ceva îmi captă atenţia, ceva ce se afla în preajma unui uriaş contrafort al casei şi ajunse chiar în faţa mea. Era un lucru gigantic, care se deplasa cu un clipocit curios, mergând aproape drept, la fel ca un om. Era cam dezbrăcat şi avea o înfăţişare deosebit de luminoasă. Acesta fu totuşi chipul care mă atrase şi mă înspăimântă cel mai tare. Era chipul unui porc.

Tăcut şi încordat, am privit această oribilă creatură şi am uitat pentru o clipă de teama mea, fiind interesat de mişcările sale. Îşi croia drum cu greu pe lângă clădire, oprindu-se de fiecare dată când ajungea în dreptul unei ferestre ca să se uite înăuntru şi să tragă de barele care le protejau; la fel, ori de câte ori ajungea la o uşă, o împingea şi îşi băga degetele în zăvor cu putere. Căuta fără îndoială să pătrundă în casă.

Ajunsesem acum la mai puţin de un sfert de milă de marea construcţie şi eram încă silit să înaintez. Dintr-o dată, obiectul se întoarse şi aruncă o privire hidoasă în direcţia mea. Deschise gura şi pentru prima dată, liniştea acelui loc înfricoşător fu întreruptă de o bubuială care îmi inspiră un nou val de teamă. Apoi am devenit conştient că se îndrepta către mine repede şi tăcut. Într-o clipă, parcurse jumătate din distanţa care se afla între noi. Cu toate acestea, eu aşteptam acolo neputincios să-l întâlnesc. Doar o sută de iarzi, şi brutala ferocitate a uriaşului mă copleşi cu un sentiment de groază totală. Aş fi putut striga, îndreptăţit de spaima mea, dar în momentul de maximă disperare mi-am dat seama că mă uitam în jos, spre arenă, de la o înălţime care creştea foarte repede. Urcam, urcam. Într-un timp nespus de scurt, ajunsesem la o altitudine de câteva sute de picioare. Dedesubtul meu, locul pe care îl părăsisem fusese ocupat de scârboasa creatură cu chip de porc. Mergea în patru labe, adulmeca şi rodea, ca un porc veritabil, la suprafaţa arenei. Într-o clipă, se ridică în picioare, întinse ghearele în sus, având pe chip o expresie de dorinţă cum nu mai văzusem vreodată pe lumea aceasta.

Continuam să urc. Trecuseră parcă doar câteva clipe şi ajunsesem deasupra munţilor cei mai înalţi, plutind singur în roşeaţa îndepărtată. La o distanţă covârşitoare, mai jos, arena se vedea foarte vag, iar impresionanta casă părea doar un mic loc verde. Creatura cu chip de porc nu se mai vedea deloc.

Trecusem deja peste munţi şi mă aflam deasupra imensei câmpii. Undeva, departe pe suprafaţa acesteia, în

direcţia soarelui în formă de inel, se iscase o negură. Am privit într-acolo cu indiferenţă, îmi amintea într-un fel de momentul în care văzusem pentru prima dată amfiteatrul munţilor.

Cu un sentiment de oboseală, am privit în sus, către imensul inel de foc. Ce lucru straniu era! Apoi, în timp ce priveam, din centrul întunecat ţâşni deodată o limbă de foc, de un roşu extraordinar. Comparativ cu mărimea centrului negru, era nulă, şi cu toate acestea, era uimitoare. Am privit totul cu un viu interes, şi-am observat strania fierbere şi strălucire. Într-o clipă, totul deveni neclar şi ireal şi dispăru din vedere. Foarte uimit, m-am uitat în jos, spre câmpia faţă de care încă mai urcam. Am avut atunci parte de o nouă surpriză. Câmpia, totul dispăruse, şi dedesubtul meu nu mai rămăsese decât o mare de negură roşiatică. Toate se îndepărtau încet şi dispăreau într-un roşu misterios şi neclar, în noaptea fantomatică. După o vreme, dispăru chiar şi aceasta, iar eu rămăsei învăluit într-o beznă impalpabilă.

IV. PĂMÂNTUL

Aşa s-a întâmplat, şi doar amintirea că trecusem prin întuneric înainte m-a ajutat să-mi susţin gândurile. Trecuse multă vreme – secole. Şi doar o singură stea îşi croise drum prin întuneric. Era prima dintr-un grup foarte îndepărtat de universul acesta. Acum rămăsese cu mult în urmă şi în jurul meu se vedea splendoarea stelelor fără număr. Mai târziu, am văzut Soarele, un bulgăre de foc. În jurul său, am descoperit câteva pete îndepărtate de lumină – planetele din sistemul solar. Aşa că am văzut din nou Pământul, albastru şi incredibil de mic. Creştea şi devenea mai clar.

A trecut multă vreme şi am intrat în cele din urmă în umbra lumii – aruncându-mă în noaptea pământeană cea sfântă şi obscură. Deasupra erau vechile constelaţii şi secera Lunii. Apoi, pe măsură ce mă apropiam de suprafaţa Pământului, mă învăluia negura şi păream că mă scufund într-o ceaţă neagră.

O vreme, n-am mai ştiut nimic. Eram lipsit de cunoştinţă. Apoi am auzit un scâncet slab şi îndepărtat, care devenea din ce în ce mai clar. Un sentiment acut de agonie puse stăpânire pe mine. M-am luptat cu putere să respir şi am încercat să strig. După o clipă, am reuşit să respir mai uşor. Am devenit conştient că ceva îmi lingea mâna. Am simţit ceva umed pe faţă. Am auzit o gâfâială, apoi din nou un scheunat. Îmi ajungea la urechi, ca un zgomot familiar, iar eu am deschis ochii. Totul era întunecat, însă senzaţia de apăsare mă părăsise. Eu eram aşezat şi ceva urla în mod jalnic şi mă lingea. M-am simţit foarte derutat şi instinctiv am încercat să îndepărtez chestiunea care mă lingea. Capul mi-era curios de golit şi o clipă n-am fost capabil să acţionez sau să gândesc. Apoi mi-am revenit şi-am strigat „Pepper” fără putere. Mi s-a răspuns cu un lătrat vesel şi apoi cu un altul şi a urmat o afecţiune dezlănţuită.

În scurt timp, mi-am recăpătat puterile şi-am întins

mâna după chibrituri. Am bâjbâit orbeşte o vreme, apoi mâna mi-a ajuns la ele, am aprins un băţ şi m-am uitat în jur plin de uimire. Am descoperit la loc toate lucrurile mele vechi şi obişnuite. Şedeam acolo, plin de uimire, până când flacăra chibritului îmi arse degetul şi-i dădui drumul, în vreme ce o expresie rapidă de durere şi mânie îmi scăpă de pe buze, surprinzându-mă cu tonul propriei mele voci.

După o clipă, am aprins un alt chibrit şi, cum mă împiedicam prin cameră, am aprins lumânările. Atunci am constatat că acestea nu arseseră, ci fuseseră stinse.

Când flăcările se ridicară, m-am întors şi m-am uitat la birou, însă acolo nu era nimic neobişnuit de văzut şi deodată mă cuprinse un val de iritare. Ce se întâmplase? Mi-am ţinut capul cu ambele mâini şi-am încercat să-mi amintesc. Vai! Marea câmpie tăcută şi Soarele roşu în formă de inel. Unde erau toate astea? Unde le văzusem? Acum câtă vreme? Mă simţeam ameţit şi confuz. O dată sau de două ori m-am ridicat şi m-am plimbat de-a lungul încăperii. Memoria îmi părea pecetluită şi-mi aminteam cu eforturi lucrurile la care fusesem martor.

Îmi aduc aminte că am blestemat plin de iritare amorţeala care mă cuprinsese. Dintr-o dată, mi-am pierdut puterile şi-am ameţit, aşa că am fost nevoit să mă sprijin de masă. Câteva secunde mi-am păstrat echilibrul cu greutate, după care am reuşit să păşesc până la scaun. După o vreme, m-am simţit ceva mai bine şi am reuşit să ajung la cămară, unde aveam de obicei coniac şi biscuiţi. Mi-am turnat puţin din licoarea energizantă şi-am dat paharul peste cap. Apoi, luând o mână de biscuiţi, m-am întors la scaunul meu şi-am început să-i înfulec rupt de foame. Nu eram foarte surprins de foamea mea. Mă simţeam de parcă n-aş mai fi mâncat nimic de foarte multă vreme.

În timp ce mâncam, privirea îmi rătăcea prin încăpere, studiind diferite detalii şi căutând încă, deşi aproape inconştient, ceva tangibil la care să mă opresc, printre toate misterele invizibile care mă înconjurau. „Sigur”, gândeam eu, „trebuie să fie ceva…” Şi în aceeaşi clipă

privirea mi se opri la orologiul din celălalt capăt. M-am oprit atunci din mâncat şi am stat să privesc. Deşi ticăitul lui indica faptul că încă mergea, limbile rămăseseră cu puţin înainte de miezul nopţii, ceea ce se petrecea, după cum îmi aminteam, cu mult timp după ora la care fusesem martorul primei întâmplări stranii pe care am descris-o.

Preţ de-o clipă am rămas uimit şi încurcat. Dacă ora era aceeaşi cu cea pe care o văzusem ultima dată când mă uitasem la ceas, ar fi trebuit să trag concluzia că limbile rămăseseră blocate, deşi mecanismul intern funcţiona ca de obicei; asta însă nu putea explica faptul că limbile s-ar fi deplasat în sens invers. Apoi, pe măsură ce cântăream chestiunea în creierul meu obosit, îmi veni ideea că ne apropiam de dimineaţa zilei de douăzeci şi doi şi că fusesem rupt de lumea vizibilă mare parte din ultimele douăzeci şi patru de ore. Gândul îmi reţinu atenţia un minut întreg, apoi începui din nou să mănânc. Îmi era încă foarte foame.

A doua zi, în timpul micului dejun, o întrebai ca de obicei pe sora mea ce dată este şi constatai că făcusem un calcul corect. Fusesem absent – cel puţin în spirit – aproape o zi şi o noapte.

Sora mea nu-mi puse întrebări, căci aceasta nu era singura dată când nu ieşisem din camera de studiu o zi întreagă, ba chiar fuseseră cazuri când lipsisem două zile la rând, dacă mă dedicasem cărţilor şi muncii.

Zilele trec, iar eu păstrez trează aceeaşi dorinţă de a cunoaşte înţelesul tuturor lucrurilor pe care le văzusem în acea noapte memorabilă. Deocamdată ştiu doar că în momentul de faţă nu sunt mari şanse de a-mi satisface curiozitatea.

V. CREATURA DIN ABIS

Această casă este, după cum am mai spus, înconjurată de un domeniu imens şi de grădini sălbatice şi necultivate. În spatele ei, la aproape trei sute de iarzi, se află o râpă adâncă şi întunecoasă, pe care ţăranii o numesc „Abisul”. La capătul ei, trece un pârâu care curge încetişor, atât de acoperit de copaci, că abia se zăreşte.

Trebuie să vă spun că râul acesta are o origine subterană, izvorând undeva la capătul estic al râpei şi dispărând dintr-o dată sub stâncile care-i formează extremitatea vestică.

La câteva luni după ce avusesem acea viziune – dacă fusese într-adevăr o viziune – a marii câmpii, atenţia îmi fu în mod special atrasă de Abis.

Într-una din zile, mă plimbam din întâmplare pe latura ei sudică şi, dintr-o dată, câteva bucăţi de rocă şi pietriş se desprinseră din stânca ce se afla imediat sub mine şi căzură cu o lovitură puternică printre copaci. Le-am auzit rostogolindu-se în râul de jos, apoi se făcu tăcere. N-aş fi stat să mă gândesc prea mult la acest incident, dacă Pepper n-ar fi început să latre cu sălbăticie; pe de altă parte, nici nu tăcu atunci când îi ordonai, lucru total neobişnuit din partea lui.

Intuind că trebuia să fie ceva sau cineva în Abis, m-am întors repede în casă după un băţ. Când am revenit, Pepper încetase din lătrat, însă adulmeca şi se târa cu reţinere pe marginea acesteia.

După ce-l fluierai să mă urmeze, am început să cobor cu atenţie. Până în fundul Abisului, erau probabil vreo sută şi cinzeci de picioare, aşa că am avut nevoie de ceva timp şi multă atenţie pentru a ajunge în siguranţă până la capăt.

O dată ajunşi acolo, eu şi Pepper am început să explorăm malurile râului. Era foarte întuneric datorită copacilor care atârnau, iar eu mă deplasam cu grijă, privind cu atenţie în jur şi având băţul pregătit.

Pepper era acum tăcut şi stătea tot timpul lângă mine.

Merserăm în susul râului, fără să auzim sau să vedem ceva. Apoi traversarăm – prin metoda simplă a săritului – şi începurăm să parcurgem drumul înapoi prin tufişuri.

Parcurseserăm probabil jumătate din distanţă, când am auzit din nou zgomot de pietre căzând de pe cealaltă parte – chiar partea de unde veniserăm. O stâncă uriaşă făcu un zgomot asurzitor în căderea ei printre vârfurile copacilor, lovi celălalt mal şi de acolo se rostogoli în râu, proiectând asupra noastră un jet considerabil de apă. La o aşa întâmplare, Pepper scoase un urlet prelung, apoi se opri şi îşi ciuli urechile. Am ascultat şi eu.

O clipă mai târziu, un puternic guiţat pe jumătate omenesc şi jumătate porcesc se auzi printre copaci, cam pe la jumătatea peretelui sudic. I se răspunse printr-un sunet similar de pe fundul Gropii. Atunci Pepper scoase un lătrat scurt şi ascuţit şi ţâşnind peste râu, dispăru printre tufişuri.

Imediat după aceea începu să latre din ce în ce mai mult şi mai tare, iar între timp se auzea un fel de pălăvrăgeală neclară. Aceasta încetă şi în linişte ce urmă, se înălţă un urlet de agonie semi-omenesc. Aproape instantaneu Pepper scoase un urlet prelung de durere, tufişurile se agitară cu violenţă, iar Pepper ieşi în fugă ţinându-şi coada jos şi uitându-se înapoi în vreme ce gonea. Când ajunse lângă mine, am constatat că sângera, ca urmare a unei răni profunde provocate de ceea ce părea o gheară, care-i pătrunsese aproape până la coaste.

Văzându-l pe Pepper în halul acela de mutilat, m-a apucat o mânie teribilă şi, strângându-mi lucrurile, am ţâşnit dincolo, printre ierburile dintre care se ivise el. Cât îmi croiam drum, mi s-a părut că aud un fel de respiraţie. În clipa următoare, am ajuns într-un mic spaţiu gol, tocmai la timp cât să pot vedea o creatură, de o culoare alb-cenuşie, dispărând printre tufişurile de pe cealaltă parte. Cu un strigăt, am început să alerg către ea; deşi loveam şi-mi făceam drum printre ierburi cu băţul, n-am mai văzut şi auzit nimic; m-am întors aşadar la Pepper. După ce i-am spălat rana în râu, i-am prins în jurul trupului batista mea

udă, iar apoi ne-am retras în susul râpei şi de acolo din nou la lumina zilei.

Când am ajuns acasă, sora mea m-a întrebat ce se întâmplase cu Pepper, iar eu i-am răspuns că se luptase cu o pisică sălbatică, animale despre care auzisem că ar fi fost vreo câteva prin apropiere.

Simţeam că era mult mai bine să nu-i spun ce se întâmplase cu adevărat, deşi, să fiu sincer, nici eu nu prea ştiam; un lucru ştiam însă cu siguranţă – că fiinţa pe care o văzusem fugind printre tufişuri nu era o pisică sălbatică. Era mult prea mare, şi atât cât am putut observa, avea o piele care semăna cu aceea a unui porc, însă de un alb livid, nesănătos. Şi apoi, stătea dreaptă, sau aproape dreaptă, pe picioarele din spate, şi făcea mişcări ce semănau întrucâtva cu acelea ale unei fiinţe omeneşti. Atât observasem după o scurtă privire asupra ei, şi să spun drept, aveam o oarecare jenă dincolo de orice curiozitate, atunci când chibzuiam asupra întâmplării.

Incidentul povestit mai sus se întâmpla dimineaţa.

Apoi, după cină, când stăteam şi citeam, mi-am ridicat din întâmplare privirea şi-am văzut că cineva se uită înăuntru pe la marginea ferestrei – i se vedeau ochii şi urechile.

— Un porc, pentru Dumnezeu! am strigat şi am sărit în picioare. Acum am văzut creatura mai bine, însă nu era un porc – numai Dumnezeu poate şti ce era. Îmi amintea foarte vag de creatura hidoasă care mă bântuise în marea arenă. Avea o gură şi fălci omeneşti destul de groteşti, dar nu se vedea vreo bărbie. Nasul i se prelungea într-un rât, ceea ce, dimpreună cu ochii mici şi urechile stranii, îi dădea ciudatul aspect de porc. Avea o frunte mică, şi întregul chip îi era de un alb neuniform.

Preţ de o clipă, am stat şi m-am uitat la acel lucru cu un sentiment din ce în ce mai mare de dezgust şi teamă. Din gură îi ieşeau neîncetat sunete lipsite de sens şi la un moment dat a scos chiar un grohăit pe jumătate porcesc. Cred că ochii mă atrăgeau cel mai tare; păreau că strălucesc uneori cu o teribilă inteligenţă omenească şi-şi

cobora din când în când privirea de pe chipul meu către detaliile din cameră, ca şi cum faptul că-l văd l-ar fi deranjat.

Părea că se ţine de pervazul ferestrei cu două mâini ce aveau un fel de gheare. Ghearele, spre deosebire de faţă, aveau o nuanţă brun închis şi semănau cu mâinile omeneşti prin faptul că erau alcătuite din patru degete şi un deget mare, însă cele patru erau unite de primul, ca şi labele unei gâşte. Avea şi unghii, însă atât de lungi şi de puternice, că semănau mai degrabă cu ghearele unei păsări decât cu orice altceva.

Cum am mai spus-o, aveam o oarecare teamă, deşi una de natură indefinită. Mi-aş explica mai bine sentimentele, dacă aş spune că era mai degrabă o senzaţie de scârbă, aşa cum se poate aştepta să simtă cineva care intră în contact cu o bestie supraomenească, ceva păgân, aparţinând unui stadiu de existenţă nebănuit până azi.

Nu pot spune că am înregistrat aceste variate detalii referitoare la acea sălbăticiune atunci. Am impresia că se întorc în cele din urmă la mine, ca şi cum mi-ar fi întipărite pe creier. Mi-am imaginat mai mult decât am văzut atunci când priveam animalul, iar detaliile materiale îmi deveniră mai clare ulterior.

M-am uitat la acea creatură aproape un minut şi cum nervii mi se calmaseră puţin, am reuşit să mă scutur de teama ce mă reţinuse şi am făcut un pas către fereastră. Când am făcut asta, creatura s-a retras şi a dispărut. Am alergat spre uşă şi m-am uitat cu grabă în jur, însă privirea mea nu întâlni decât ierburi şi bălării încâlcite.

Am intrat în fugă în casă şi, luându-mi arma, am ieşit din nou să caut prin grădină. În timp ce mergeam, mă întrebam dacă nu cumva creatura pe care tocmai o văzusem era aceeaşi cu cea pe care o zărisem de dimineaţă. Înclinam să cred că aşa era.

L-aş fi luat cu mine pe Pepper, însă gândindu-mă mai bine, am hotărât că e mai înţelept să-l las să i se vindece rana. În plus, dacă fiinţa pe care o văzusem era inamicul său de dimineaţă, era puţin probabil să-mi fi fost de mare

folos.

Mi-am început sistematic cercetarea. Eram hotărât, dacă ar fi fost posibil, să găsesc şi să-i vin de hac acelei creaturi cu aspect de porc. Asta era cel puţin o groază materială!

La început, am cercetat cu băgare de seamă, având în minte rana lui Pepper, dar pe măsură ce orele treceau şi nu întâlneam nici un semn că ai fi existat vreo vietate în grădinile uriaşe şi pustii, am devenit mai puţin temător. Simţeam chiar că m-aş putea bucura de vederea ei. Orice părea mai bun decât această tăcere şi sentimentul obsedant că acea creatură s-ar putea strecura prin fiecare tufiş prin care mă deplasam. Mai târziu, îmi păsa ceva mai puţin de pericol şi am început să mă avânt printre hăţişuri. Înaintând cu arma în mână, din când în când, mai strigam, însă numai ecoul îmi răspundea. Credeam că asta va speria creatura sau o va face să se arate, dar singura care a ieşit a fost sora mea Mary, care vroia să ştie ce se întâmplă. I-am spus că văzusem pisica sălbatică, cea care-l rănise pe Pepper, şi că încercam s-o gonesc din tufişuri. Ea păru doar pe jumătate convinsă şi se întoarse în casă, având pe chip o expresie de îndoială. Mă întrebam unde stătuse până atunci şi dacă bănuia ceva. Am continuat cercetarea plin de nerăbdare tot restul după-amiezii. Mă simţeam incapabil să dorm la gândul că acea creatură animalică bântuie printre boscheţi, dar cu toate acestea, până la căderea serii, n-am mai văzut nimic. Apoi, chiar când mă întorceam înspre casă, am auzit un zgomot uşor şi indescifrabil printre ierburile din dreapta mea. M-am întors într-o clipă şi-am ţintit într-acolo, apoi am tras un foc în direcţia din care venea sunetul. Am auzit imediat ceva care se strecura printre buruieni. M-am mişcat iute, dar într-o clipă nu s-a mai auzit. Mi-am încetat urmărirea după câţiva paşi, realizând cât era de inutilă, întrucât întunericul se lăsa cu rapiditate. Aşadar, cu un ciudat sentiment de tristeţe, am intrat în casă în noaptea aceea, după ce sora mea s-a dus la culcare, m-am uitat la toate ferestrele şi uşile de la parter şi-am verificat dacă erau bine zăvorâte. Această măsură de precauţie nu era foarte

necesară în privinţa ferestrelor, întrucât toate de la etajele de jos erau bine ferecate, însă în privinţa uşilor – care erau în total cinci – fusese o idee înţeleaptă, căci nici una nu era încuiată.

După ce le-am închis, m-am dus în camera mea de studiu care, de data aceasta, mi se păru total neprietenoasă; îmi părea enormă şi răsunătoare. O vreme, am încercat să citesc, dar cum mi se păru imposibil, mi-am luat cartea cu mine în bucătărie, unde ardea un foc mare şi m-am aşezat acolo.

Cred că citeam de câteva ore când, deodată, am auzit un zgomot ce mă făcu să las cartea deoparte şi să ascult cu atenţie. Era ceva care bâjbâia şi se freca de uşa din spate. Apoi uşa scârţâi cu putere, ca şi cum ar fi lovit-o ceva cu forţă. Preţ de câteva clipe am trăit o teamă de nedescris, aşa cum nu credeam că este posibil. Mâinile îmi tremurau, mă cuprinse o răceală rece şi am început să tremur din tot trupul.

Încet-încet, am reuşit să mă calmez. Mişcările misterioase de afară încetară.

Am stat tăcut de veghe o oră. Dintr-o dată, sentimentul de teamă, puse din nou stăpânire pe mine. Mă simţeam aşa cum credeam că trebuie să se simtă un animal când este privit de un şarpe. Acum nu mai auzeam nimic. Nu mă îndoiam totuşi că o putere misterioasă lucra în continuare.

Treptat şi aproape imperceptibil, îmi ajunse ceva la urechi – un sunet care semăna cu un murmur slab. Apoi crescu şi se transformă într-un cor hidos de ţipete animalice. Părea că se ridică din pântecele pământului.

Am auzit o bufnitură şi am realizat foarte greu şi doar pe jumătate că îmi scăpase cartea pe jos. După aceea, n-am făcut decât să stau şi aşa mă găsiră zorii zilei atunci când se furişară prin ferestrele înalte şi zăvorâte ale bucătăriei.

O dată cu trecerea nopţii, m-a părăsit sentimentul de teamă şi uimire şi am reuşit să redevin stăpân pe propriile-mi simţuri.

Mi-am ridicat cartea de pe jos şi m-am furişat la uşă să ascult. Nici un sunet nu răzbătea prin tăcerea rece. Am

stat aşa câteva clipe, apoi încetişor şi cu grijă am tras zăvorul, am deschis uşa şi m-am uitat afară.

Precauţia mea nu era necesară. Nu era nimic de văzut, cu excepţia peisajului cenuşiu, pe care-l formau jalnicii copaci şi ierburile încâlcite ce se întindeau până la plantaţia aflată la o oarecare distanţă.

Cu o tresărire, am închis uşa şi m-am dus în linişte către pat.

VI. CREATURILE-PORCI

Era într-o seară, cu o săptămână mai târziu. Sora mea şedea în grădină şi tricota. Eu mă plimbam în sus şi-n jos şi citeam. Arma îmi era sprijinită de zidul casei, căci de când cu prezenţa acelei ciudate creaturi în grădină, mi se părea înţelept să-mi iau măsuri de precauţie. Toată săptămâna nu mai văzusem sau auzisem nimic ce-ar fi putut să mă îngrijoreze, aşa că m-am putut gândi în linişte la respectivul incident, deşi cu aceeaşi uimire şi aceeaşi curiozitate.

Mă plimbam, după cum am mai spus, în sus şi în jos şi eram foarte adâncit în lectură. Am auzit deodată o lovitură în direcţia Abisului. Cu o mişcare bruscă, m-am întors rapid şi am văzut o coloană imensă de praf ridicându-se în aerul serii.

Sora mea se ridică în picioare şi scoase un strigăt ascuţit de surpriză şi teamă.

După ce i-am spus să nu plece de acolo, mi-am apucat arma şi-am alergat spre Abis. În timp ce mă apropiam, am auzit un zgomot înfundat şi hodorogit, ce se transformă repede într-un muget, întrerupt de lovituri puternice, iar dinspre Abis veni un nou val de praf.

Zgomotul încetă, deşi praful se înălţa în continuare, fără oprire.

Am ajuns la margine şi m-am uitat în jos. Însă n-am putut observa nimic altceva decât un tumult de nori de praf ce se înălţau mai sus şi mai sus. Aerul era atât de plin de micile particule, încât acestea mă orbiră şi mă făcură să mă înec, iar în cele din urmă, m-am văzut nevoit să fug din acest infern, ca să pot respira.

Treptat, materia suspendată se scufundă şi pluti într-un nor deasupra gurii hăului.

Puteam numai bănui cam ce se întâmplase.

Nu mă îndoiam că fusese o alunecare de teren, însă cauza nu-mi era cunoscută. Îmi închipuiam totuşi lucrurile pe jumătate, căci îmi veniseră în gând stâncile acelea în

cădere şi creatura de pe fundul Abisului; în primele clipe de confuzie, n-am reuşit să trag concluzia firească pe care mi-o impunea acea catastrofă.

Praful se lăsă încet, iar eu am putut în cele din urmă să mă apropii de margine şi să privesc în jos.

O vreme, am privit neputincios, încercând să văd prin praf. La început, mi-a fost imposibil să disting ceva. Apoi, pe măsură ce mă concentram, ceva mai jos, în stânga mea, am văzut un lucru care se mişca. M-am uitat cu atenţie către acesta, apoi am mai descoperit unul, şi încă unul, trei puncte neclare ce păreau că se caţără pe peretele Abisului. Nu le puteam distinge. Când priveam aşa şi mă minunam, am auzit zgomot de stânci undeva în dreapta mea. Mi-am îndreptat privirea într-acolo, dar n-am văzut mai nimic. M-am aplecat înainte şi m-am uitat în jos, în Abis, chiar sub mine, am văzut un chip hidos şi alb de porc, care ajunsese la vreo doi iarzi de piciorul meu. Ceva mai jos, se mai vedeau câţiva. Când m-a văzut, creatura a scos un strigăt sălbatic, care primi răspuns din toate părţile Abisului. În acel moment, mă cuprinse un val de îngrijorare şi teamă şi, aplecându-mă, mi-am descărcat arma chiar în faţa ei. Creatura dispăru imediat, cu un zdrăngănit de pământ şi pietre în rostogolire. Urmă o clipă de tăcere căreia îi datorez probabil viaţa, căci în acest timp am auzit un zgomot rapid de paşi şi când m-am întors, am văzut o armată de creaturi venind spre mine în fugă. Am ridicat instantaneu arma şi am tras în prima dintre ele, care se prăvăli la pământ, scoţând un urlet grozav. Apoi am luat-o la fugă. La mai mult de jumătatea drumului dintre casă şi Abis, am văzut-o pe sora mea care se îndrepta spre mine. Nu îi puteam distinge faţa, întrucât se lăsase întunericul, dar simţeam teama din vocea ei, atunci când mă strigase să mă întrebe de ce trăsesem.

— Fugi! i-am strigat în replică. Fugi, ca să-ţi salvezi viaţa!

Fără alte vorbe, ea se întoarse şi o luă la fugă, după ce-şi strânse fustele cu ambele mâini. În timp ce o urmam, am aruncat o privire înapoi. Brutele alergau în continuare pe

picioarele dindărăt, iar din când în când se lăsau pe toate patru.

Cred că numai groaza din vocea mea o îndemnase pe Mary să alerge atât de tare, fiindcă sunt convins că ea nu văzuse – cel puţin până atunci – creaturile acelea diabolice care ne urmăreau.

Am mers tot înainte, sora mea fiind în faţă.

În fiecare clipă, zgomotul paşilor care se apropiau îmi spunea că brutele ne ajungeau din urmă foarte rapid. Din fericire, sunt obişnuit să trăiesc într-un anume fel o viaţă activă. După cum se întâmplau lucrurile, tensiunea cursei începea să aibă un cuvânt greu de spus asupra mea.

Am zărit în faţa mea uşa din spate, care din fericire era deschisă. Eram cam cu şase paşi în urma lui Mary şi respiraţia îmi zvâcnea în gât. Apoi ceva mă atinse pe umăr. Mi-am întors repede capul şi-am văzut unul dintre chipurile acelea palide şi monstruoase aproape de mine. Una dintre creaturi care-şi depăşise tovarăşii, aproape că mă ajunsese. Când m-am întors, a încercat să mă prindă. Cu un efort brusc am ţâşnit într-o parte şi apucând arma de ţeavă am izbit-o de capul creaturii. Aceasta a căzut, cu un vaiet aproape omenesc.

Chiar şi această scurtă întârziere a fost suficientă pentru ca restul brutelor să mă ajungă din urmă, aşa că, fără să mai pierd o singură clipă, m-am întors şi-am alergat spre uşă.

Când am ajuns, am dat buzna în hol, apoi m-am întors repede, am trântit şi încuiat uşa, chiar în clipa în care prima dintre creaturi s-a împins în ea cu o izbitură puternică.

Sora mea stătea gânditoare pe scaun. Părea aproape leşinată, însă nu aveam timp să mă ocup de ea. Trebuia să mă asigur că toate uşile erau zăvorâte. Din fericire chiar erau. Cea care dădea dinspre biroul meu înspre grădină a fost ultima la care m-am dus. Abia am avut timp să constat că era încuiată, când mi s-a părut că aud un zgomot afară. Am stat într-o perfectă linişte şi am ascultat. Da! Acum auzeam clar nişte şoapte şi ceva alunecând pe panouri cu

un zgomot aspru şi scrâşnit. Desigur, câteva dintre brute pipăiau cu mâinile lor în formă de gheare să vadă dacă nu exista vreo posibilitate de a pătrunde.

Faptul că acele creaturi găsiră atât de repede uşa era pentru mine o dovadă că aveau capacitatea de a gândi. Asta mă asigura că nu era cazul să-i privesc, orice ar fi fost, ca pe nişte simple animale. Mai simţisem ceva similar atunci când prima creatură se uitase prin geamul meu. Apoi îi aplicasem eticheta de „supraomenesc”, având aproape instinctiv senzaţia că această creatură era într-un fel diferită de celelalte creaturi-brute. Ceva dincolo de uman, însă nu în sensul bun, ci mai degrabă o fiinţă sălbatică şi ostilă pentru marea şi generoasa umanitate. Într-un cuvânt, ceva inteligent, totuşi inuman. Numai gândul la aceste creaturi mă umplea de repulsie.

Acum mi-am amintit de sora mea. Şi ducându-mă spre dulap, am scos o sticlă de coniac şi un pahar de vin. Cu toate acestea, am coborât în bucătărie, purtând cu mine o lumânare aprinsă. Ea nu mai stătea pe scaun, ci căzuse şi zăcea întinsă pe podea cu faţa în jos.

Am întors-o cu grijă şi i-am ridicat cumva capul. Apoi i-am turnat pe buze puţin coniac. După o vreme, începu să tremure încetişor. Puţin mai târziu începu să respire şi îşi deschise ochii. Se uita la mine ca prin vis, fără să-şi dea seama. Apoi ochii i se închiseră încet şi i-am mai dat ceva coniac. Stătu aşa tăcută încă un minut şi respirând foarte repede. Dintr-o dată, îşi deschise din nou ochii şi am avut impresia că are pupilele dilatate, ca şi cum frica revenise o dată cu recăpătarea cunoştinţei. Apoi, cum nu aştepta ca eu să mă dau înapoi, se ridică. Observând că părea ameţită, mi-am pus mâna pe ea s-o liniştesc. Atunci ea scoase un strigăt puternic şi, sărind în picioare, fugi de la uşă.

O clipă am stat aşa, îngenuncheat şi ţinând în mână sticla de coniac. Eram teribil de contrariat şi uimit.

Oare se temea de mine? Nu! De ce s-ar fi temut? Nu puteam concluziona decât că nervii îi erau foarte zdruncinaţi şi că îşi pierduse echilibrul pe moment. Sus se

auzi o lovitură puternică în uşă şi am înţeles că se refugiase în camera ei. Am pus sticla înapoi pe masă. Atenţia mi-a fost atrasă de un zgomot ce venea dinspre uşa din spate. M-am îndreptat într-acolo şi-am ascultat. Părea că cineva o zgâlţâie, ca şi cum câteva dintre creaturi s-ar fi luptat cu ea în tăcere; era însă prea bine construită şi prinsă, pentru a fi mutată aşa uşor.

În grădină, se auzea un sunet continuu. Un ascultător obişnuit l-ar fi putut confunda cu grohăitul sau guiţatul unei turme de porci însă cum stăteam acolo, am constatat că toate acele zgomote pe care eu le numeam „porceşti” aveau noimă şi sens. Treptat, descoperisem în ele o asemănare cu vorbirea omenească, deşi întreruptă şi înţepenită, ca şi cum fiecare articulaţie s-ar fi făcut cu mare greutate; cu toate acestea, mă convingeam că nu era doar un amestec de sunete, ci un schimb rapid de idei.

Se făcuse acum deja destul de întuneric pe coridoare şi dintr-acolo veneau acum toate aceste sunete şi vaiete ciudate, de care o casă veche se umple după miezul nopţii. Asta se întâmplă, deoarece la aşa o oră lucrurile se liniştesc, iar omul are mai mult răgaz să le audă. Sau poate că e ceva adevăr în teoria potrivit căreia schimbarea bruscă de temperatură de după apusul soarelui afectează structura casei, făcând-o să se contracte şi să se aşeze într-o anumită poziţie pentru noapte. Oricum, probabil că aşa şi este, însă tocmai pe timpul nopţii m-aş bucura să fiu lipsit de atâtea sunete ciudate. Mi se părea că fiecare pocnitură şi scârţâitură echivala cu venirea uneia dintre acele creaturi pe coridoarele întunecate, deşi în sufletul meu eram convins că aşa ceva nu se poate întâmpla, întrucât văzusem cu ochii mei că toate uşile erau închise.

Treptat, acele zgomote îmi întinseră nervii atât de tare, încât fie şi numai pentru a-mi pedepsi laşitatea mi se păru necesar să fac din nou un tur al subsolului, iar dacă acolo s-ar găsi ceva, să-l înfrunt. Apoi am să mă duc înapoi în camera mea de studiu, fiindcă ştiam că nu se punea problema să dorm, în condiţiile în care casa îmi era înconjurată de nişte creaturi pe jumătate animalice şi pe

jumătate altceva, dar întru totul neomeneşti.

După ce mi-am luat lampa din cui, am trecut din pivniţă în pivniţă şi din cameră în cameră, prin cămară şi magazie, pe coridoare şi prin cele o sută una de spaţii înfundate şi unghere ascunse care formează subsolul vechii case. Apoi, fiind convins că trecusem prin fiecare colţ şi crăpătură suficient de cuprinzătoare pentru a putea adăposti vreun lucru de orice mărime, m-am îndreptat către scări.

După ce-am pus piciorul pe prima treaptă, m-am oprit. Mi se părea că auzisem un zgomot venind dinspre cămara ce se afla la stânga scărilor. Fusese unul dintre primele locuri pe care le cercetasem şi, cu toate astea, eram convins că urechile nu mă înşelau. Nervii îmi erau întinşi şi am păşit cu greu şi cu mari ezitări spre uşă, ţinând lampa deasupra capului. La o primă vedere, locul păru gol, cu excepţia lespezilor greoaie de piatră susţinute de stâlpii din cărămidă. Eram pe punctul de a pleca, fiind convins că mă înşelasem, când flacăra mea fu acompaniată de două puncte luminoase aflate în afara ferestrei, undeva la înălţime. Am stat acolo câteva momente privind. Apoi acestea se mişcară, întorcându-se şi aruncând scântei verzi şi roşii, cel puţin aşa mi se părea mie. Mi-am dai atunci seama că aceia erau ochi.

Am putut discerne treptat un contur în ceaţă al uneia dintre creaturi. Părea că se ţine de barele ferestrei, iar din atitudinea ei înţelegeam că se caţără. M-am apropiat mai tare de fereastră şi am ridicat mai sus lumânarea. N-aveam de ce să mă tem de creaturi, căci barele erau solide şi pericolul ca ele să le poată mişca era prea mic. Apoi deodată, deşi ştiam că bruta nu putea ajunge să-mi facă vreun rău, m-a cuprins din nou aceeaşi groaznică senzaţie de teamă, care mă stăpânise în acea noapte, cu o săptămână înainte. Era acelaşi sentiment de spaimă înfiorătoare, pe care n-o poţi stăpâni. Realizam foarte vag faptul că ochii creaturii priveau fix în ai mei într-un mod ferm. Şi captivant. Am încercat să mă întorc, dar n-am putut. Mi se părea că văd fereastra prin ceaţă. Apoi parcă apărură alţi şi alţi ochi care priveau, până când o întreagă

galaxie de planete maligne care mă observau mă transformaseră într-un sclav.

Capul începu să mi se învârtă şi să-mi zvâcnească puternic. Am constatat apoi că simt o durere acută în mâna stângă. Devenea din ce în ce mai serioasă, aşa că îmi captă literalmente atenţia. Cu un efort ieşit din comun, mă uitai în jos şi, o dată cu asta, încetă şi vraja ce pusese stăpânire pe mine. Îmi dădeam acum seama că în agitaţia mea pusesem mâna pe lampa încinsă şi mă arsesem foarte tare la mână. M-am uitat din nou spre fereastră. Apariţia misterioasă dispăruse, iar acum erau o mulţime de feţe animalice. Cu un subit acces de furie, am apucat lampa şi-am azvârlit-o pe fereastră. Aceasta a lovit sticla, spărgând un ochi de geam şi a trecut printre două bare, ajungând în grădină şi împroşcând ulei încins în calea sa. Am auzit câteva ţipete puternice de durere şi, cum ochiul meu se obişnuise cu întunericul, am înţeles că acele creaturi plecaseră de la fereastră.

Încercând să mă adun, am bâjbâit până la uşă şi după ce am găsit-o, am urcat pe scări, împiedicându-mă la fiecare treaptă. Eram ameţit, întrucât primisem o lovitură în cap. În acelaşi timp, am simţit o înţepătură puternică în mână şi am fost stăpânit de o ură aprigă şi adâncă împotriva acelor creaturi.

Ajungând în camera mea, am aprins lumânările. În timp ce ardeau, razele erau reflectate de pe patul armelor pe perete. La vederea lor, mi-am amintit că aveam o putere care, după cum se dovedise mai devreme, le era la fel de fatală acelor monştri ca şi majorităţii animalelor obişnuite, aşa că m-am hotărât să iau iniţiativa.

Înainte de toate, mi-am bandajat mâna, fiindcă durerea devenea insuportabilă. Apoi lucrurile îmi părură mai uşoare, aşa că am traversat camera, având arma pregătită. De acolo mi-am ales o puşcă mai grea, o armă veche şi încercată, şi după ce am făcut rost de muniţie, m-am urcat în unul dintre turnurile mici ale casei.

Am constatat că de-acolo nu puteam vedea nimic. Grădina era parcă învăluită într-o umbră opacă, probabil

ceva mai întunecată în dreptul copacilor. Cam asta era, şi eram convins că n-avea nici un rost să trag pe-un asemenea întuneric. Singurul lucru pe care-l puteam face era să aştept să răsară luna; atunci aş fi fost capabil de o mică execuţie.

Între timp, am stat liniştit şi cu urechile ciulite. În grădină, era acum destul de linişte şi numai din când în când ajungea la mine câte un grohăit sau ţipăt. Nu-mi plăcea liniştea asta, căci mă întrebam ce lucruri diavoleşti mai puneau la cale creaturile. Am părăsit în două rânduri turnul, ca să fac o plimbare prin casă, dar totul era liniştit.

La un moment dat, am auzit un zgomot din direcţia Abisului, ca şi cum ar mai fi căzut pământ. După asta, vreme de aproximativ cincisprezece minute, se auzi agitaţie printre „locuitorii” grădinii. Apoi se opri şi se lăsă din nou liniştea peste tot.

O oră mai târziu, luna se arătă la orizont. De unde stăteam, o puteam vedea deasupra copacilor, dar până ce nu s-a ridicat complet, n-am putut discerne nici un fel de detalii în grădină. Nici atunci n-am putut vedea vreuna dintre brute, până când, întinzându-mă în faţă, am zărit câteva aplecate spre peretele casei. N-am putut înţelege ce făceau. Era totuşi o şansă prea bună pentru a fi ignorată şi, ţintind, am tras în cel care se afla chiar sub mine. Se auzi un ţipăt subţire şi după ce fumul se împrăştie, am constatat că se întorsese pe spate şi se chircise de durere. Apoi se făcu linişte. Ceilalţi dispăruseră.

Imediat după aceea, am auzit un ţipăt puternic venind din direcţia Abisului. I se răspunse de o sută de ori din fiecare parte a grădinii. Asta îmi dădea o idee în legătură cu numărul creaturilor şi am început să simt că întreaga situaţie devenea chiar mai serioasă decât îmi imaginasem.

Stând acolo tăcut şi atent mă întrebam de ce se întâmplau toate astea? Ce erau aceste creaturi? Ce însemna asta? Apoi gândul îmi zbură înapoi la acea viziune – deşi mă întreb şi acum dacă fusese într-adevăr o viziune – de pe câmpia tăcerii. Ce însemnase acel lucru? mă întrebam, şi creatura aceea din arenă? Of! În cele din

urmă, îmi adusei aminte de casa pe care o văzusem în acel loc îndepărtat. Acea casă, atât de asemănătoare cu a mea în fiecare detaliu al construcţiei exterioare, încât ai fi putut crede că modelul fusese inspirat de aici sau al acesteia de acolo. Nu mă gândisem niciodată la asta.

În acel moment, se mai auzi un ţipăt prelung dinspre Abis, urmat de încă două mai scurte. Grădina se umplu deodată cu strigăte de răspuns. M-am ridicat iute şi m-am uitat peste parapet. În lumina lunii, boscheţii păreau brusc însufleţiţi. Se mişcau din ce în ce mai tare, ca şi cum ar fi fost zguduiţi de un vânt puternic şi neregulat, în vreme ce o continuă foială şi zgomot de paşi alergând ajunseră până la mine. Am văzut de câteva ori razele lunii strălucind pe siluetele albe care fugeau printre tufişuri şi de două ori am tras chiar. La cel de-al doilea foc, mi se răspunse printr-un ţipăt scurt de durere.

Într-o clipă se lăsă tăcerea peste grădină. Dinspre Abis se auzea o grohăitură porcească, răguşită şi lipsită de sens. Din când în când, ţipete înfuriate scrutau aerul şi li se răspundea printr-o mulţime de grohăieli. Îmi trecu prin cap gândul că animalele ţineau un fel de consiliu, probabil pentru a discuta chestiunea intrării în casă. Mă gândeam şi că trebuie să fi fost tare înfuriate, probabil din cauza loviturilor mele încununate de succes.

Chibzuiam că acum ar fi fost un moment potrivit pentru a face un plan definitiv de apărare, ceea ce am şi început să fac pe dată – am început prin a vizita încă o dată subsolul şi a examina fiecare uşă. Din fericire, toate sunt – la fel ca şi cea din spate – construite din lemn masiv de stejar şi ţintuite cu fier. Apoi mă întorsei în camera mea. Eram mult mai curios în privinţa acestei uşi. Este în mod evident realizată într-o manieră mult mai modernă decât celelalte şi, cu toate că are o lucrătură solidă, nu are forţa masivă a celorlalte.

Am să spun acum că în această parte a casei e o mică peluză spre care dă uşa – motiv pentru care ferestrele biroului au fost baricadate. Toate celelalte intrări, cu excepţia uşii principale, care nu e niciodată deschisă, se

află la nivelul de jos.

VII. ATACUL

Am petrecut o vreme întrebându-mă cum aş putea baricada uşa biroului. În cele din urmă, am coborât în bucătărie şi cu oarece greutate am adus câteva obiecte grele din lemn. Le-am fixat oblic pe uşă, prinzându-le de sus şi de jos. Am muncit din greu preţ de o jumătate de oră şi, în cele din urmă, le-am proptit după cum m-am priceput.

Apoi, simţindu-mă mai uşurat, mi-am luat haina pe care o lăsasem de-o parte şi am continuat să mă ocup de una sau două chestiuni înainte de a mă întoarce în turn. Mă ocupam de asemenea lucruri, când am auzit o lovitură în uşă, în vreme ce zăvorul era încercat. Am aşteptat în tăcere. Curând se auziră afară câteva dintre creaturi. Mormăiau încetişor una către alta. Apoi o clipă se aşternu tăcerea. Deodată se auzi un grohăit slab şi scurt, iar uşa trosni sub o presiune grozavă. Ar fi ţâşnit cu siguranţă înăuntru, dacă n-ar fi fost suporturile pe care le pusesem. Presiunea încetă la fel de repede pe cât pornise, apoi se auziră mai multe vorbe.

Una dintre creaturi ţipă încetişor, după care le-am auzit pe celelalte apropiindu-se. Urmă o scurtă „discuţie”, după care se făcu din nou linişte, moment în care mi-am dat seama că îi mai chemaseră pe câţiva în ajutor. Simţind că acum venise momentul hotărâtor, stăteam pregătit cu arma în mână. Dacă uşa ar fi cedat, măcar aş fi omorât pe cât mai mulţi cu putinţă.

Se auzi din nou un sunet coborât şi uşa trosni încă o dată sub presiunea unei forţe uriaşe. Vreme de un minut presiunea continuă, iar eu pândeam cu nervozitate, aşteptându-mă în fiecare clipă să văd uşa căzând la pământ. Dar nu, proptelele rezistară, iar încercarea păru zadarnică. Apoi, urmară mormăielile acelea oribile ale lor şi în tot acest timp mi se păru că aud zgomotele unor nou-veniţi.

După o discuţie lungă, în timpul căreia uşa mai fusese

zdruncinată de câteva ori, se făcu din nou linişte, iar eu am înţeles că va urma o a treia încercare de a doborî uşa. Eram aproape disperat. Proptelele fuseseră serios puse la încercare pe parcursul celor două atacuri anterioare şi mă temeam că un nou asalt va însemna prea mult pentru ele.

În acel moment, ca o undă de inspiraţie, îmi trecu un gând prin mintea tulburată. Deodată, căci nu era timp de ezitări, am ieşit din cameră şi-am luat-o la fugă în sus, treaptă după treaptă. De data asta, nu mă deplasam către unul dintre turnuri, ci direct către acoperişul plat, acoperit cu plumb. De acolo, am gonit către parapetul ce-l împrejmuia şi-am privit în jos. În acest timp, am auzit semnalul scurt şi grohăitul, şi chiar de aici, de sus, se distingea scrâşnetul uşii sub asalt.

Nu era vreme de pierdut şi aplecându-mă, am ţintit repede şi am tras. Se auzi o împuşcătură ascuţită şi aproape contopindu-se cu ea lovitura puternică a glonţului care-şi atingea ţinta. De jos, se auzi un strigăt ascuţit, iar uşa încetă să mai scârţâie. Când greutatea trupului meu se deplasă de pe parapet, o bucată mare de piatră alunecă de sub mine şi căzu cu zgomot printre mulţimea dezorganizată de dedesubt. Câteva strigăte îngrozitoare răsunară prin aerul nopţii, apoi se auziră tropote de picioare în fugă. Am privit cu atenţie într-acolo. În lumina lunii, am putut vedea marile pietre de pe creastă zăcând chiar pe pragul uşii. Mi s-a părut că văd ceva sub el – câteva lucruri albe, dar nu eram sigur.

Astfel trecură câteva minute.

Cum stăteam aşa, am văzut ceva venind din umbra casei. Era una dintre creaturi. M-am dus drept spre stâncă. Şi m-am aplecat. N-am putut vedea ce făcuse. Într-o clipă se ridică. Avea ceva în gheare pe care-l băgă apoi în gură şi-l rupse…

Nu-mi dădusem seama pe moment, apoi încet-încet am înţeles. Creatura se aplecă din nou. Era oribilă. Am început să-mi încarc arma. Când m-am uitat din nou, monstrul trăgea de piatră şi o muta într-o parte. Am sprijinit arma de creastă şi am apăsat pe trăgaci. Bruta căzu pe faţă şi se

lovi uşor.

Aproape simultan cu împuşcătura, se auzi un alt sunet, acela de sticlă spartă. Am aşteptat doar cât să-mi reîncarc puşca, după care am fugit de pe acoperiş şi am coborât două etaje.

M-am oprit să ascult. În acest timp, se mai auzi zgomot de geam în cădere. Părea să vină de la etajul de mai jos. Emoţionat, am ţâşnit pe scări, şi ghidându-mă după zgomotul pe care-l făcea tocul ferestrei am ajuns la uşa unuia dintre dormitoarele goale din spatele casei. Am dat buzna acolo. Camera era slab luminată de razele lunii, sursa luminozităţii fiind acoperită de siluetele ce se mişcau la fereastră. În timp ce stăteam, una dintre ele se târî în încăpere. Potrivindu-mi arma, am ţintit drept spre ea, umplând camera cu un zgomot asurzitor. După ce fumul s-a înălţat, am constatat că încăperea era goală şi fereastra eliberată. Camera era mult mai goală. Aerul nopţii pătrundea rece înăuntru prin ochiurile de geam deschise. Mai jos, în noapte, se auzea un geamăt uşor şi un zgomot confuz de grohăituri.

Păşind de-o parte a ferestrei, mi-am încărcat din nou arma şi am rămas acolo în aşteptare. Auzeam acum zgomote ca de încăierare. De unde stăteam în umbră, puteam vedea fără să fiu auzit.

Zgomotele se apropiau, iar eu am văzut ceva căţărându-se pe pervaz şi prinzându-se de rama ruptă a ferestrei. Apucase o bucată de lemn şi acum puteam distinge că era vorba de o mână şi un braţ. O clipă mai târziu apăru în peisaj chipul unei creaturi-porc. Înainte ca eu să-mi pot folosi arma ori să fac altceva se auzi un scârţâit ascuţit, iar rama ferestrei cedă sub greutatea creaturii. În secunda următoare, o bufnitură îngrozitoare şi un strigăt puternic mă avertizau că acesta căzuse la pământ. Nutrind sălbatica speranţă că fusese ucis, m-am îndreptat spre fereastră. Luna se retrăsese în spatele unui nor, aşa că nu mai puteam vedea nimic, deşi un continuu mormăit lipsit de sens, ce venea chiar de sub locul unde stătusem era, un semn că alte câteva brute se aflau în apropiere.

Cum stăteam acolo şi mă uitam în jos, mă minunam cum de fusese posibil ca acele creaturi să urce atât de sus, zidul fiind foarte drept, iar distanţa până la pământ de cel puţin optzeci de picioare.

Când m-am aplecat să mă uit, dintr-o dată am văzut ceva neclar, care tăia umbra cenuşie a casei cu o linie neagră. Trecea de fereastră, spre stânga, la o distanţă de aproape două picioare. Mi-am amintit apoi că este un jgheab de scurgere ce fusese pus acolo pentru a transporta apa de ploaie. Uitasem de el. Înţelegeam acum în ce fel reuşiseră creaturile să ajungă la fereastră. Chiar când găseam soluţia, am auzit un sunet slab, ca şi cum ceva ar fi alunecat şi ar fi zgâriat o suprafaţă, şi am înţeles că o altă brută se apropia. Am trecut prin câteva clipe ciudate, apoi m-am aplecat peste fereastră şi am pus mâna pe ţeavă. Spre mulţumirea mea, am constatat că era desprinsă şi am reuşit, folosindu-mă de ţeava puştii pe post de rangă, s-o îndepărtez de perete. M-am mişcat repede. Apoi, apucându-l cu ambele mâini, am smuls obiectul care-m făcea atâtea probleme şi l-am azvârlit jos în grădină, cu acea creatură agăţată încă de el.

Am stat aşa în continuare vreo câteva minute şi am ascultat, dar după strigătul iniţial de chemare, nu se mai auzi nimic. Ştiam acum că din această zonă nu trebuia să mă mai tem de vreun atac. Îndepărtasem singurul mijloc prin care se putea ajunge la fereastră şi cum nici una dintre celelalte ferestre nu mai avea jgheaburi de scurgere, care să pună la încercare puterea de căţărare a monştrilor, am început să fiu mai încrezător c-aş putea scăpa din ghearele lor.

După ce-am părăsit camera, m-am îndreptat către birou. Eram curios să aflu cum rezistase uşa la testul ultimului atac. Când am intrat, am aprins cele două lumânări, apoi m-am întors către uşă. Una dintre proptelele mari fusese înlăturată şi pe partea aceea uşa fusese forţată înăuntru vreo şase inci.

Fusese un noroc dumnezeiesc faptul că reuşisem să le alung pe brute chiar în momentul în care o făcusem. Şi

stânca aceea de pe creastă! Mă întrebam cum de reuşisem s-o mut din loc. Nu observasem că se desprinsese atunci când am tras, iar când m-am ridicat, a alunecat chiar de sub mine… Simţeam că datorasem întârzierea atacului mai degrabă acestei căderi venite la timp decât armei pe care o posedam. Apoi, îmi veni în gând c-ar fi fost mai bine să profit de timp pentru a propti din nou uşa. Era clar că bestiile nu se întorseseră de la căderea stâncii, dar cine putea şti cât timp vor sta departe?

Pe loc, m-am apucat să repar uşa, muncind din greu şi cu nerăbdare. Întâi am coborât la subsol şi, răscolind prin jur, am descoperit câteva scânduri masive de stejar. M-am întors cu ele în birou şi după ce am înlăturat proptelele, am pus scândurile în uşă. Apoi am bătut capelele barelor de acestea şi, prinzându-le bine la capete, le-am bătut în cuie şi acolo.

În felul acesta, uşa devenise mai solidă decât fusese vreodată, căci se întărise prin adăugarea tăbliilor şi eram convins că ar fi rezistat unei presiuni mai puternice decât până atunci, fără să cedeze.

Apoi am aprins lampa pe care o adusesem din bucătărie şi am coborât să arunc o privire la ferestrele de jos.

După ce luasem contact cu o mostră din puterea pe care o posedau aceste creaturi, eram destul de îngrijorat în privinţa ferestrelor de la parter, în ciuda faptului că erau baricadate atât de bine.

Am coborât întâi în cămară, purtând o vie amintire a ultimei aventuri trăite aici. Locul era rece, iar vântul care pătrundea prin geamul spart producea un zgomot ciudat. Dincolo de aerul general deprimant, locul rămăsese la fel cum îl lăsasem cu o noapte înainte. M-am îndreptat spre fereastră, am examinat îndeaproape barele şi am constatat grosimea lor confortabilă. Uitându-mă totuşi cu mai mare atenţie, mi se păru că bara din mi|loc era uşor îndoită, însă era un lucru neimportant, şi poate că fusese aşa de ani de zile. Până atunci nu observasem toate aceste lucruri în detaliu.

Am băgat mâna prin geamul spart şi am scuturat bara.

Era tare ca o stâncă. Creaturile încercaseră probabil s-o „pornească” şi, cum le depăşea puterile, au încetat orice efort. După aceea, am trecut pe rând pe la fiecare fereastră şi le-am examinat cu atenţie, dar nu se găsea nicăieri vreun semn că ceva ar fi fost atins. După ce mi-am încheiat cercetarea, m-am întors în camera de studiu şi mi-am turnat puţin coniac. Apoi am revenit în turnul de pază.

VIII. DUPĂ ATAC

Era trei dimineaţa şi cerul de la răsărit începuse să se lumineze o dată cu venirea zorilor. Ziua se instala încet şi o dată cu lumina sa începeam să zăresc destul de clar grădinile, însă nu vedeam nicăieri nici un fel de brute. M-am aplecat şi m-am uitat în jos spre temelia peretelui ca să aflu dacă trupul creaturii pe care o împuşcasem cu o noapte înainte mai era acolo. Dispăruse. Probabil că ceilalţi monştri îl îndepărtaseră pe timpul nopţii.

Apoi, am coborât de pe acoperiş şi m-am îndreptat către locul de unde căzuse stânca. Când am ajuns acolo, am privit în jur. Da, stânca era aşa cum o văzusem eu ultima dată, dar nu părea să fie ceva sub ea şi nu vedeam nici creatura pe care o ucisesem şi care căzuse. Era clar că fuseseră duşi de acolo cu toţii. M-am întors şi am plecat în biroul meu. Am stat acolo abătut. Eram complet epuizat. Se făcuse deja lumină acum, deşi razele soarelui nu se simţeau foarte fierbinţi. Un ceas a bătut ora patru.

M-am trezit cu elan şi am privit în jur cu grabă. Ceasul din colţ arăta că era ora trei. Era deja după-amiază. Probabil că dormisem aproape unsprezece ore.

Cu o mişcare bruscă, m-am ridicat în scaun şi am ascultat. Casa era într-o linişte deplină. M-am ridicat încet în picioare şi am căscat. Mă simţeam în continuare teribil de obosit, aşa că m-am aşezat din nou, întrebându-mă ce mă trezise oare.

Am conchis că trebuia să fi fost bătaia ceasului şi eram pe punctul de a aţipi, când un zgomot brusc mă readuse la viaţă. Era zgomot de paşi, ca şi cum o persoană s-ar fi deplasat cu grijă pe coridor către camera mea. Într-o clipă eram în picioare şi-mi apucasem arma. Aşteptam în linişte. Să fi pătruns înăuntru creaturile, în timp ce dormeam? Chiar când îmi puneam această întrebare, paşii ajunseră la uşa mea, se opriră o clipă şi apoi continuară să coboare pe hol. Mersei tiptil până la uşă şi mă uitai pe furiş. În acel moment, am încercat un asemenea sentiment de uşurare,

cum poate simţi numai un criminal graţiat – era sora mea. Se îndrepta către scară.

Am ieşit în hol şi eram pe punctul de a o striga, în clipa când îmi trecu prin minte că era foarte ciudat ca ea să se furişeze pe la uşa mea, într-un mod atât de tainic. Eram contrariat şi, pentru un scurt moment, a pus stăpânire pe mine gândul că nu era ea, ci un nou mister al casei. Dar cum apucasem să-i văd vechiul jupon, gândul îmi trecu la fel de repede cum venise şi aproape că am izbucnit în râs. N-aveam cum să confund acea haină învechită. Mă întrebam totuşi ce făcea şi amintindu-mi în ce stare psihică se aflase cu o zi înainte, am considerat c-ar fi fost mai nimerit s-o urmăresc în tăcere – având grijă să nu o alarmez – şi să văd ce avea de gând să facă. Dacă se purta raţional, totul era bine şi frumos, dacă nu, trebuia să o reţin. Nu-mi puteam asuma riscuri inutile, dat fiind pericolul care ne ameninţa.

Am ajuns repede în capul scărilor şi m-am oprit o clipă. Am auzit apoi un sunet care m-a făcut să mă dau înapoi cuprins de furie – era zgomotul unui lacăt desfăcut. Sora mea cea nesăbuită chiar descuia uşa din spate.

În clipa în care mâna i se afla pe ultimul zăvor, am ajuns la ea. Ea nu mă văzuse, iar primul lucru pe care l-a constatat a fost că o apucasem de mână. Aruncă o privire rapidă, ca un animal speriat şi scoase un strigăt puternic.

— Haide, Mary, i-am spus eu cu hotărâre, ce înseamnă toate prostiile astea? Vrei să spui că nu înţelegi în ce pericol ne aflăm, dacă încerci să ne laşi fără suflare pe amândoi în felul ăsta?

La o asemenea acuză, ea nu răspunse; tremura numai cu putere, gâfâind şi suspinând, ca şi cum ar fi ajuns pe culmile groazei.

În câteva minute, am devenit mai blând cu ea, arătându-i că era necesar să fim precauţi şi cerându-i să fie curajoasă. Nu era foarte greu să fii curajos acum, îi explicam eu – şi încercam chiar să cred că spun adevărul – însă ea trebuia să fie înţelegătoare şi să nu mai încerce să părăsească locuinţa câteva zile.

În cele din urmă, am cedat, în disperare de cauză. N-avea nici un rost să vorbesc cu ea, fiindcă nu era în apele sale pentru moment. În cele din urmă, am sfătuit-o să se retragă în camera sa, dacă nu se putea purta raţional.

Cu toate astea, nu-mi dădu vreo atenţie. Aşa că, fără alte vorbe, am luat-o în braţe şi-am dus-o acolo. La început, a strigat cu sălbăticie, însă până am ajuns la scări, a căzut din nou într-un tremurat tăcut.

Când am ajuns în camera ei, am aşezat-o în pat. Zăcea acolo destul de tăcută, fără să vorbească sau să suspine, tremurând doar într-un zbucium de teamă. Am luat un pled de pe un scaun din apropiere şi l-am aşternut peste ea. Nu mai puteam face nimic pentru ea, aşa că mă deplasai către coşul mare în care stătea Pepper. Sora mea se ocupase de el de când cu rana, îl îngrijise, fiindcă situaţia se dovedise mai serioasă decât crezusem, şi am fost bucuros să constat că, în ciuda stării sale mintale, avusese mare grijă de bătrânul câine. M-am aplecat şi i-am vorbit, iar el, în schimb, mi-a lins mâna fără putere. Era prea bolnav, să poată face mai mult.

Apoi, în drum spre culcare, m-am apropiat de sora mea şi am întrebat-o cum se simţea; ea nu făcu însă decât să tremure mai tare şi, oricât de dureros ar fi fost, m-am văzut silit să recunosc că prezenţa mea îi făcea mai mult rău.

Aşa că am părăsit-o, după ce am încuiat uşa şi am pus cheia în buzunar. Acesta părea singurul gest înţelept.

Restul zilei l-am petrecut între turn şi camera mea de studiu. De mâncare îmi luasem din cămară un codru de pâine, cu care şi cu ceva vin roşu am supravieţuit în acea zi.

Ce zi lungă şi obositoare a fost! Dacă aş fi putut ieşi în grădină, după cum mi-era obiceiul, aş fi fost destul de mulţumit, dar să fiu izolat în această casă tăcută, fără vreo companie, cu excepţia unei femei fără minte şi a unui câine rănit, era suficient chiar şi pentru nervii unui om tare. Iar în ierburile încâlcite de-afară, care înconjurau casa, se târau – din câte ştiam eu – acele infernale creaturi

porceşti, aşteptându-şi norocul. S-a mai văzut oare vreun om la o asemenea ananghie?

M-am dus să-mi vizitez sora o dată în după amiaza respectivă şi încă o dată mai târziu. A doua oară am găsit-o îngrijindu-l pe Pepper, dar când m-am apropiat, s-a retras discret în colţul cel mai îndepărtat, cu un gest care m-a întristat mai mult decât orice. Biata femeie! Teama ei m-a mişcat teribil şi n-aveam de gând s-o tulbur inutil. Speram să se simtă mai bine în câteva zile. Între timp, nu puteam face nimic şi mi se părea că este încă necesar – oricât de greu ar fi părut – s-o ţin închisă în camera ei. Un lucru mi s-a părut însă încurajator – mâncase ceva din alimentele pe care i le adusesem la prima vizită.

Ziua trecu în felul acesta.

Pe măsură ce se lăsa seara, aerul devenea tot mai rece, iar eu mă pregăteam să-mi petrec o a doua noapte în turn, aşa că-mi luasem încă două puşti şi o manta groasă. Am încărcat puştile şi le-am pus lângă cea care era deja acolo, căci intenţionam să „încălzesc” atmosfera pentru oricare dintre creaturile care ar fi îndrăznit să apară pe timpul nopţii. Aveam suficientă muniţie şi mă gândeam să le dau brutelor o asemenea lecţie, cât să-i înveţe că e inutil să încerce forţarea unei intrări.

Apoi am făcut din nou un tur al casei, acordând o atenţie deosebită parapeţilor care susţineau uşa de la biroul meu. Când m-am asigurat că făcusem tot ce-mi stătea în puteri pentru a ne câştiga protecţia, m-am întors în turn, pe drum, am mai făcut o vizită finală pe la sora mea şi Pepper. Pepper dormea, însă când am intrat s-a trezit şi a dat din coadă, în semn de recunoaştere. Mi s-a părul că e ceva mai bine. Sora mea stătea întinsă pe pat, deşi nu-mi puteam da seama dacă dormea sau nu, aşa că i-am părăsit.

Ajungând în turn, m-am făcut comod, atât cât îmi permiteau împrejurările, şi mi-am ocupat locul de supraveghere pe timpul nopţii. Întunericul se lăsă treptat şi curând lucrurile din grădină fură învăluite de ceaţă. În primele ore am stat în alertă, ascultând orice sunet care m-ar fi putut avertiza că se întâmplă ceva jos. Era mult

prea întuneric pentru ca ochii să-mi poată fi de folos.

Orele trecură încet, fără să se întâmple ceva ieşit din comun. Răsări luna, care puse în lumină grădina, în aparenţă goală şi tăcută. La fel trecu şi noaptea, fără vreo tulburare sau zgomot.

Spre dimineaţă, începusem să înţepenesc şi să îngheţ, datorită lungii mele veghe; mă simţeam şi foarte agitat din cauza tăcerii prelungi ce venea din partea creaturilor. Nu aveam încredere în asta şi mă aşteptam, mai devreme sau mai târziu, la un atac deschis din partea lor. Atunci, cel puţin, aş fi ştiut pericolul şi aş fi fost în stare să-i fac faţă; să aştept însă, în felul acesta, o noapte întreagă, imaginându-mi tot felul de drăcovenii necunoscute, însemna nebunie curată. Îmi trecu de câteva ori prin cap ideea că probabil plecaseră, dar în străfundul sufletului mi-era imposibil să cred că putea fi aşa.

IX. ÎN PIVNIŢĂ

În cele din urmă, obosit şi îngheţat, cu nesiguranţa ce pusese stăpânire pe mine, m-am hotărât să fac o plimbare prin casă; am trecut întâi prin birou, ca să mă încălzesc cu un pahar de coniac. În timp ce făceam asta, am examinat uşa cu atenţie, însă am găsit-o exact aşa cum o lăsasem cu o noapte înainte.

Se crăpa de ziuă când am părăsit turnul, deşi în casă era prea întuneric să poţi vedea ceva fără o lumânare, aşa că am luat una cu mine din birou, atunci când am plecat să fac turul casei. Până când am terminat de vizitat parterul, lumina zilei se strecurase slab printre ferestrele zăbrelite. Examinarea nu-mi aduse nimic nou. Totul părea în ordine şi eram pe punctul de a stinge lumânarea, când îmi încolţi ideea de a mai arunca o privire prin pivniţă. Dacă-mi aduc aminte bine, nu mai fusesem acolo de la verificarea sumară pe care o făcusem în noaptea atacului.

Am ezitat aproape jumătate de minut. Aş fi fost mai mult decât bucuros să îndeplinesc această sarcină – sunt înclinat să cred că orice om ar face-o – căci dintre toate vastele şi originalele camere ale acestei reşedinţe, pivniţele sunt cele mai mari şi mai ciudate. Spaţii mari şi întunecate, în care nu pătrunde nici o rază de soare. Cu toate astea, nu mă puteam eschiva de la o asemenea sarcină, căci ar fi mirosit a laşitate pură. În plus, încercam să mă conving cu ideea că pivniţa reprezenta locul în care era cel mai puţin posibil să întâlnesc lucruri periculoase, ţinând cont de faptul că aici se putea pătrunde doar printr-o uşă masivă de stejar, a cărei cheie o port mereu asupra mea.

Eu îmi ţin vinul în cea mai mică dintre încăperi – un spaţiu adânc şi întunecos de lângă piciorul scării, prin care mă plimbasem de mai multe ori. E drept că în afară de faptul că am scotocit prin jur, după cum am mai spus, mă îndoiesc să mai fi fost vreodată chiar peste tot prin pivniţe.

După ce-am descuiat uşa cea mare din capul scărilor, m-

am oprit o clipă, puţin agitat, simţind straniul şi puternicul miros care m-a izbit. Apoi, împingând înainte ţeava puştii, am coborât cu grijă în întunericul zonelor subterane.

Când am ajuns la capătul scărilor, am aşteptat o clipă şi am ascultat. Peisajul era tăcut, cu excepţia unor picături de apă care cădeau uşor, strop cu strop, undeva în stânga mea. În timp ce stăteam, observam cât de încet ardea lumânarea, fără vreo scânteie sau flacără, atât de lipsit de orice adiere de aer era locul.

M-am plimbat tăcut dintr-o încăpere în alta. Îmi aminteam foarte vag felul în care erau aranjate. Impresiile lăsate de prima mea cercetare fură confuze. Îmi aminteam de o succesiune de încăperi spaţioase şi de una mai mare decât celelalte, al cărei acoperiş era susţinut de coloane; dincolo de toate astea, mintea îmi era înceţoşată şi stăpânită de o senzaţie de inconfort, dată de frig, întuneric şi umbre. Acum lucrurile erau diferite; deşi nervos, eram suficient de adunat ca să pot privi în jur şi să remarc structura şi mărimea boltelor pe sub care treceam.

E drept, doar cu lumina pe care mi-o oferea lumânarea nu era posibil să examinez cu atenţie fiecare loc, însă puteam remarca, pe măsură ce mă deplasam, că pereţii păreau a fi construiţi cu un finisaj şi o precizie deosebite, în vreme ce ici şi colo, câte o coloană masivă răsărea ocazional pentru a sprijini acoperişul boltit.

Am ajuns în cele din urmă la cea mai mare încăpere din pivniţă, pe care mi-o aminteam. La ea se ajunge printr-o intrare mare şi arcuită, pe care am observat sculpturi stranii, fantastice, din care se proiectau umbre ciudate sub lumina lumânării mele. În timp ce stăteam şi examinam toate acestea cu atenţie, îmi trecu prin cap ideea că e totuşi nefiresc faptul ca eu să fiu atât de puţin familiarizat cu propria mea casă. Ar putea fi totuşi de înţeles pentru cine ar cunoaşte mărimea acestei clădiri şi detaliul că numai eu şi sora mea locuim în ea, ocupând câteva camere, după bunul nostru plac.

Ţinând lumânarea deasupra, am păşit în încăpere şi, luând-o la dreapta, mi-am continuat drumul, până când am

ajuns la capăt. Am mers în linişte şi am privit cu grijă în jur, în timp ce înaintam.

Dar, atât cât îmi permitea lumina să observ, nu apăru nimic neobişnuit.

În capăt, am cotit spre stânga, rămânând aproape de perete şi am continuat tot aşa, până când am traversat toată încăperea cea mare. În timp ce mă deplasam, am observat că podeaua era construită dintr-o piatră solidă, acoperită în unele locuri cu pământ bătătorit şi în altele goală, sau aproape, cu excepţia unui strat subţire de praf cenuşiu.

M-am oprit la uşă. Apoi m-am întors şi am pornit către mijlocul locului, trecând printre stâlpi şi uitându-mă în stânga şi în dreapta, din mers. Cam pe la jumătatea pivniţei, m-am împiedicat de ceva ce a produs un zgomot metalic. Aplecându-mă repede, am ţinut lumânarea, ca să văd că obiectul pe care îl lovisem era un inel mare din metal. M-am lăsat mai jos ca să curăţ praful de pe el şi am descoperit că era prins de o trapă, înnegrită de vreme.

Emoţionat şi întrebându-mă unde ar putea duce, mi-am pus arma pe podea şi, înfigând lumânarea în mânerul trăgaciului, am luat inelul în ambele mâini şi am tras. Trapa scrâşni cu putere – în vreme ce sunetul se auzi cu ecou vag în spaţiul uriaş – şi se deschise zgomotos.

Proptindu-i marginea pe genunchi, am întins mâna după lumânare, şi am ţinut-o în deschizătură, mişcând-o la stânga şi la dreapta; n-am putut însă vedea nimic. Eram contrariat şi surprins. Nu era nici o urmă de trepte şi nici vreun semn că ar fi existat vreodată unele. Nimic; doar întunecimea goală. Se poate să fi privit într-un puţ fără fund şi fără margini. Apoi, în timp ce mă uitam pătruns de uimire, mi se păru că aud venind de undeva de departe, din adâncimi de nepătruns, un murmur slab. Îmi apropiai repede capul de deschizătură şi ascultai cu atenţie. Poate că era doar o iluzie, însă puteam jura că auzisem un chicotit slab, care se transformase într-un râs grotesc, vag şi depărtat.

Speriat, am sărit înapoi, lăsând trapa să cadă cu un

zgomot puternic, care umplu locul cu ecouri. Chiar şi aşa mi se păru că aud acel râs sugestiv şi dispreţuitor, însă ştiam că acum era totul numai în imaginaţia mea. Sunetul pe care-l auzisem fusese mult prea slab ca să poată trece prin trapa greoaie.

Am stat acolo un minut întreg tremurând şi privind cu nervozitate în faţă şi în spate; pivniţa cea mare era la fel de tăcută ca un mormânt, aşa că treptat, am depăşit senzaţia de teamă.

Cu o minte mai calmă, am redevenit curios să aflu către ce ducea trapa aceea, dar n-am putut să-mi adun suficient curaj cât să-mi continuu investigaţiile. Ştiam însă cu siguranţă un lucru – acela că trapa trebuia protejată. Am reuşit să fac asta plasând pe ea câteva bucăţi masive de piatră „decorată”, pe care le găsisem în turn, pe marginea peretelui estic.

Apoi, după ce am trecut încă o dată în revistă şi restul spaţiului, am refăcut drumul înapoi până la scări, ajungând în felul acesta din nou la lumina zilei, cu un sentiment infinit de uşurare, întrucât sarcina dificilă fusese îndeplinită.

X. TIMPUL AŞTEPTĂRII

Soarele devenise acum călduţ şi strălucea cu putere, contrastând într-un mod deosebit cu pivniţele întunecate şi înfricoşătoare, aşa că-mi făcui drum către turn, pentru a supraveghea grădinile, cu un incomparabil sentiment de uşurare. Acolo totul era liniştit şi, după câteva minute, am coborât în camera lui Mary.

După ce-am bătut la uşă şi am primit un răspuns, am descuiat zăvorul. Sora mea stătea liniştită pe pat, ca şi cum ar fi aşteptat. Părea din nou în apele ei şi nu mai făcu vreo încercare de a se îndepărta atunci când m-am apropiat de ea. Am observat totuşi că-mi examinase chipul cu nelinişte, ca şi cum ar fi avut o îndoială, iar în mintea ei nu era decât pe jumătate sigură că n-ar avea motive să se teamă de mine.

Când am întrebat-o cum se simte, mi-a răspuns că destul de bine, că-i era foame şi ar vrea să coboare ca să prepare micul dejun dacă nu aveam nimic împotrivă. Am meditat o clipă dacă era înţelept s-o las să iasă. În cele din urmă, i-am spus că se poate duce, cu condiţia să-mi promită că nu va încerca să iasă din casă ori să se apropie de uşile ce duc afară. Când am pomenit despre uşi, i s-a întipărit pe chip o grimasă bruscă de teamă, însă n-a spus nimic, cu excepţia promisiunii pe care îi cerusem s-o facă, după care a părăsit camera în tăcere.

Am traversat camera şi m-am apropiat de Pepper. Se trezise imediat ce-am intrat, scoase un scheunat scurt de bucurie şi dădu uşor din coadă, după care rămase tăcut. Când l-am mângâiat, a făcut o încercare de a se ridica, dar n-a reuşit decât să cadă pe-o parte, cu un scheunat de durere.

Am vorbit cu el şi i-am poruncit să stea liniştit. Eram foarte încântat de progresul pe care-l făcuse şi de bunătatea surorii mele, care-l tratase cu atâta grijă, în ciuda stării în care se afla. L-am părăsit după o vreme şi am coborât în camera mea.

Mary apăru în scurt timp, purtând o tavă cu micul dejun fierbinte, din care ieşeau aburi. Când a intrat în cameră, am observat că ochii i se opriseră pe barele ce susţineau uşa camerei; buzele i se subţiară şi mi se păru că pălise uşor, dar asta fu tot. Lăsă tava lângă mine şi părăsi camera în linişte, când eu o chemai înapoi. Ea se întoarse, părând uşor intimidată şi parcă speriată, iar eu am observat că-şi prinsese mâna de şorţ, într-un gest nervos.

— Vino, Mary, i-am spus atunci. Fruntea sus. Lucrurile s-au mai liniştit. N-am mai văzut nici una dintre creaturile de ieri dimineaţă.

Ea mă privi într-un mod ciudat, de parcă n-ar fi înţeles nimic. Apoi se văzu în ochii ei că înţelesese, dar apăru şi teama; nu spuse însă nimic, în afară de un murmur neinteligibil de consimţire. După asta, nu mai spusei nimic, fiindcă era clar că orice referire la creaturile porceşti ar fi fost mai mult decât puteau îndura nervii ei zdruncinaţi.

După micul dejun, am urcat iarăşi în turn. Aici, în cea mai mare parte a zilei, am ţinut grădina sub strictă observaţie. Am coborât o dată sau de două ori, să văd cum se mai simţea sora mea. Am găsit-o de fiecare dată tăcută şi curios de supusă. Ultima dată îndrăznise chiar să mi se adreseze, din proprie iniţiativă, în privinţa unor chestiuni casnice în care avea nevoie de ajutorul meu. Deşi făcuse toate acestea cu o deosebită timiditate, am primit gestul cu bucurie, fiind primele vorbe pe care le rostise voluntar de la momentul critic în care o prinsesem descuind uşa din spate, ca să iasă printre brutele de afară. Mă gândeam dacă era conştientă de ceea ce făcuse şi cât de aproape fusese de o catastrofă, însă m-am abţinut s-o întreb, gândind că era mai nimerit să las lucrurile în voia lor.

În noaptea aceea am dormit în pat – era prima dată în ultimele două nopţi. M-am trezit devreme de dimineaţă şi am făcut o plimbare prin casă. Totul era în regulă, aşa că mă dusei în turn să arunc o privire în grădină. Şi aici totul era în perfectă linişte.

La masă, când am întâlnit-o pe Mary, am fost foarte încântat să constat că îşi revenise destul de bine, cât să mă

poată întâmpina într-o atitudine perfect firească. Vorbea încet şi calm, având grijă să nu facă vreo referire la ultimele două zile. I-am făcut pe plac în această privinţă şi nu am încercat să conduc conversaţia spre acea direcţie.

Dis-de-dimineaţă m-am dus să-l vizitez pe Pepper. Se refăcea destul de repede şi promitea să revină pe picioarele sale în câteva zile. Înainte să mă ridic de la masă, am făcut câteva referiri la îmbunătăţirea stării lui. Am fost surprins să aflu din remarcile surorii mele că ea trăia în continuare cu impresia că rana îi fusese provocată de o pisică sălbatică, aşa cum inventasem eu. Aproape că mă simţeam vinovat pentru că o înşelasem. Minciuna fusese spusă tocmai pentru a-i înlătura orice teamă. Şi apoi, fusesem sigur că ea înţelesese adevărul ceva mai târziu, când brutele acelea atacaseră casa.

Pe timpul zilei, am fost în aceeaşi stare de alertă, petrecându-mi majoritatea timpului în turn, ca şi în ziua anterioară, dar nu mi se arătă vreun semn din partea creaturilor-porci şi nici nu se auzi vreun sunet.

Îmi trecu prin cap în câteva rânduri ideea că acele creaturi ne lăsaseră în pace în sfârşit, dar până în acel moment refuzasem s-o iau în serios; acum însă începusem să simt că aveam motive să sper. Se împlinesc în curând trei zile de când n-am mai văzut vreo creatură, însă aveam de gând să păstrez o prudenţă maximă. În opinia mea, această tăcere prelungită putea fi un vicleşug menit să mă atragă afară din casă – probabil chiar în braţele lor. Numai gândul la o asemenea posibilitate a fost suficient ca să mă facă circumspect.

Ca urmare, a patra, a cincea şi a şasea zi trecură în linişte, fără ca eu să mai fac vreo încercare de a părăsi casa.

În cea de-a şasea zi, am avut bucuria de a-l vedea pe Pepper, încă o dată, pe picioarele lui; deşi slăbit, el a reuşit să-mi ţină companie pe toată durata zilei.

XI. CERCETAREA GRĂDINII

Cât de încet trecea timpul! Fără ca măcar vreun lucru să indice faptul că una dintre brute infestează încă grădina.

În cea de-a noua zi, m-am decis în cele din urmă să-mi asum riscul – dacă exista într-adevăr unul – şi să ies. Urmând acest scop, am încărcat cu grijă una dintre puştile de vânătoare – pe care o alesesem tocmai fiindcă era mai periculoasă decât un pistol în contact direct cu adversarul – apoi, după o verificare finală a terenului, l-am chemat pe Pepper şi am coborât la parter.

Când am ajuns la uşă, mărturisesc că am ezitat un moment. Gândul la ce m-ar putea aştepta printre boscheţii întunecaţi nu era unul potrivit pentru a-mi încuraja hotărârea. Dură însă numai o secundă până când am tras zăvorul şi am rămas pe aleea din afara uşii.

Pepper se opri atunci la uşă, adulmecând cu neîncredere şi purtându-şi nasul în susul şi în josul glafurilor de la fereastră, ca şi cum ar fi simţit un miros. Apoi se întoarse brusc şi începu să alerge încoace şi încolo, în cercuri şi semicercuri, în jurul uşii. Într-un târziu, se întoarse pe prag. Aici începu din nou să adulmece.

În cele din urmă, m-am oprit să mă uit la câine, însă având tot timpul privirea îndreptată pe jumătate către grădina sălbatică din jur. M-am deplasat către el şi, aplecându-mă, am examinat suprafaţa uşii pe care o mirosea câinele. Am descoperit că lemnul era acoperit de o reţea de zgârieturi, care treceau în sus şi în jos una peste alta, într-o confuzie inexplicabilă. În plus, am remarcat că şi stâlpii uşii erau roşi pe alocuri. În afară de asta, n-am mai găsit nimic şi, fiind în picioare, am început să fac un tur al zidului casei.

De îndată ce-am plecat, Pepper părăsi pragul uşii, o luă înainte, adulmecând şi mirosind în continuare pe măsură ce înainta. Se oprea din când în când să verifice. Ici putea fi o gaură făcută de un glonţ pe alee sau poate un sul murdar de praf. Mai încolo putea fi o mână de iarbă ruptă

din aleea plivită; în afară de câteva nimicuri, nu am găsit nimic. L-am urmărit cu un ochi critic pe măsură ce înainta, însă n-am descoperit în comportamentul său nimic din nesiguranţa ce ar fi putut indica faptul că simţea apropierea unor creaturi. Acum puteam fi sigur că grădina era lipsită, cel puţin în momentul de faţă, de acele creaturi înfiorătoare. Pepper nu putea fi păcălit cu uşurinţă şi era o consolare să ştiu că el va simţi şi mă va anunţa la timp, dacă ar fi apărut vreun pericol.

Când am ajuns în locul unde împuşcasem prima creatură, m-am oprit şi am cercetat cu atenţie, însă n-am putut vedea nimic. De-acolo, m-am îndreptat către locul unde căzuse stânca cea mare. Era căzută într-o parte, din câte se vedea, exact aşa cum fusese lăsată atunci când împuşcasem bruta care o mişca. La câteva picioare, în dreapta de cel mai apropiat capăt, se vedea o urmă mare în pământ, chiar în locul unde căzuse piatra. Celălalt capăt era chiar în crestătură – jumătate înăuntru, jumătate afară. Am înaintat şi m-am uitat la stâncă mai îndeaproape. Ce lucrătură imensă de cărămidă era! Iar creatura aceea o mişcase cu o singură mână, încercând să ajungă la ce era dedesubt.

M-am îndreptat către celălalt capăt al stâncii. Am constatat că aici era imposibil să te uiţi sub ea pe o distanţă de câteva picioare. N-am văzut totuşi nimic din creatura zdrobită, fapt ce mă surprinse. Bănuiam – aşa cum am mai spus-o – că acesta fusese îndepărtat, însă nu-mi închipuiam cum se putea face un asemenea lucru fără să lase sub stâncă vreo urmă care să-i ateste destinul. Văzusem strivite sub stâncă vreo câteva brute cu atâta forţă, că fuseseră literalmente vârâte sub pământ, iar acum nu se vedea nici o urmă din ele – nici măcar un strop de sânge.

Pe măsură ce cântăream chestiunea în mintea mea, mă simţeam mai nedumerit, fiindcă nu puteam găsi o explicaţie plauzibilă, motiv pentru care am renunţat în cele din urmă, gândind că este unul dintre multele lucruri inexplicabile.

De acolo, mi-am îndreptat atenţia către uşa biroului. Vedeam acum mult mai clar efectele îngrozitoarei încercări la care fusese supusă şi mă întrebam cum de rezistase atât de bine atacurilor, chiar cu suportul pe care i-l ofereau proptelele. Nu erau semne de lovituri – nu se dăduse nici una, într-adevăr – dar uşa fusese de-a dreptul smulsă din balamale, prin acţiunea unei forţe imense. Un lucru pe care l-am observat mă afectă profund – capătul unei proptele trecuse drept printr-un lambriu. Faptul însuşi era o dovadă suficientă a efortului uriaş pe care îl făcuseră creaturile pentru a dărâma uşa şi cât de aproape fuseseră de izbândă.

La plecare, mi-am continuat turul în jurul casei, fără să mai găsesc ceva interesant; doar în spate am dat peste bucata de jgheab pe care o smulsesem de lângă perete, care zăcea în iarba înaltă de sub fereastra spartă.

Apoi, m-am întors în casă şi, după ce-am încuiat din nou uşa din spate, am mers în turn. Mi-am petrecut după-amiaza aici, citind şi uitându-mă din când în când în grădină. Decisesem ca în ziua următoare să mă duc până la Abis, dacă peste noapte era tot linişte. Poate că aşa voi avea mai multe şanse să aflu ceva. Ziua se scurse repede, apoi veni noaptea, care trecu la fel ca şi cele precedente.

Când m-am trezit, se făcuse deja dimineaţă; era calm şi senin, aşa că m-am hotărât să-mi pun planul în acţiune. În timpul micului dejun, m-am gândit mult la această chestiune, după care m-am întors în camera mea după armă. În plus, am încărcat şi mi-am strecurat în buzunar un pistol mic, dar greu. Înţelegeam pe deplin că orice pericol ar fi existat, acesta ar fi venit din direcţia Abisului, aşa că intenţionam să fiu pregătit.

După ce-am părăsit camera, m-am îndreptat către uşa din spate, fiind urmat de Pepper. O dată ajuns afară, am făcut o scurtă examinare a grădinii din jur, după care m-am îndreptat către Abis. Pe drum, am scrutat împrejurimile, având tot timpul arma la îndemână. După cum observam, Pepper alerga înainte, fără să aibă vreo reţinere. Acesta era un semn că nu se simţea prin preajmă

niciun pericol iminent, aşa că am grăbit pasul în urma lui. Pepper ajunsese la capătul Abisului şi adulmeca drumul de pe marginea acestuia.

O clipă mai târziu, eram lângă el şi mă uitam în josul hăului. Pe moment, îmi veni greu să cred că era acelaşi loc, atât de mult se schimbase. Râpa întunecată şi împădurită pe care o văzusem cu două săptămâni în urmă, cu un pârâu ascuns de frunziş, curgând alene pe la poale, nu mai exista. În schimb, ochii mei întâlniră o prăpastie neregulată, umplută parţial de un lac format din apă tulbure. O parte a râpei era dezgolită de vegetaţie, lăsând stâncile goale.

Puţin mai la stânga mea, marginea Abisului părea să fi căzut cu totul, formând o fisură în formă de V, chiar în faţa stâncii. Despicătura începea din marginea superioară a râpei şi ajungea aproape de apă, penetrând peretele Abisului pe o distanţă de aproape patruzeci de picioare. Deschizătura era lată de cel puţin şase picioare, iar de-aici părea să se îngusteze la aproape două picioare. Ce-mi atrase însă atenţia chiar mai mult decât ciudata deschizătură fu o adâncitură mare, aflată ceva mai jos decât fisura, şi chiar în unghiul lui V. Era bine definită şi se asemăna ca formă cu o uşă arcuită, deşi aflându-se în umbră, nu o puteam distinge bine.

Partea opusă a Abisului îşi păstra încă verdeaţa, însă era atât de răvăşită pe alocuri şi acoperită peste tot cu praf şi mizerii, încât se distingea cu greu.

Prima mea impresie – că avusese loc o alunecare de teren – nu mai era acum suficientă, după cum vedeam, pentru a explica toate schimbările la care fusesem martor. Iar apa? Mă întorsei brusc, fiindcă auzisem undeva în dreapta mea zgomot de apă curgătoare. N-am văzut nimic, însă cum atenţia îmi fusese atrasă, am distins cu uşurinţă că venea de undeva de la capătul estic al gropii.

Mi-am făcut încet drum în acea direcţie; sunetul creştea pe măsură ce mă apropiam, până când, în scurt timp, am ajuns chiar deasupra lui. Chiar şi atunci nu puteam percepe cauza, până când am îngenuncheat şi mi-am

apropiat capul de stâncă. De-aici sunetul ajungea la mine cu claritate şi am văzut dedesubt un torent de apă limpede, ce izvora dintr-o mică fisură din peretele Abisului şi aluneca printre stânci, în lacul de mai jos. Ceva mai sus, de-a lungul stâncii, am mai văzut un torent şi, ceva mai departe, încă două mai mici. Aceste apariţii ar putea fi o explicaţie pentru cantitatea de apă existentă în Abis şi, dacă stâncile şi pământul care căzuseră blocaseră scurgerea pârâului la capăt, era neîndoielnic că acestea avuseseră o contribuţie importantă.

Îmi băteam capul cu întrebări referitoare la aspectul în mare parte modificat şi răvăşit al locului – aceste pârâuri şi fisura aceea enormă mai sus de râpă. Mi se părea că era nevoie de mai mult decât de o alunecare de teren pentru a explica toate aceste lucruri. Mi-aş fi putut imagina un cutremur sau o mare explozie, creând lucruri de genul celor existente aici, dar nimic de genul acesta nu se petrecuse. Apoi, am sărit repede în picioare, amintindu-mi de acea zguduitură şi de norii de praf ridicaţi în aer care-o urmaseră. Am scuturat însă din cap neîncrezător. Nu! Probabil că auzisem zgomotul căderii pietrelor şi pământului, în vreme ce praful se ridicase, în mod firesc. În ciuda a ceea ce gândeam, aveam un sentiment de nesiguranţă că această teorie mi-ar putea satisface simţul realului, cu toate astea, aş fi putut sugera altceva care să fie măcar pe jumătate plauzibil? Pepper stătea pe iarbă în timp ce eu îmi desfăşuram examinarea. Cum eu mă îndreptam spre peretele nordic la Abisului, el se ridică şi mă urmă.

Încetişor şi cu privirea atentă în toate direcţiile, am făcut un circuit al Abisului, însă nu am văzut mare lucru faţă de ce întâlnisem până atunci. Din capătul vestic, aveam o perspectivă deschisă către cele patru cascade. Acestea se aflau la o distanţă considerabilă de suprafaţa lacului – cam cincizeci de picioare, după cum calculasem cu.

Am mai hoinărit prin zonă ceva vreme, cu ochii şi urechile la pândă, fără să văd ori să aud ceva suspect.

Întregul loc era teribil de tăcut, căci în afară de murmurul continuu al apei din vârf, nici un alt sunet nu mai tulbura tăcerea.

În tot acest timp, Pepper nu dăduse vreun semn de nelinişte. Acest lucru părea un indiciu că, cel puţin pe moment, nici una dintre creaturile-porci nu era prin vecinătate. Din câte puteam vedea, atenţia lui se îndrepta în special spre zgâriatul şi adulmecatul ierbii de la marginea Abisului. Din când în când, pleca de acolo şi alerga spre casă, ca şi cum ar fi urmărit nişte piste invizibile, dar se întorcea peste câteva minute. Aveam puţine îndoieli că se ghida după urmele creaturilor-porci şi chiar faptul că fiecare dintre ele părea să-l conducă înapoi către Abis, îmi părea o dovadă că brutele se întorseseră de unde veniseră.

La prânz, m-am întors acasă pentru a lua masa. În timpul după-amiezii, am făcut o cercetare parţială a grădinii, însoţit de Pepper, fără a întâlni însă ceva care ar fi putut indica prezenţa creaturilor.

În timp ce ne croiam drum printre tufişuri, Pepper ţâşni deodată printre ierburi, cu un schelălăit înfiorător. Eu am sărit înapoi, cuprins de teamă şi-am aruncat arma înainte pentru a fi pregătit; după toate astea am izbucnit în râs când Pepper reapăru, fugărind o pisică nefericită. Spre seară, am renunţat la patrulat şi m-am întors în casă. Deodată, în timp ce treceam pe lângă un pâlc mare de tufişuri, Pepper dispăru undeva pe dreapta şi-l putui auzi mirosind şi târându-se printre ele, plin de suspiciune. Am îndepărtat cu ţeava puştii tufişurile din drum şi m-am uitat înăuntru. Nu era nimic de văzut, cu excepţia faptului că multe crengi erau îndoite şi rupte, ca şi cum nişte animale şi-ar fi făcut adăpost aici, nu cu mult timp înainte. Credeam că acela putea fi unul dintre locurile ocupate de câteva creaturi-porci în noaptea atacului.

În ziua următoare, mi-am continuat cercetarea prin grădină, fără să ajung la vreun rezultat. Pe seară, m-am dus din nou şi am constatat – fără vreo umbră de îndoială – că nu mai era picior de creatură ascunsă în acel loc. M-am

tot gândit de atunci că supoziţia mea anterioară fusese corectă şi că ele plecaseră imediat după atac.

XII. ABISUL SUBTERAN

Încă o săptămână se scurse, iar eu îmi petrecui majoritatea timpului la gura hăului. Cu câteva zile înainte, ajunsesem la concluzia că locul prin care ieşiseră creaturile-porci din acel spaţiu păgân din măruntaiele Pământului era acea deschizătură arcuită din unghiul marii crăpături. Cât de aproape mă aflam de posibilul adevăr, aveam să aflu mai târziu.

E lesne de înţeles că eu eram extrem de curios – deşi foarte speriat în acelaşi timp – să aflu către ce spaţiu infernal ducea crăpătura aceea; până atunci nu mă gândisem totuşi cu seriozitate la ideea de a face o investigaţie. Eram mult prea pătruns de un sentiment de groază în privinţa creaturilor-porci, ca să mă gândesc că m-aş fi putut aventura de bunăvoie într-un loc unde aveam şansa de a intra în contact cu ele.

Pe măsură ce timpul trecea, sentimentul scădea în intensitate, aşa că, peste câteva zile, când îmi veni ideea de a coborî să arunc o privire în acea crăpătură, nu mai eram la fel de înverşunat pe cât mi-aş fi imaginat. Cu toate astea, nici măcar atunci nu cred că aş fi avut cu adevărat intenţia de a încerca o aşa aventură nesăbuită. Din câte-mi dădeam seama, era moarte curată să pătrunzi prin acea deschizătură înfricoşătoare. Totuşi, încăpăţânarea omenească învinge, căci dorinţa mea, în cele din urmă, era să descopăr ce se afla dincolo de intrarea întunecată.

Pe măsură ce zilele se scurgeau, teama mea faţă de creaturile-porci era de domeniul trecutului – mai degrabă o amintire neplăcută, incredibilă, decât orice altceva.

Veni aşadar o zi când, lăsând la o parte gândurile şi fanteziile, făcui rost de-o frânghie de prin casă pe care o legai de un copac viguros din capătul deschizăturii, aflată la mică distanţă de marginea Abisului, şi dădui drumul celuilalt capăt în crăpătură, până când acesta atârnă deasupra găurii negre.

Apoi, cu multă grijă şi întrebându-mă dacă nu cumva

optasem pentru un act nebunesc, m-am lăsat încetişor în jos, folosind frânghia drept suport, până când am ajuns în Abis. Aici, ţinându-mă încă de frânghie, am rămas în picioare şi am aruncat o privire înăuntru. Totul era pe deplin întunecat şi nici un sunet nu ajungea până la mine. O clipă mai târziu, mi se păru că aud ceva. Mi-am ţinut respiraţia şi-am ascultat, însă era o tăcere de mormânt, aşa că mi-am permis să inspir o dată. În acelaşi moment, am auzit din nou zgomotul. Semăna cu o respiraţie chinuită, adâncă şi venind parcă de la un organism îndurerat. Rămăsei pentru scurt timp pietrificat, nefiind în stare să mă mişc. Apoi sunetele încetară din nou şi nu se mai auzi nimic.

Cum stăteam acolo agitat, am dislocat cu piciorul o piatră, care a căzut înăuntru cu un zdrăngănit puternic. Deodată, sunetul s-a înălţat şi s-a repetat de câteva ori, fiecare ecou auzindu-se din ce în ce mai slab şi părând să se îndepărteze de mine la mare distanţă. Apoi, aşternându-se din nou liniştea, am auzit din nou acea răsuflare slabă. Pentru fiecare respiraţie de-a mea se auzea una ca răspuns. Sunetele păreau să se apropie, apoi se mai auziră câteva, însă ceva mai şterse şi mai îndepărtate. De ce n-am apucat funia ca să scap de pericol, n-aş putea spune. Eram paralizat parcă. Am început să transpir din abundenţă şi am încercat să-mi umezesc buzele cu limba. Gâtul mi s-a uscat deodată şi m-a apucat o tuse convulsivă, care revenea în zeci de tonuri oribile, guturale, într-un mod batjocoritor. Mă uitai fără vreo speranţă către hăul întunecat, însă nu se zărea nimic. Am avut o senzaţie ciudată de înec. După care am izbucnit din nou într-o tuse uscată. Ecoul a preluat sunetul din nou, urcându-l şi coborându-l într-un mod grotesc şi înăbuşindu-l apoi într-o tăcere misterioasă.

Îmi veni apoi o idee şi-mi ţinui respiraţia. Cealaltă respiraţie se opri. Respirai din nou şi aceasta reîncepu. Acum însă nu mai aveam nici o teamă. Ştiam că sunetele ciudate nu erau scoase de creaturile-porci ce stăteau la pândă, ci erau numai ecoul răsuflării mele.

Mă speriasem totuşi atât de tare, încât am fost bucuros să mă caţăr pe stâncă şi să trag după mine sfoara. Eram mult prea înspăimântat şi nervos ca să mă pot gândi la o eventuală intrare în acea gaură întunecoasă, aşa că m-am întors în casă. M-am simţit din nou în apele mele în dimineaţa următoare, dar nici atunci nu adunasem suficient curaj pentru a explora acel loc.

Între timp, apa din Abis urcase încetişor, iar acum ajunsese la mică distanţă sub deschizătură. Ţinând cont de viteza cu care creştea, avea să ajungă la nivelul solului în mai puţin de o săptămână şi mi-am dat seama că nu voi mai avea şansa de a-mi desfăşura investigaţiile dacă nu le voi începe cât de curând, înainte ca deschizătura să fie inundată.

Se poate ca tocmai acest gând să mă fi împins la acţiune, dar orice ar fi fost, câteva zile mai târziu mă aflam pe vârful stâncii, complet echipat pentru misiune.

De data aceasta, eram hotărât să-mi înving îndoielile şi să duc treaba până la capăt. Cu această intenţie, am adus pe lângă frânghie, o mână de lumânări, cu scopul de a le folosi ca pe o torţă, dar şi arma mea cu ţeavă dublă. La cingătoare, purtam un pistol mare, încărcat cu alice.

Ca şi data trecută, am legat frânghia de copac. Apoi, după ce mi-am prins arma la umăr, cu ajutorul unei corzi ţepene am coborât pe marginea Abisului. La această mişcare, Pepper, care îmi urmărise cu atenţie acţiunile, ţâşni în picioare şi alergă spre mine, scoţând un sunet pe jumătate lătrat şi pe jumătate schelălăit, ce-mi părea de avertizare. Eram însă decis să acţionez, aşa că i-am poruncit să stea. Mi-ar fi plăcut să-l iau cu mine, însă lucrul acesta era imposibil, în circumstanţele date. Când faţa îmi ajunsese până la nivelul intrării în Abis, el mă linse direct pe gură şi apoi, prinzându-mi mâneca între dinţi, începu să mă tragă înapoi cu putere. Era clar că nu vroia să mă duc. Cum însă eu mă hotărâsem, n-aveam de gând să renunţ la încercare şi, aruncându-i lui Pepper un ordin tăios să mă elibereze, îmi continuai coborârea, lăsându-l pe bătrânul meu tovarăş la suprafaţă, să plângă şi să latre ca

un căţeluş părăsit.

Am coborât cu grijă din ridicătură în ridicătură, ştiind că la orice alunecare m-aş fi putut uda.

Când am ajuns la intrare, am dat drumul frânghiei şi mi-am desfăcut arma de la umăr. Apoi uitându-mă încă o dată spre cer – şi observând că se înnorase rapid – am înaintat câţiva paşi, cât să mă feresc de vânt, şi am aprins una dintre lumânări. Cu lumânarea deasupra capului şi strângând cu putere puşca, am început să mă mişc încetişor, cu privirea îndreptată în toate direcţiile.

Vreme de un minut, am auzit sunetul melancolic al urletului lui Pepper, care cobora până la mine. Pe măsură ce mă afundam tot mai adânc în întuneric, devenea tot mai slab, până când, la scurt timp, nu se mai auzi nimic. Cărarea ducea undeva în jos şi apoi cotea spre stânga. Apoi mergea tot înainte şi făcea din nou la stânga, până când am constatat că ducea drept în direcţia casei.

Am înaintat cu multă grijă, oprindu-mă la fiecare câţiva paşi, ca să ascult. Mersesem probabil vreo sută de iarzi, când deodată, mi se păru că aud un sunet slab, venind de undeva din spate. Mi-am ciulit urechile, în timp ce inima îmi bătea cu putere. Zgomotul devenea tot mai puternic şi părea că se apropie cu rapiditate. Acum îl puteam auzi destul de clar. Era un târşâit uşor de picioare în fugă. În primele clipe de teamă, m-am oprit, nehotărât, neştiind dacă să înaintez sau să mă întorc. Realizând apoi deodată care era cel mai bun lucru de făcut, m-am dat înapoi lângă peretele de stâncă din dreapta. Şi, ţinând lumânarea deasupra capului, am aşteptat, cu arma în mână, blestemând curiozitatea nesăbuită care mă adusese în asemenea impas.

N-am avut mult de aşteptat, ci doar vreo câteva secunde până când razele lumânării mele se reflectară în doi ochi din întuneric. Am ridicat arma, folosindu-mă numai de braţul drept şi am ţintit iute. Chiar în acest timp, ceva ţâşni din întuneric cu un lătrat zgomotos de bucurie care stârni ecouri de intensitatea unui tunet. Era Pepper. Nu-mi puteam închipui cum reuşise să coboare pe stâncă. În timp

ce-i mângâiam agitat blana, am constatat că era ud şi am tras de aici concluzia că încercase să mă urmărească şi căzuse probabil în apă, de unde nu-i fusese prea greu să iasă.

După ce-am stat câteva minute să mă liniştesc, mi-am continuat drumul, urmat în linişte de Pepper. Eram foarte fericit să-l am alături de mine pe bătrânul meu tovarăş. Îmi ţinea de urât şi, într-un fel, avându-l la picioare, mă temeam mai puţin. Ştiam şi cât de repede ar fi detectat urechile lui ascuţite prezenţa oricărei creaturi nedorite, dacă s-ar fi întâmplat să existe vreuna în întunericul care ne înconjura.

Vreme de câteva minute, ne-am continuat alene drumul, în timp ce cărarea ne conducea direct către casă. Am ajuns în scurt timp la concluzia că ar trebui să ajungem chiar sub ea, dacă drumul ne-ar duce suficient de departe. Am urmat cu atenţie acea cale încă vreo cincizeci de iarzi. M-am oprit apoi şi-am ridicat lumânarea; am avut suficiente motive să mă bucur că făcusem acest gest, căci, la nici trei paşi în faţă, cărarea dispărea şi în locul ei apărea o adâncitură întunecată, care-mi stârni teamă pe dată.

M-am furişat cu grijă înainte şi-am privit în jos, însă n-am putut vedea nimic. Am trecut apoi pe partea stângă a culoarului, ca să văd dacă există vreo continuare a drumului. Aici, chiar în faţa peretelui, am găsit o potecă îngustă, cam de trei picioare lăţime, care ducea înainte. Am păşit cu grijă pe acolo, însă n-am ajuns prea departe şi am început să regret că mă aventurasem într-acolo. După încă vreo câţiva paşi, poteca, şi aşa îngustă, se transformă într-o simplă bordură, având de o parte stânca rigidă care se înălţa într-un perete uriaş, către acoperişul nevăzut, şi de cealaltă parte, abisul înspăimântător. N-am putut să nu mă gândesc în acea clipă la cât de neputincios eram, dacă cineva m-ar fi atacat acolo, neavând spaţiu să mă întorc şi unde numai ricoşeul armei ar fi fost suficient să mă arunce rapid în adâncimile de dedesubt.

Spre marea mea uşurare, puţin mai departe, poteca se lărgea din nou şi ajungea la mărimea ei iniţială. Pe măsură

ce înaintam, am observat că drumul o cotea în mod constant la dreapta, iar după câteva minute, am descoperit că nu mai mergeam tot înainte, ci pur şi simplu înconjuram uriaşul abis. Era clar că ajunsesem la capătul marelui coridor.

Cinci minute mai târziu, mă aflam în acelaşi loc din care plecasem, făcând înconjurul a ceea ce bănuiam a fi un Abis uriaş, a cărui gură avea probabil o lăţime de cel puţin o sută de iarzi.

Am rămas acolo o vreme, într-o stare de perplexitate. „Ce înseamnă asta?” era strigătul care se năştea din nou în mintea mea.

Îmi veni brusc o idee şi începui să caut în jur o piatră. Am găsit în cele din urmă una de mărimea unei pâinici. Am înfipt lumânarea într-o crăpătură din pământ, m-am îndepărtat de margine şi, luându-mi avânt, am azvârlit piatra în prăpastie – ideea mea fiind s-o arunc îndeajuns de departe, cât să nu atingă marginile. Am făcut apoi un pas în faţă şi-am ascultat; deşi păstrasem o linişte perfectă vreme de cel puţin un minut, nici un sunet nu răzbătu până la mine prin întuneric.

Am înţeles atunci că adâncimea hăului era imensă, fiindcă piatra – dacă ar fi lovit ceva – era suficient de mare cât să stârnească ecou în acel loc ciudat, reverberând o vreme. Chiar şi aşa, sunetul paşilor mei se auzi în cavernă de mai multe ori. Locul era îngrozitor şi eu m-aş fi retras de bunăvoie şi aş fi părăsit misterele nerezolvate, numai că asta ar fi însemnat să-mi recunosc înfrângerea.

Apoi îmi veni în gând să arunc o privire în prăpastie. Bănuiam că, dacă mi-aş fi pus lumânările pe margine, aş fi putut zări măcar câteva crâmpeie din locul acela.

După ce le-am numărat, am constatat că adusesem cincisprezece lumânări în acel mănunchi, iar prima mea intenţie fusese să le transform pe toate într-o torţă. Am început apoi să le aşez în jurul Abisului, la o distanţă de aproximativ douăzeci de iarzi una de alta.

După ce le-am aşezat în cerc, m-am oprit pe cărare şi am încercat să-mi închipui cum arăta locul. Mi-am dat însă

imediat seama că numărul lor era total insuficient pentru scopul meu. Nu reuşeau decât să facă întunericul mai vizibil. Reuşiră totuşi să facă un lucru – îmi confirmară părerea despre mărimea deschiderii şi, cu toate că nu-mi arătară nimic din ceea ce-mi dorisem să văd, contrastul pe care-l creau cu întunericul cel dens mă făcu în mod curios fericit. Era ca şi cum cincisprezece steluţe delicate străluceau în noaptea subterană.

Apoi, în timp ce stăteam, Pepper scoase deodată un urlet care se auzi cu ecou şi se repetă cu variaţii înspăimântătoare, pentru ca, într-un târziu, să se stingă încet. Cu o mişcare rapidă, am înşfăcat singura lumânare pe care o păstrasem şi m-am uitat spre câine. Mi se păru în acelaşi timp că aud un zgomot care semăna cu un chicotit diabolic, înălţându-se din hăul tăcut al Abisului. Am tresărit şi apoi mi-am amintit că era probabil ecoul urletului lui Pepper.

Pepper o luase cu câţiva paşi înaintea mea pe cărare şi adulmeca solul stâncos; mi se păru că-l aud plescăind. M-am îndreptat către el, ţinând lumânarea jos. În timp ce mă mişcam, mi-am auzit ghetele făcând fleoşc-fleoşc, iar lumina fu reflectată de ceva ce strălucea şi-mi trecu peste picioare, deplasându-se rapid către Abis. M-am aplecat şi m-am uitat, lucru care m-a surprins. De undeva, din capătul potecii, un izvor curgea repede în direcţia marii deschizături, crescând ca mărime în fiecare secundă.

Pepper scăpă din nou un urlet lugubru şi, alergând către mine, mă prinse de haină şi încercă să mă tragă pe alee, către intrare. L-am îndepărtat cu un gest nervos şi am traversat rapid către peretele din stânga. Dacă ar fi apărut ceva, aş fi avut zidul în spate.

În timp ce priveam cu uimire în susul potecii, lumânarea se reflectă undeva în capătul drumului. În aceeaşi clipă, am auzit un vuiet murmurat care devenea din ce în ce mai puternic, umplând întreaga peşteră cu un sunet asurzitor. Din Abis, se auzea un ecou adânc, care semăna cu suspinul unui uriaş. Am ţâşnit apoi într-o parte, pe marginea îngustă care înconjura prăpastia şi, întorcându-mă, am

zărit un zid imens de spumă ce trecu pe lângă mine şi se revărsă tumultuos în hăul primitor. Un nor de stropi ţâşni peste mine; aceştia îmi stinseră lumânarea şi mă udară până la piele. Îmi păstram încă arma în mână. Trei lumânări din apropierea mea se stinseră, însă cea care se afla la distanţă pâlpâi uşor. După prima revărsare, torentul de apă s-a mai domolit, devenind un izvor liniştit, adânc de aproape jumătate de metru – deşi asta n-am putut-o vedea până în clipa în care am pus mâna pe una dintre lumânările aprinse, de care m-am folosit pentru a începe recunoaşterea. Din fericire, Pepper mă urmase atunci când sărisem pe margine, iar acum, foarte supus, se ţinea aproape de mine.

La o privire sumară, mi-am dat seama că apa trecuse de potecă şi continua să crească într-un ritm infernal. Se adâncise văzând cu ochii, chiar în vreme ce eu stăteam acolo. Îmi puteam doar imagina ce se întâmplase. Era clar că apa din râpă năvălise pe culoar, într-un anumit fel. Dacă aşa se întâmplase într-adevăr, avea să crească în volum, până când îmi va fi imposibil să părăsesc acel loc. Gândul mă înspăimântă. Era evident că trebuia să ies cât mai curând cu putinţă.

Apucând arma de ţeavă, am măsurat apa. Era puţin mai jos de genunchi. Zgomotul pe care-l făcea atunci când cădea în Abis era asurzitor. După ce l-am strigat pe Pepper, am păşit în mocirlă, folosindu-mă de armă drept toiag. Dintr-o dată, apa îmi ţâşni peste genunchi, ajungând aproape de coapse, la viteza în care creştea. O clipă aproape că îmi pierdui echilibrul, însă gândul la ceea ce zăcea în spate mă stimulă pentru un efort puternic, aşa că îmi făcui loc, pas cu pas.

La început, n-am mai ştiut nimic de Pepper. Făceam tot ce-mi stătea în puteri ca să mă ţin pe picioare şi m-am bucurat peste măsură când a ajuns lângă mine. Înainta cu greu prin apă, însă plin de bărbăţie. Este un câine mare, cu picioare lungi şi subţiri şi cred că apa îl incomoda mai puţin pe el decât pe mine. Oricum, se descurca mult mai bine decât mine – mergând înaintea mea şi, intenţionat sau

nu, oprind într-un fel forţa apei. Merserăm tot înainte, pas cu pas, luptându-ne şi gâfâind, până când reuşirăm să traversăm în siguranţă aproape o sută de iarzi. Apoi, fie pentru că fusesem ceva mai puţin atent, fie pentru că solul era mai alunecos în acel loc, n-aş putea spune, deodată am alunecat şi-am căzut în faţă. Dintr-o dată, apa a ţâşnit peste mine într-o cascadă, târându-mă către acel Abis fără fund, într-o viteză ameţitoare. M-am luptat cu înverşunare, însă mi-a fost imposibil să-mi restabilesc echilibrul. Eram lipsit de speranţă, asudat şi pe punctul de a mă îneca. Deodată, ceva mă apucă de haină şi mă scoase din impas. Era Pepper. Cum îmi simţise lipsa, probabil că se întorsese prin tumultul întunecat să mă găsească, apoi mă prinsese şi mă sprijinise până când m-am redresat.

Îmi aminteam vag faptul că văzusem la un moment dat strălucirea câtorva luminiţe, însă n-am putut fi sigur de asta niciodată. Probabil că fusesem târât chiar până la marginea acelei prăpăstii înfiorătoare, înainte ca Pepper să-mi poată oferi un punct de sprijin. Iar luminile nu puteau fi decât flăcările îndepărtate ale lumânărilor pe care le lăsasem arzând. Însă, cum am mai spus, nu sunt deloc sigur. Ochii îmi erau plini de apă, şi fusesem serios zdruncinat.

Şi iată-mă acolo, lipsit de armă, fără lumină şi teribil de năucit, înconjurat de apa care creştea şi depinzând numai de vechiul meu prieten Pepper, singurul care mă putea scoate din acel loc de iad.

Înfruntam torentul şi acesta era singurul mod în care îmi puteam menţine poziţia o vreme, căci nici chiar bătrânul Pepper nu mă putea susţine împotriva şuvoiului teribil, fără ajutorul oarecum orb al meu.

Trecu probabil un minut, timp în care poziţia mea era instabilă, apoi încetişor, îmi reluai chinuitorul drum pe cărare. În felul acesta, începu lupta cea mai cumplită cu moartea, din care am sperat întotdeauna să ies victorios. M-am zbătut tenace, cu furie, aproape fără speranţă, iar loialul meu prieten, Pepper, m-a călăuzit, m-a târât în sus şi în jos până când în cele din urmă am zărit în faţa mea o

lumină binecuvântată. Era intrarea. La doar câţiva paşi în faţă, mi se deschidea calea, în vreme ce apa se ridica şi fierbea învolburată în jurul coapselor mele.

Acum înţelegeam cauza catastrofei. Ploua cu găleata, de-a dreptul în torenţi. Suprafaţa lacului ajunsese la acelaşi nivel cu intrarea, ba chiar o depăşise.

Desigur, ploaia fusese cea care umpluse lacul şi cauzase această creştere neaşteptată, căci în ritmul în care se umplea râpa, apa n-ar fi ajuns la intrare decât în câteva zile.

Din fericire, frânghia pe care coborâsem flutura în dreptul intrării, deasupra potopului de apă. Am apucat-o de capăt şi am strâns-o bine în jurul trupului lui Pepper, apoi, cu ultimele fărâme de putere, am început să mă caţăr pe marginea stâncii. Am ajuns pe marginea Abisului în ultima fază de epuizare. Am fost nevoit să fac totuşi încă un efort şi să-l pun pe Pepper la adăpost.

Încet şi anevoios, m-am căţărat pe frânghie. O dată sau de două ori, mi s-a părut că ar trebui să renunţ, fiindcă Pepper este un câine mare, iar eu eram complet epuizat. Dacă i-aş fi dat drumul, l-aş fi trimis la moarte sigură pe bătrânul meu tovarăş, iar acest gând m-a stimulat la un efort mult mai mare. Îmi amintesc foarte vag sfârşitul. Îmi amintesc doar cum îl trăgeam, precum şi nişte etape pe care le-am lăsat în urmă în chip ciudat. Îmi revine în minte botul lui Pepper, apărând la marginea Abisului, după o perioadă nedefinită de timp. Apoi, peste tot se aşternu întunericul.

XIII. TRAPA DIN PIVNIŢA MARE

Cred că la un moment dat am leşinat, fiindcă primul lucru pe care mi-l amintesc este că am deschis ochii şi era întuneric. Zăceam întins pe spate, cu un picior îndoit sub celălalt, iar Pepper îmi lingea urechile. Simţeam că înţepenisem îngrozitor, iar piciorul îmi era amorţit de la genunchi în jos. Am zăcut în această stare de amorţeală câteva minute, apoi m-am străduit să iau poziţia şezând şi m-am uitat în jur.

Ploaia încetase, însă din copaci se mai prelingeau trist ceva stropi. Dinspre Abis venea un murmur continuu de apă curgătoare. Mi-era frig şi tremuram. Hainele îmi erau ude şi mă durea tot trupul. Piciorul amorţit îmi reveni foarte încet la viaţă şi în scurt timp încercai să mă ridic. Am reuşit acest lucru abia după a doua încercare, însă mergeam foarte împiedicat şi eram deosebit de obosit. Mi se părea că eram pe cale de a mă îmbolnăvi, aşa că m-am hotărât să mă îndrept spre casă. Paşii mi se împleticeau, iar mintea îmi era confuză. La fiecare pas, simţeam în mădulare dureri ascuţite.

Făcusem probabil vreo treizeci de paşi, când mi-a atras atenţia un urlet de-al lui Pepper şi m-am întors repede către el. Bătrânul câine încerca să mă urmeze, însă nu putea înainta din cauza frânghiei care era încă înfăşurată în jurul trupului său la un capăt, iar la celălalt era încă prins de copac. M-am luptat o clipă cu legătura, însă fără putere, pentru că aceasta era udă şi grea, aşa că n-am putut face nimic. Mi-am adus aminte apoi de cuţit şi, într-un minut, frânghia era tăiată.

Nu-mi amintesc exact cum am ajuns în casă, iar despre zilele care au urmat am încă şi mai puţine amintiri. Îmi amintesc totuşi un lucru cu siguranţă – dacă n-ar fi fost dragostea fără margini şi grija surorii mele, în momentul acesta n-aş mai scrie.

Când mi-am revenit, am aflat că zăcusem în pat aproape două săptămâni. A fost nevoie de încă o săptămână până să

fiu suficient de zdravăn cât să pot ieşi din nou în grădină. Chiar şi atunci, nu eram în stare să merg până la Abis. Aş fi vrut s-o întreb pe sora mea cât de mult crescuse nivelul apei, dar mi s-a părut c-ar fi fost mai înţelept să nu-i pomenesc despre asta. De-atunci, am făcut o regulă din a nu-i vorbi despre lucrurile stranii care se întâmplau în acea casă mare şi veche.

Abia câteva zile mai târziu am reuşit să străbat distanţa până la Abis. Am descoperit atunci că în săptămânile în care lipsisem se petrecuse o schimbare spectaculoasă. În locul râpei umplute pe trei sferturi, puteam vedea acum un lac întins, a cărui suprafaţă liniştită reflecta cu răceală lumina. Apa se ridicase la aproape trei metri faţă de marginea Abisului. Lacul era tulbure doar într-o parte – şi anume deasupra locului unde, foarte adânc sub apele liniştite, se căsca intrarea către imensul Abis subteran. Aici era o fierbere continuă şi din când în când un curios clipocit, ca un suspin, se ridica din adâncuri. În afară de asta, nu mai era nimic de spus despre fiinţele care se ascundeau în străfunduri. Stând acolo, mă gândeam cât de bine se aşezaseră lucrurile. Intrarea prin care pătrunseseră înăuntru creaturile-porci era ferecată de către o putere care mă făcea să simt că nu aveam de ce să mă mai tem de ele. Pe de altă parte, se înfiripase sentimentul că nu voi mai afla nimic niciodată despre locul de unde veniseră acele creaturi îngrozitoare. Era închis definitiv şi ascuns pe veci de curiozitatea omenească.

Ciudat era – pentru ceea ce reprezenta acel diabolic Abis subteran – cât de potrivită fusese denumirea de Abis. Ne-am putea întreba cum s-a născut şi când. Desigur, am putea trage concluzia că forma şi adâncimea râpei ar fi sugerat numele de Abis. Cu toate astea, nu este posibil să fi purtat de-a lungul timpului o semnificaţie atât de profundă, o aluzie – nimeni nu şi-ar fi imaginat – la Abisul mai măreţ şi mai uimitor care se ascunde foarte adânc sub această casă veche? Chiar sub această casă! Şi acum ideea mi se pare stranie şi teribilă. Căci am dovedit fără tăgadă că Abisul se află chiar sub casă, care, la rândul ei, se

sprijină undeva, în centru, pe un imens acoperiş arcuit, construit din stânci solide.

S-a întâmplat aşadar ca, având ocazia să cobor în beci, să-mi vină ideea de a vizita şi pivniţa cea mare – locul unde se află şi trapa, ca să văd dacă lucrurile rămăseseră neschimbate.

Când am ajuns acolo, m-am îndreptat cu grijă spre centru, până când am ajuns la trapă. Era tot aşa, cu pietrele aşezate grămadă deasupra, la fel cum o lăsasem. Aveam cu mine o lampă şi-mi veni ideea că acum ar fi momentul potrivit pentru a cerceta ce se află sub lespedea voluminoasă de stejar. Am pus lampa pe podea, am dat la o parte pietrele şi apucând inelul, am tras de uşă. Imediat pivniţa se umplu de-un murmur de tunet ce se ridica din adâncuri. În acelaşi timp, o rafală de vânt îmi bătu în faţă, aducând şi câţiva stropi fini. Am coborât repede trapa, cuprins deopotrivă de mirare şi de spaimă.

Rămăsei o clipă mut de uimire. Nu-mi era neapărat teamă. Groaza legată de creaturile-porci mă părăsise de multă vreme, dar eram în mod clar agitat şi perplex. Un gând puse deodată stăpânire pe mine, aşa că ridicai uşa grea, animat de un sentiment de emoţie. Am sprijinit-o de margine, apoi am luat lampa, am îngenuncheat şi am vârât-o în deschizătură. În acest timp, vântul umed şi câţiva stropi îmi intrară în ochi, aşa că n-am mai putut vedea nimic câteva clipe. Chiar când mi-am recăpătat vederea, n-am mai putut vedea nimic dedesubt, cu excepţia întunericului şi a vârtejului de stropi.

Înţelegând că era inutil să sper c-aş putea distinge ceva având lumina atât de sus, mi-am vârât mâna în buzunar, în căutarea unei bucăţi de sfoară, cu ajutorul căreia aş fi putut coborî lampa prin deschizătură. Cum m-am împiedicat, lampa mi-a scăpat printre degete şi s-a prăvălit în întuneric. Am privit-o o clipă căzând, şi-am văzut lumina strălucind într-un tumult de scântei albe, la patruzeci sau cincizeci de picioare sub mine. Apoi a dispărut. Opinia mea fusese corectă, şi acum înţelegeam cauza umezelii şi a zgomotului. Pivniţa cea mare comunica prin intermediul

trapei cu Abisul, care se deschidea chiar deasupra, iar umezeala se datora stropilor care se ridicau din apa ce cădea în prăpastie.

Am găsit într-o clipă explicaţia unor lucruri care mă uimiseră până atunci. Înţelegeam acum de ce zgomotele din prima noapte a invaziei păreau să se ridice chiar de sub picioarele mele. Şi hohotul pe care l-am auzit când am deschis trapa pentru prima dată! Cu siguranţă, câteva creaturi-porci se aflau chiar sub mine.

Îmi veni o altă idee. Oare se înecaseră toate acele creaturi? Oare se pot îneca? Îmi amintesc că nu găsisem nici o urmă care să demonstreze că gloanţele mele le fuseseră fatale. Oare au o viaţă aşa cum o înţelegem noi ori sunt vampiri? Îmi trecură prin cap aceste gânduri în timp ce stăteam în întuneric şi mă scotoceam prin buzunare după chibrituri. Aveam cutia în mână şi, după ce am aprins un chibrit, m-am îndreptat spre trapă şi am închis-o. Am pus din nou pietrele deasupra, după care am ieşit din pivniţă.

Bănuiesc că apa curge în continuare, revărsându-se în acel abis infernal şi fără de fund. Câteodată simt dorinţa inexplicabilă de a coborî în pivniţa cea mare, de a deschide trapa şi de a privi spre întunericul impenetrabil şi umed. Există momente când dorinţa capătă o intensitate copleşitoare. Ceea ce mă împinge nu e simpla curiozitate, ci pare a fi mai degrabă efectul unei influenţe inexplicabile. Cu toate astea, nu merg niciodată; ba chiar am de gând să mă lupt cu această stranie dorinţă şi s-o ucid, la fel cum aş face şi cu gândul nefiresc al autodistrugerii.

Această idee a unor forţe intangibile care-şi exercită influenţa poate părea iraţională. Instinctul mă previne însă că nu e aşa. În asemenea chestiuni mi se pare că raţiunea e mai puţin credibilă decât instinctul.

În concluzie, e un gând care pune stăpânire pe mine cu o insistenţă din ce în ce mai mare. Este gândul că locuiesc într-o casă stranie, o casă tare înspăimântătoare. Şi am început să mă întreb dacă este înţelept să mai stau acolo.

Dacă ar fi totuşi să plec, unde m-aş putea duce ca să pot avea parte de atâta singurătate şi de prezenţa ei[2], singurele care pot face bătrâna mea existenţă de suportat?

---

[2] O interpolare aparent fără nici un înţeles. N-am găsit în manuscris vreo referire anterioară la această chestiune. Referirea va deveni totuşi evidentă în lumina incidentelor ce vor urma (n. ed.).

XIV. MAREA SOMNULUI

O bună bucată de timp, după incidentul pe care l-am povestit în jurnal, m-am gândit foarte serios să părăsesc casa şi poate că aş fi făcut-o dacă nu s-ar fi întâmplat un lucru măreţ şi minunat, despre care am să scriu.

Cât de bine m-a sfătuit inima să rămân aici – în ciuda acelor premoniţii şi a observării unor lucruri inexplicabile şi necunoscute – căci dacă n-aş fi rămas, n-aş mai fi văzut chipul celei pe care am iubit-o. Da, căci deşi puţini ştiu asta – iar acum, nimeni în afară de sora mea Mary – am iubit şi – vai mie! — am pierdut.

Mi-ar plăcea să aştern pe hârtie povestea acelor dulci zile îndepărtate, dar ar fi ca şi cum aş scormoni într-o rană veche; însă, după toate câte s-au întâmplat, de ce mi-ar mai păsa? Căci ea a venit la mine din necunoscut. E ciudat că m-a avertizat; m-a prevenit cu patos despre această casă, m-a implorat să plec, însă a recunoscut atunci când am întrebat-o, că nu ar fi putut veni la mine dacă aş fi fost în altă parte. Cu toate astea, m-a prevenit cu sinceritate; mi-a spus că locul acela fusese de mult dăruit diavolului şi se afla sub puterea unor legi crunte, de care nimeni nu avea cunoştinţă aici. Eu am întrebat-o dacă ar vrea să meargă cu mine în altă parte, însă ea a rămas tăcută.

În felul acesta, am ajuns la Marea Somnului, după cum o numise ea în adoratele vorbe pe care mi le adresase. Stăteam în camera mea şi citeam; probabil că aţipisem având cartea în faţă. Deodată m-am trezit şi m-am ridicat brusc, tresărind. Am privit o clipă în jur, având sentimentul ciudat că se întâmplă ceva neobişnuit. În cameră plutea un aer neclar, împrumutând fiecărei mese, fiecărui scaun şi oricărei alte piese de mobilier o curioasă estompare.

Treptat, neclaritatea începu să crească, dezvoltându-se din nimic. Apoi, o luminiţă albă şi blândă începu să strălucească uşor în încăpere. Flăcările lumânărilor se reflectau palid prin ea. M-am uitat dintr-o parte în cealaltă şi-am constatat că pot vedea încă fiecare piesă de mobilier,

însă într-un mod straniu de ireal, ca şi cum fantoma fiecărei mese şi a fiecărui scaun ar fi luat locul obiectelor solide.

Privindu-le, constatam că deveneau din ce în ce mai estompate, până când se transformară treptat în nimic. M-am uitat din nou la lumânări. Străluceau slab şi, chiar în timp ce le priveam deveniră mai ireale, apoi dispărură. Camera era acum invadată de un crepuscul alb, slab, dar luminos, ca un abur blând de lumină. Dincolo de asta, nu mai vedeam nimic. Chiar şi pereţii dispăruseră.

În momentul de faţă, eram conştient că un sunet slab, dar continuu pulsa prin linişte ce mă învăluia. Am ascultat cu atenţie. Devenea tot mai distinct, până când mi se păru că ascultam respiraţia unei mări uriaşe. N-aş putea spune cât timp a trecut aşa, însă după o vreme mi s-a părut că pot distinge prin ceaţă şi mi-am dat seama că stăteam pe malul unei mări imense şi tăcute. Malul era lung şi liniştit, dispărând la stânga şi la dreapta mea, la mare distanţă. În faţa mea, se întindea imensitatea liniştită a unui ocean adormit. Din când în când, mi se părea că zăresc o slabă licărire de lumină sub suprafaţa apei, însă nu puteam fi sigur de asta. În spatele meu, creşteau la o înălţime extraordinară stânci negre şi pustii.

Deasupra, cerul avea o culoare gri, uniformă, întregul loc fiind luminat de un uimitor glob de foc palid, care plutea puţin mai sus de orizont şi împrăştia o lumină spumoasă deasupra apelor liniştite.

Dincolo de murmurul blând al mării, domina o tăcere profundă. Am stat acolo o lungă bucată de vreme, privind această ciudăţenie. Apoi, în timp ce mă uitam, mi se păru că o sferă de spumă albă s-a ridicat din adâncime şi dintr-o dată – nici acum nu-mi dau seama cum s-a întâmplat – mă uitam la chipul ei, sau vai! – mă uitam prin chipul ei; prin chipul sau mai bine zis prin sufletul ei. Şi s-a uitat la mine cu un asemenea amestec de bucurie şi tristeţe, încât am alergat spre ea nebuneşte, strigându-i, într-o agonie de amintire, teroare şi speranţă, să vină la mine. În ciuda strigătelor mele, ea a rămas acolo, pe mare, clătinând din

cap cu tristeţe. Avea totuşi în ochi vechea lumină pământească a tandreţii pe care am ajuns s-o cunosc, mai presus de orice alte lucruri, până ne-am despărţit.

„Perversitatea ei m-a umplut de disperare şi-am încercat să-mi fac drum către ea; deşi m-am străduit, n-am reuşit. Ceva, o barieră invizibilă mă trăgea înapoi şi mă simţeam condamnat să rămân unde mă aflam şi să strig după ea cu toată puterea sufletului meu: «O, draga mea, draga mea»; însă n-am putut scoate vreo vorbă datorită tensiunii în care mă aflam. Atunci, ea a venit repede către mine, m-a atins, şi-a fost ca şi cum s-ar fi deschis cerurile. Când am întins totuşi mâinile către ea, m-a îndepărtat cu braţe tandre şi ferme şi m-am ruşinat.”

FRAGMENTE[3]

Porţiunile lizibile din foile mutilate

… printre lacrimi… cu zgomotul eternităţii în urechi, ne-am despărţit… ea, cea pe care o iubesc. Oh, Dumnezeule!

Am fost ameţit o bună parte din timp, după care am rămas singur în întunericul nopţii. Ştiam că mă întorceam încă o dată către universul cunoscut. Acum părăseam acel imens întuneric. Ajunsesem printre stele… un timp enorm… Soarele, îndepărtat şi retras.

Am pătruns în golful care separa sistemul nostru de celelalte sisteme solare. În timp ce goneam prin întunericul despărţitor, mă uitam ţintă la strălucirea care creştea şi la mărimea Soarelui nostru. M-am uitat o dată înapoi la stele şi le-am văzut mişcându-se, aşa cum le văzusem în veghea mea, pe fundalul măreţ al nopţii, atât de mare era viteza spiritului meu călător.

Mă apropiam de sistemul nostru, aşa că am putut vedea strălucirea lui Jupiter. Ceva mai târziu, am putut distinge strălucirea rece şi albastră a luminii pământene. Am trăit

[3] Aici scrisul devine indescifrabil din cauza stării de depreciere a acestei părţi din manuscris. Am tipărit mai jos asemenea fragmente, aşa cum au putut fi ele descifrate (n. ed.).

un moment de uimire. Totul în jurul Soarelui părea să strălucească, iar obiectele se mişcau rapid pe orbită. Înăuntru, aproape de incandescenţa cumplită a Soarelui, se învârteau două puncte fulgerătoare de lumină, iar mai departe plutea un grăunte albastru şi strălucitor, despre care ştiam că este Pământul. Soarele se învârti într-o durată care nu păru mai mare de un minut pământesc.

… mai aproape, cu o viteză mai mare. Am văzut razele lui Jupiter şi Saturn învârtindu-se cu o viteză incredibilă, pe orbite uriaşe. Mă apropiam tot mai tare şi priveam acest peisaj straniu – rotirea vizibilă a planetelor în jurul soarelui-mamă. Timpul fusese parcă anihilat pentru mine, aşa că un an nu reprezenta pentru spiritul meu lipsit de carnalitate mai mult decât ar fi o clipă pentru un suflet legat de Pământ.

Viteza planetelor părea în creştere, iar în clipa de faţă eu priveam Soarele, înconjurat de cercuri de foc de mărimea unui fir de păr, în diferite culori, în vreme ce planetele goneau într-o viteză infernală, în jurul flăcării din centru…

… Soarele se mărise, ca şi cum ar fi făcut o săritură pentru a mă întâlni… Mă aflam acum în cercul planetelor din afară şi mă îndreptam cu viteză către locul unde Pământul, strălucind prin splendoarea albastră a orbitei sale, ca o negură incandescentă, înconjura Soarele cu o viteză monstruoasă…[4]

[4] Nici cea mai minuţioasă cercetare nu mi-a permis să descifrez mai mult din această porţiune deteriorată a manuscrisului. Acesta devine din nou lizibil începând de la capitolul intitulat „Zgomotul din noapte” (n. ed.).

XV. ZGOMOTUL DIN NOAPTE

Ajung acum la cea mai stranie dintre toate întâmplările prin care am trecut în această casă a misterelor. S-a petrecut ceva mai târziu, în luna respectivă, şi am vagi îndoieli că ceea ce am văzut reprezintă în realitate sfârşitul acelor lucruri. Să mă întorc totuşi la povestea mea.

Nu ştiu cum este, dar până acum n-am fost în stare să aştern pe hârtie aceste poveşti, aşa cum s-au petrecut. Simt că trebuie să mai las să treacă o vreme, să redobândesc simţul obiectivităţii şi să diger întâmplările pe care le-am auzit sau văzut. Fără îndoială, asta se cuvine să fac; dacă am să aştept, am să văd lucrurile mai clar şi am să scriu despre ele într-un mod mai calm şi cu o altă stare de spirit. Acesta ar fi drumul.

Acum este sfârşitul lui noiembrie. Povestea mea are legătură cu ce s-a întâmplat în prima săptămână a acestei luni.

Era aproape unsprezece noaptea. Eu şi Pepper ne ţineam de urât unul altuia, în camera mea de studiu – acea mare şi veche încăpere unde citesc şi lucrez. Destul de curios, dar citeam din Biblie. În ultimele zile, am căpătat un interes din ce în ce mai mare faţă de acea carte importantă şi veche. Deodată, un tremur distinct zgudui casa, după care se auzi un zbârnâit îndepărtat ce se transformă rapid într-un ţipăt înăbuşit. Acesta îmi aminti – însă la o proporţie stranie, gigantică – de zgomotul pe care îl face un ceas atunci când este desfăcut din agăţătoare şi este lăsat să cadă. Sunetul părea să vină de la mare înălţime, de undeva de sus, din noapte. Şocul nu fu repetat. Am aruncat o privire către Pepper. Dormea liniştit.

Bâzâitul a scăzut treptat în intensitate, după care s-a aşezat o lungă tăcere.

Deodată, s-a ivit o lumină la ultima fereastră, cea care se proiectează în afară din peretele casei, în aşa fel încât de-acolo ai perspectivă şi spre est şi spre vest. Am rămas

uimit şi, după o clipă de ezitare, am traversat încăperea şi am tras draperia. În acel moment, am văzut Soarele răsărind din spatele orizontului. Se înălţa cu o mişcare constantă, dar perceptibilă. Îl puteam urmări cum urcă. Într-o clipă, ajunsese în vârful copacilor, printre care îl privisem. Sus, tot mai sus. Se făcuse deja ziuă. În spatele meu, se auzea un bâzâit ascuţit, ca de ţânţar. M-am uitat în jur şi-am înţeles că era de la ceas. Chiar când mă uitam, bătea încă o oră. Braţul care indică minutele se mişca în jurul cadranului mai repede decât un secundar obişnuit. Braţul care indică ora se mişca repede de la o linie la alta. Am fost paralizat de uimire. O clipă mai târziu, după câte mi s-a părut, ambele lumânări s-au stins deodată. M-am întors repede către fereastră, căci văzusem umbra ramelor de la geam coborând pe podea spre mine, ca şi cum o lampă uriaşă ar fi fost purtată pe lângă fereastră.

Vedeam acum Soarele care se înălţase pe cer şi încă se mişca în mod vizibil. Trecuse pe lângă casă, printr-o plutire extraordinară. Norii blânzi nu traversau uşor pe cer, ci goneau, ca şi cum ar fi bătut un vânt de o sută de mile pe oră. Îşi schimbau în trecere forma de o sută de ori pe minut, ca şi cum s-ar fi luptat cu o soartă stranie, după care dispăreau. Apoi veneau alţii şi se îndepărtau în acelaşi fel.

La apus, am văzut Soarele coborând cu o mişcare uşoară, dar incredibil de rapidă. La răsărit, umbrele oricărui lucru vizibil se furişau către întunecimea care se apropia. Mişcarea tenebrelor devenea vizibilă – o alunecare tainică şi contorsionată a umbrelor pe care le făceau copacii bătuţi de vânt. Era un peisaj straniu.

Odaia a început să se întunece în curând. Soarele aluneca spre orizont şi părea în felul acesta să dispară din perspectivă, destul de brusc. Prin cenuşiul nopţii care se lăsa repede, am văzut cornul argintiu al Lunii coborând din cerul sudului către apus. Seara părea să se transforme brusc în noapte. Deasupra mea, nenumărate constelaţii treceau printr-o rotire „nezgomotoasă” către apus. Luna cobora printre ultimii o sută de stânjeni ai golfului nocturn

şi era numai lumina unei stele…

În acest timp, bâzâitul din colţ încetase, anunţându-mă că ceasul se oprise. Au trecut câteva minute şi-am văzut cerul la răsărit luminându-se. O dimineaţă cenuşie şi mohorâtă se aşternea peste tot întunericul şi ascundea marşul stelelor. Deasupra, un cer plin de nori opaci şi cenuşii se rostogolea cu mişcări greoaie şi continue – un cer înnorat care ar fi părut static pe durata unei zile pământene obişnuite. Soarele se ascundea de mine, însă dintr-o clipă în alta lumea se lumina şi se întuneca, se lumina şi se întuneca, sub valuri subtile de lumină şi umbră…

Lumina se deplasa tot către apus, iar noaptea se lăsa peste Pământ. O dată cu ea, păreau să sosească o ploaie puternică şi un vânt deosebit de zgomotos – de parcă urletul unei vijelii de-o noapte era cuprins într-un singur minut.

Zgomotul dispăru aproape instantaneu, iar norii se destrămară, aşa că am putut vedea încă o dată cerul. Stelele se deplasau către apus, cu o viteză uluitoare. Am constatat acum pentru prima dată că, deşi vâjâitul vântului trecuse, aveam în urechi un sunet constant şi „înceţoşat”. Acum, că-l observasem, îmi dădeam seama că mă urmărise tot timpul. Era zgomotul lumii.

Chiar când ajunsesem la atâta cunoaştere, apăru lumina de la răsărit. După doar câteva bătăi ale inimii, Soarele urcă repede pe cer. L-am văzut întâi printre copaci, după care a ajuns deasupra lor. Urcă sus-sus şi toată lumea se lumină. Ajunse cu o legănare rapidă şi sigură la cea mai mare înălţime, după care se coborî spre apus. Am avut clar deasupra capului rotirea întregii zile. Câţiva nori uşori se îndreptară spre nord şi dispărură. Soarele coborî cu o mişcare rapidă şi în câteva secunde, deasupra mea, se aşternu cenuşiul tot mai adânc al asfinţitului.

Luna cobora repede spre sud şi spre apus. Noaptea se lăsase deja. Păru că era doar un minut şi Luna parcursese distanţa ce mai rămăsese din cerul întunecat. Încă un minut, şi la răsărit cerul strălucea în lumina apusului.

Soarele se îndrepta spre mine cu o viteză înspăimântătoare şi se avânta încă şi mai tare spre zenit. Apoi, deodată, îmi apăru în faţă un lucru nou. Un nor negru de furtună se ivi dinspre sud, părând că va depăşi întregul arc ceresc într-o secundă. Am văzut că, în timp ce venea, marginea din faţă îi flutura ca o monstruoasă pânză neagră aflată pe cer, răsucindu-se şi unduindu-se repede, lăsând o impresie înfiorătoare. Într-o clipă, atmosfera se umplu de o ploaie torenţială şi se revărsară mii de fulgere, ca într-o aversă puternică. În aceeaşi clipă, zgomotul lumii fu înecat de urletul vântului, apoi urechile începură să mă doară sub impactul năucitor al tunetului.

Şi, în mijlocul acestei furtuni, se lăsă noaptea; apoi, după un alt minut furtuna trecu şi rămase numai zgomotul lumii, „surd" şi constant, în urechile mele. Stelele alunecau în grabă spre apus; ceva – probabil viteza deosebită pe care o atinseseră – mă făcuse să realizez pentru prima dată faptul că cea care se mişca era chiar lumea. Mi se păru că văd dintr-o dată lumea – o masă imensă şi întunecată – făcând mişcări de rotaţie vizibile în jurul stelelor.

Apusul şi răsăritul păreau să vină împreună, atât de tare crescuse viteza de rotaţie a lumii. Soarele se deplasă într-o curbă lungă şi constantă, trecu de punctul său maxim şi alunecă în cerul de la răsărit, după care dispăru. Abia am realizat că se făcuse seară, atât de scurtă fusese. Am privit apoi constelaţiile zburătoare şi Luna care se grăbea spre apus. În doar câteva secunde – cel puţin aşa părea – a alunecat uşor prin albastrul nopţii şi apoi a dispărut. Şi, aproape pe dată, veni dimineaţa.

Acum părea că urmează o ciudată acceleraţie. Soarele făcu o mişcare liniară şi clară pe cer şi dispăru în spatele orizontului la apus, iar noaptea veni şi plecă în aceeaşi grabă.

Cum următoarea zi apăru şi dispăru deasupra lumii, am văzut că adusese cu ea şi o rafală de zăpadă peste Pământ. Veni noaptea şi aproape imediat şi ziua. În rapida mişcare a Soarelui, am putut constata că zăpada dispăruse şi încă o

dată, se făcu noapte.

Aşa stăteau lucrurile; chiar şi după nenumăratele întâmplări incredibile pe care le văzusem, simţeam de fiecare dată cea mai profundă înfiorare. Să vezi răsăritul şi apusul la un interval de numai câteva secunde, să priveşti apoi la scurt timp, saltul Lunii – un corp ceresc difuz ce creşte neîncetat – către cerul nopţii, apoi pluteşte cu o stranie rapiditate prin vastul arc albastru, pentru ca în clipa următoare să constaţi că Soarele îi urmează, ţâşnind de pe cerul de la răsărit, ca şi cum s-ar afla într-o cursă, apoi din nou noaptea, cu trecerea bruscă şi fantomatică a constelaţiilor de stele, toate acestea sunt foarte greu de crezut. Cu toate astea, chiar aşa a fost – ziua s-a scurs de la crepuscul până la întuneric, iar noaptea s-a transformat repede în zi, cu o viteză din ce în ce mai mare.

Ultimele trei mişcări ale Soarelui mi-au arătat Pământul acoperit de zăpadă, ceea ce pe timpul nopţii mi-a părut preţ de câteva clipe incredibil de ciudat, sub lumina mereu schimbătoare a Lunii, care urca şi cobora. Cerul a fost ascuns pentru scurtă vreme de o mare de nori trecători de un alb plumburiu, care se închideau şi se deschideau la culoare, o dată cu trecerea zilei şi a nopţii.

Norii s-au încreţit şi au dispărut şi încă o dată mi-a trecut prin faţă imaginea Soarelui ce face salturi rapide şi a nopţilor care veneau şi treceau precum umbrele.

Lumea se învârtea din ce în ce mai repede. Acum fiecare noapte şi fiecare zi se desăvârşeau pe durata a numai câteva secunde, iar viteza creştea în continuare.

Abia ceva mai târziu, am remarcat că Soarele îmi crea suspiciunea c-ar lăsa în spate o urmă de foc. Aceasta se datora cu siguranţă vitezei cu care părea că traversează cerul. Şi cum zilele treceau în viteză, una mai repede decât cealaltă, Soarele începuse să capete aspectul unei enorme stele arzătoare[5], ce străluceşte pe cer la intervale scurte şi regulate. Pe timpul nopţii, Luna căpăta cu mai multă credibilitate aspectul unei comete – o limbă de foc pală,

---

[5] Pustnicii folosesc această imagine pentru ilustrarea în sens popular a noţiunii de cometă (n. ed.).

dar deosebit de clară, ce se mişca foarte repede, lăsând urme de flăcări reci. Stelele păreau acum doar nişte fire de foc în întuneric.

Odată, m-am întors de la fereastră şi m-am uitat la Pepper. În lumina zilei, am văzut că dormea liniştit şi m-am întors încă o dată la spectacolul meu.

Soarele izbucnea acum din orizontul estic, ca o stâncă uimitoare, iar rostogolirea de la răsărit la apus nu părea să-i ia mai mult de o secundă sau două. N-am mai putut distinge trecerea norilor pe cer, care acum se întunecase într-un fel. Nopţile scurte păreau să fi pierdut din întunecimea obişnuită a crepusculului, aşa că firele de foc ale stelelor zburătoare se vedeau foarte slab. Pe măsură ce viteza creştea, Soarele începea să se mişte uşor pe cer, de la sud către nord, şi apoi la fel de uşor, de la nord la sud.

Aşadar, orele trecură, într-o stranie confuzie a minţii.

În tot acest timp, Pepper dormise. Pentru că acum mă simţeam singur şi ameţit, l-am strigat încetişor, însă nu m-a auzit. L-am strigat încă o dată, ridicând uşor vocea, tot nu s-a mişcat. M-am dus până la el şi l-am atins cu piciorul, ca să-l trezesc. Deşi mişcarea mea a fost blândă, el s-a rupt în bucăţi. Asta s-a întâmplat – el pur şi simplu s-a descompus într-o grămadă de oase şi praf.

Aproape un minut m-am holbat la grămada lipsită de formă care fusese cândva Pepper. Stăteam acolo împietrit de uimire. Ce s-a putut întâmpla? mă întrebam, fără a putea pricepe semnificaţia sumbră a acelei moviliţe de cenuşă. Apoi, în timp ce mişcam grămada cu piciorul, îmi veni ideea că acest lucru se putea întâmpla numai într-o mare perioadă de timp.

Ani şi ani.

Afară, lumina care se strecura fluturând stăpânea lumea. Eu stăteam înăuntru, încercând să înţeleg ce însemna asta – ce însemna grămăjoara de ţărână şi oase uscate de pe covor. Însă nu puteam gândi coerent.

Am aruncat o privire prin cameră şi am observat acum, pentru prima dată, cât de prăfuit şi de vechi părea locul. Praf şi pământ peste tot, adunat în mici grămezi pe la

colţuri şi împrăştiat peste mobilă. Nici măcar covorul nu se mai vedea, îngropat sub acelaşi material ce acoperise totul. În timp ce mergeam, nori mici de praf mi se ridicau de sub picioare şi-mi invadau nările cu un miros uscat şi amar, care mă făcea să strănut cu putere.

Deodată, în timp ce privirea îmi căzu din nou asupra rămăşiţelor lui Pepper, rămăsei încremenit şi dădui glas confuziei în care mă aflam – întrebându-mă cu voce tare dacă anii trecuseră într-adevăr, dacă ceea ce considerasem a fi o fantasmă era de fapt o realitate. M-am oprit. Îmi venise o nouă idee. Repede, însă cu paşi pe care acum pentru prima dată îi auzeam ca fiind târşâiţi, am traversat încăperea până la oglindă şi m-am privit. Eram prea plin de praf ca să pot observa ceva şi, cu mâinile tremurând, am început să înlătur murdăria. În cele din urmă, m-am putut vedea. Gândul iniţial mi-a fost confirmat. În locul bărbatului bine făcut şi sănătos, căruia cu greu îi dădeai cincizeci de ani, mă uitam acum la un bătrân încovoiat şi decrepit, ai cărui umeri erau gârboviţi şi al cărui chip era ridat de anii unui secol. Părul, care în urmă cu doar câteva ore, fusese negru precum tăciunele, era acum alb-argintiu. Numai ochii îi mai străluceau. Treptat, am regăsit în acel om bătrân o vagă asemănare cu mine, cel de altădată.

M-am întors şi m-am deplasat încet până la fereastră. Ştiam acum că eram bătrân, şi acest lucru îmi era confirmat de mersul meu tremurat. Am privit o vreme lipsit de orice chef la perspectiva înceţoşată a peisajului schimbător din faţa mea. În acel scurt timp, s-a scurs un an şi, cu un gest de iritare, am plecat de la fereastră. Între timp, am observat că mâinile îmi tremurau ca de o boală a bătrâneţii şi un suspin scurt mi se desprinse de pe buze.

Pentru scurtă vreme, m-am plimbat tremurând între fereastră şi masă, în timp ce privirea mi se îndrepta destul de anevoios mai departe şi mai departe. Cât de ruinată era încăperea! Pretutindeni se întinsese un strat gros de praf negru. Apărătoarea era un morman de rugină. Lanţurile care ţineau greutăţile de alamă ale ceasului ruginiseră din cauza vremii, iar acum greutăţile zăceau ca două conuri

coclite, întinse pe podea.

În timp ce priveam, aveam senzaţia că mobila din încăpere se descompune şi se distruge chiar sub ochii mei. Şi nu era doar imaginaţia mea, căci deodată, biblioteca de pe perete se prăbuşi trosnind şi rupându-se precum lemnul putrezit, în vreme ce conţinutul acesteia căzu repede pe pardoseală şi umplu încăperea cu un nor gros de praf.

Cât de obosit mă simţeam! Când mergeam, mi se părea că-mi aud încheieturile uscate pocnind şi trosnind la fiecare pas. Mă întrebam ce se întâmplase cu sora mea. Oare murise, la fel ca Pepper? Totul se întâmplase atât de repede şi de brusc! Acesta era cu siguranţă începutul sfârşitului tuturor lucrurilor! Îmi veni ideea de a mă duce s-o caut, însă mă simţeam mult prea obosit. Şi apoi, ea nu înţelegea mare lucru din lucrurile care se petrecuseră în ultima vreme. În ultima vreme! Am repetat aceste cuvinte râzând, fără putere şi fără bucurie, realizând că vorbeam despre un timp care se afla cu o jumătate de secol în urmă. Jumătate de secol! Şi se putea să fi fost chiar de două ori pe-atât!

M-am deplasat încet către fereastră şi m-am uitat încă o dată către lume. Cel mai bine aş putea descrie trecerea zilei şi a nopţii în această perioadă, ca pe o gigantică şi uriaşă flacără. Clipă de clipă acceleraţia timpului creştea, aşa că noaptea vedeam acum Luna doar ca pe o urmă unduitoare de foc palid, care varia de la o simplă linie luminoasă, la o cale nebuloasă, după care se micşora din nou, dispărând din când în când.

Flacăra zilelor şi a nopţilor se iuţi. Zilele deveneau din ce în ce mai întunecate şi o stranie senzaţie de crepuscul se simţea în atmosferă. Nopţile erau atât de luminoase, încât cu greu se puteau distinge stelele, cu excepţia unor fire de foc care se legănau ici şi colo, în acord cu Luna.

Flacăra zilei şi a nopţii fugea din ce în ce mai repede, aşa că dintr-o dată am constatat că dispăruse cu totul, iar în locul ei trona o lumină mult mai stabilă, care se revărsa peste întreaga lume, dintr-un etern râu de foc, care se unduia în sus şi în jos, către nord şi către sud, în uimitoare

şi largi contorsiuni.

Cerul se închisese acum mult mai tare şi pe albastrul său se proiecta o beznă apăsătoare, ca şi cum o vastă întunecime s-ar fi coborât prin el asupra Pământului. Avea în acelaşi timp o stranie şi înfricoşătoare claritate şi goliciune. Din când în când, zăream slabe licăriri ale unor urme de foc care se legănau uşor înspre razele Soarelui, dispăreau şi apoi reapăreau. Erau raze ale Lunii, foarte slab vizibile.

Uitându-mă în jur, am constatat din nou un fel de „zburător” neclar, care venea fie de la lumina razelor de soare care se mişcau foarte greu, fie era rezultatul schimbărilor incredibil de rapide de la suprafaţa pământului. Părea că în fiecare clipă zăpada acoperea dintr-o dată lumea, ca să dispară la fel de brusc, ca şi cum un uriaş invizibil ar fi acoperit şi descoperit Pământul cu o foaie de hârtie.

Timpul trecea, iar oboseala care mă stăpânea devenea din ce în ce mai insuportabilă. M-am îndepărtat de fereastră şi am păşit prin încăpere, în vreme ce stratul gros de praf amortiza sunetul paşilor mei. Fiecare pas pe care-l făceam îmi părea un efort mult mai mare decât cel de dinainte. Simţeam o durere insuportabilă în fiecare încheietură şi mădular, în vreme ce păşeam cu o nesiguranţă obositoare.

Am ajuns cu greu la peretele din faţă, întrebându-mă cu mirare care fusese intenţia mea. Am privit spre stânga şi mi-am văzut vechiul scaun. Gândul de a mă aşeza pe el aduse ceva confort deznădejdii mele împietrite. Întrucât mă simţeam bătrân şi epuizat, nu-mi puteam dori altceva decât să mă aşez şi să pot parcurge cei câţiva paşi. Când m-am aşezat, am înţepenit. Chiar şi podeaua părea un loc nimerit pentru odihnă, însă praful era prea gros şi negru. M-am întors, cu un mare efort de voinţă şi m-am îndreptat către scaun. Am ajuns la el cu un suspin de mulţumire. M-am aşezat.

Totul în jurul meu căpăta un aer mohorât – era atât de straniu şi de neaşteptat! Noaptea trecută eram mult mai

puternic, deşi în vârstă, iar acum, la doar câteva ore, mă uitam la grămada de praf care fusese cândva Pepper! Ore! Şi am râs – fără putere şi cu amărăciune; un râs ascuţit şi înecăcios, ce mi-a şocat simţurile şi aşa slăbite.

Probabil că am moţăit o vreme. Apoi am deschis ochii, tresărind. Undeva în încăpere se auzea zgomotul stins al unui obiect în cădere. M-am uitat şi am văzut vag un nor de praf plutind deasupra unui morman de dărâmături. Lângă uşă, altceva s-a rostogolit cu zgomot. Era unul dintre dulapuri, însă eram prea obosit ca să-i dau importanţă. Am închis ochii şi-am stat aşa într-o stare de semiconştienţă, de amorţeală. O dată sau de două ori, am auzit foarte vag nişte zgomote, care veneau parcă dintr-o negură groasă. Apoi, probabil am adormit.

XVI. TREZIREA

M-am trezit cu o tresărire. M-am întrebat o clipă unde mă aflam. Apoi, mi-am adus aminte…

Camera era încă invadată de o lumină stranie, pe jumătate solară, pe jumătate selenară. Mă simţeam revigorat, iar durerea obositoare şi chinuitoare mă părăsise. M-am îndreptat încetişor către fereastră şi am privit afară. Pe cer, râul de foc plutea în sus şi-n jos, spre nord şi sud, într-un dans semicircular de văpăi. Într-o fantezie de moment, îmi păru o sanie uriaşă care trece prin timp şi adună acasă tot ce-i mai bun între ani. Trecerea timpului fusese accelerată atât de tare, încât nu se mai putea zări mişcarea Soarelui de la răsărit la apus. Singura mişcare vizibilă era bătaia razelor de soare spre nord şi sud, care devenise acum atât de rapidă, încât putea fi mai bine descrisă drept un tremur.

În timp ce priveam afară, îmi veni brusc în minte o amintire neînsemnată din ultima mea călătorie prin lumea de dincolo. Mi-am amintit de viziunea pe care am avut-o pe măsură ce mă apropiam de sistemul solar, legată de planetele care se roteau rapid în jurul Soarelui, ca şi cum principala calitate a timpului era ţinută în suspensie, iar maşina universului putea să cuprindă o eternitate în câteva secunde sau ore. Amintirea se scurse, dimpreună cu părerea parţial înţeleasă că avusesem permisiunea de a arunca o privire în spaţii temporale îndepărtate. M-am uitat din nou la alunecarea razelor de soare. Pe măsură ce priveam, aveam impresia că viteza creşte.

Dintr-o dată, am avut revelaţia – cu un fel de grotescă seriozitate – că sunt încă în viaţă. M-am uitat la Pepper şi m-am întrebat de ce oare eu nu urmasem acelaşi destin. Lui îi venise vremea să moară şi trecuse probabil printr-un lung şir de ani. Şi iată-mă pe mine încă în viaţă, la sute de mii de secole după perioada mea normală de existenţă.

Am chibzuit o vreme absent. „Ieri…” Şi m-am oprit dintr-o dată. Ieri! Nu există ieri. Ieri-ul despre care vorbesc a

fost înghiţit de abisul anilor şi al secolelor care au trecut. Pe măsură ce meditam, deveneam tot mai uimit.

În cele din urmă, m-am îndepărtat de la fereastră şi am aruncat o privire prin casă. Părea diferită – în mod ciudat, evident, diferită. Apoi am realizat ce o făcea atât de stranie. Era goală; în încăpere nu mai era nici o urmă de mobilă, nici măcar un obiect rătăcit. Uimirea mea a fost lămurită treptat, când am realizat că acesta era sfârşitul inevitabil al procesului de descompunere, pe care-l văzusem începând înainte de a adormi. Mii de ani! Milioane de ani!

Pe podea zăcea un strat gros de praf, care ajungea până la jumătatea distanţei de fereastră. Crescuse peste măsură cât timp dormisem şi era colbul adunat de-a lungul a nenumărate secole. Fără îndoială, particule din vechea mobilă decimată serviseră la creşterea cantităţii şi, undeva, printre toate acestea se afla Pepper, care decedase cu mult timp în urmă.

Mi-am dat seama dintr-o dată că nu-mi aminteam să fi mărşăluit prin praful până la genunchi când m-am trezit. E drept că trecuse o bună bucată de vreme până ce m-am apropiat de fereastră, dar asta nu reprezenta nimic pe lângă timpul care dispăruse cât am dormit. Îmi aminteam că adormisem în timp ce stăteam pe vechiul meu scaun. Să fi dispărut? M-am uitat spre locul unde era aşezat. Sigur că nu mai era nici urmă de scaun. Nu-mi puteam satisface curiozitatea de a afla dacă dispăruse după ce mă trezisem sau înainte. Dacă s-ar fi prăbuşit sub mine, m-aş fi trezit cu siguranţă sub impactul şocului. Mi-am amintit apoi că stratul gros de praf de pe podea era suficient pentru a-mi atenua căderea, aşa că era posibil să fi dormit pe Pământ un milion de ani sau mai mult.

În timp ce asemenea gânduri îmi treceau prin minte, am privit din nou spre locul unde stătuse scaunul. Am constatat atunci că, în praf, nu existau urme ale paşilor mei între locul acela şi fereastră. Asta însemna că trecuseră secole de când mă trezisem, zeci de mii de ani!

Privirea îmi rămase aţintită asupra locului unde stătuse

cândva scaunul meu. Am început deodată să privesc cu intensitate, căci am descoperit în locul acela o îndoire prelungă, ce se rotunjea în praful consistent. Nu era totuşi atât de ascuns, aşa că mi-am putut da seama care fusese cauza. Am realizat – şi gândul m-a făcut să tremur – că era un trup omenesc, mort de secole, care stătea acolo, sub locul unde dormisem. Era întins pe partea dreaptă, cu spatele întors către mine. Puteam distinge fiecare curbă sau contur, aşa micşorat şi putrezit cum era, în colbul cel negru. Am încercat întrucâtva să-mi explic prezenţa lui aici. Am început apoi să mă tulbur pe măsură ce mă gândeam că se afla chiar în locul unde eu căzusem atunci când se rupsese scaunul.

Treptat, în mintea mea îşi făcea loc o idee, un gând ce-mi zgudui spiritul. Părea hidos şi insuportabil, cu toate astea se înfiripa din ce în ce mai sigur, până când ajunse o convingere. Trupul de sub veşmânt, acel văl de praf, nu era nici mai mult, nici mai puţin decât propriul meu înveliş mort. N-am încercat s-o dovedesc. O ştiam acum şi mă întrebam cum de n-o ştiusem tot timpul. Eram o entitate lipsită de corp.

Stăteam aşadar şi încercam să-mi orientez gândurile după această nouă problemă. În timp – nu ştiu exact în câte mii de ani – ajunsesem la un anumit stadiu de solitudine – suficient cât să pot acorda atenţie lucrurilor din jurul meu.

Vedeam acum movilele alungite care se crăpaseră şi se prăbuşiseră, ajungând la acelaşi nivel cu restul ţărânei. Şi particule proaspete, impalpabile se aşternuseră peste acel amestec de praf, pe care-l măcinaseră eonii. Am stat vreme îndelungată cu spatele la fereastră. Treptat, am devenit mai stăpânit, în timp ce lumea aluneca prin secole înspre viitor.

Am început apoi să inspectez camera. Constatam acum că timpul îşi începuse opera distructivă şi asupra acestei stranii şi vechi locuinţe. Faptul că rezistase atâţia ani mi se părea o dovadă că era diferită de orice altă casă. Nu cred că m-am gândit vreodată la ruina ei. De ce, n-aş putea

spune. Abia după ce am meditat asupra acestei chestiuni o perioadă considerabilă de timp, am înţeles pe deplin că incredibila durată în care rezistase ar fi fost suficientă pentru a transforma în pulbere fiecare piatră din care fusese construită, dacă ar fi fost extrasă dintr-o carieră pământeană. Fără îndoială, acum se prefăcea în ruine. Tencuiala se desprindea de pe pereţi, iar tâmplăria dispăruse cu multe secole înainte.

În timp ce stăteam în contemplaţie, o bucată de sticlă de la unul dintre geamurile mici în formă de diamant căzu cu un zgomot surd, chiar în praful de pe pervazul din spatele meu şi se transformă într-o grămăjoară de praf. Când mi-am revenit din contemplaţie, am observat o lumină între două pietre care formau zidul exterior. Evident, mortarul căzuse…

M-am întors apoi încă o dată spre fereastră, şi-am privit afară. Am constatat că viteza timpului era acum imensă. Tremurul lateral al fluxului solar devenise atât de rapid, încât determinase semicercurile de foc să se contopească şi să dispară în vălul de flăcări care acoperea jumătate din cerul sudic, de la răsărit la apus.

Mi-am întors privirea de la cer către grădină. Era doar o pată de verde, murdară şi palidă. Aveam senzaţia că acum se afla ceva mai sus decât pe vremuri – un sentiment că se apropiase de fereastra mea, ca şi cum s-ar fi ridicat, fizic. Cu toate astea, se afla încă mult sub nivelul meu, fiindcă stânca de la marginea Abisului pe care fusese aşezată casa se ridică la o mare înălţime.

Abia mai târziu am constatat o schimbare în culoarea constantă a grădinii. Verdele palid şi murdar devenea din ce în ce mai deschis, către alb. Apoi, după o vreme, deveni alb-cenuşiu şi rămase aşa o bună bucată de timp. În cele din urmă, cenuşiul începu să pălească, la fel ca şi verdele, devenind un alb livid. Acesta rămase constant şi neschimbat. Prin asta, am înţeles că se aşternuse zăpada peste toată lumea nordică.

În felul acesta, milioane de ani, timpul se scurse prin eternitate, către sfârşit – sfârşit pe care, în vechile zile

pământene îl priveam ca fiind foarte îndepărtat şi într-o manieră speculativă şi neclară. Acum se apropia într-un mod la care nimeni nu ar fi visat vreodată.

Îmi amintesc că în vremea aceea începusem să capăt o vie, dar morbidă curiozitate legată de ceea ce se va întâmpla atunci când va veni sfârşitul, însă în mod straniu nu aveam nici o reprezentare.

Între timp, procesul de ruinare continua. Cele câteva rămăşiţe de sticlă dispăruseră de mult şi, din când în când, o pocnitură surdă şi un norişor de praf care se ridica, mă atenţionau asupra vreunei bucăţi de mortar sau piatră care căzuse.

Am privit din nou în sus, către vălul incandescent care tremura pe cer deasupra mea şi departe în cerul sudic. În timp ce priveam, îmi făcu impresia că pierduse ceva din strălucirea sa iniţială, că devenise mai opac, într-o nuanţă mai închisă.

Am privit încă o dată spre albul neclar al peisajului teluric. Câteodată, eram atras de vălul arzând al focului mocnit care era, deşi ascuns, însuşi Soarele. Din când în când, mă uitam în urma mea, în întunericul crescând din marea şi tăcuta încăpere, cu ale sale imense covoare de praf încremenit…

Urmăream aşadar secolele care treceau, pierdut în griji şi gânduri legate de suflet şi posedat de o nouă sfârşeală.

XVII. ROTAŢIA LENTĂ

Se poate să fi trecut un milion de ani până să constat fără vreo îndoială că vălul incandescent care lumina întreaga lume se întuneca într-adevăr.

O altă perioadă mare de timp trecu şi flacăra enormă căpătă o nuanţă arămiu-închis. Se închidea treptat, de la arămiu, la roşu-arămiu, şi de la această culoare, câteodată, la o nuanţă de purpuriu închis, puternic, purtând în el o stranie tentă de sânge.

Deşi lumina scădea, n-am constatat vreo diminuare a vitezei de mişcare a Soarelui. Îşi risipea razele în acelaşi ritm ameţitor.

Lumea, atât cât o puteam vedea, căpătase o înfiorătoare nuanţă întunecată, ca şi cum ultima ei zi se apropia cu adevărat.

Soarele se stingea, nu era nici urmă de îndoială în asta, iar Pământul se învârtea în continuare prin spaţiu şi printre toţi eonii. Mi-amintesc că atunci un teribil sentiment de tulburare a pus stăpânire pe mine. Ceva mai târziu m-am trezit hoinărind în gând printr-un straniu haos de teorii moderne şi vechi istorii biblice referitoare la sfârşitul lumii.

Apoi, pentru prima dată, mă străfulgeră amintirea Soarelui care, împreună cu sistemul său de planete călătorea prin spaţiu cu o viteză incredibilă. Se născu deodată întrebarea – unde? Am chibzuit la această chestiune vreme îndelungată, dar, în cele din urmă, având sentimentul inutilităţii întrebărilor mele, mi-am lăsat gândurile să se ocupe de alte lucruri. Continuam să mă întreb cât va mai rezista casa. Mă întrebam dacă fusesem sortit să stau aşa, lipsit de trup, deasupra Pământului, în vremurile întunecate despre care ştiam că vor veni. Pornind de la aceste gânduri, am ajuns din nou la speculaţii referitoare la posibila direcţie a traiectoriei Soarelui prin spaţiu… Aşa se mai scurse iarăşi o bună bucată de timp.

Pe măsură ce trecea vremea, începeam să simt răcoarea iernii. Mi-am amintit apoi că, o dată cu moartea Soarelui, frigul urma să devină extraordinar de puternic. Încet-încet, pe măsură ce eonii alunecau spre eternitate, Pământul se cufunda într-o beznă mai adâncă şi mai roşie. Flacăra opacă de pe cer căpătă o nuanţă mai închisă, foarte sumbră şi tulbure.

Am constatat apoi că intervenise o schimbare. Cortina de flăcări incandescentă şi întunecată, care tremura deasupra noastră şi ceva mai jos pe cerul sudic, începu să se subţieze şi să se contracte; în ea, aşa cum poţi vedea vibraţiile unei corzi de harpă lovite, am revăzut eu razele de soare tremurând uşor, la nord şi sud.

Încetişor, asemănarea cu un văl de foc dispăru, iar eu văzui clar atingerea lentă a razelor de soare. Chiar şi atunci viteza de rotaţie era incredibil de mare. Şi, în tot acest timp, strălucirea arcului incandescent devenea tot mai întunecată. Dedesubt, se ţesea o lume cenuşie – o neclară zonă spectrală.

Deasupra, râul de foc aluneca din ce în ce mai încet, până când începu să se balanseze către nord şi sud cu pulsaţii puternice, care durară câteva secunde. Trecu ceva vreme şi acum fiecare legănare a marii centuri dura aproape un minut, aşa că, după un timp, n-am mai reuşit s-o disting ca pe o mişcare vizibilă, iar focul care se revărsa se transformă într-un râu apreciabil de văpăi întunecate, pe cerul cu aspect cadaveric.

Trecu o perioadă nedefinită de timp, iar arcul de foc deveni mai slab conturat. Mi se părea că se atenuează şi aveam impresia că apăreau din când în când linii negricioase. În timp ce priveam, înaintarea uşoară încetă, iar eu putui constata că îşi făcu apariţia asupra lumii o întunecime de moment, dar constantă. Aceasta continuă până când noaptea coborî, la intervale scurte, dar periodice, asupra pământului monoton.

Nopţile deveneau din ce în ce mai lungi, iar zilele le egalau, aşa că, ziua şi noaptea ajunseseră să-şi măsoare durata în secunde, iar Soarele se arăta din nou ca o minge

aproape invizibilă, de culoare roşu-arămiu, în nebulozitatea incandescentă a mişcării sale. Se puteau distinge acum clar în Soarele pe jumătate vizibil, centuri mari şi întunecate, care corespundeau liniilor închise ce apăreau din când în când pe orbita lui.

Ani după am fugeau spre trecut, iar zilele şi nopţile se transformau în minute. Soarele nu mai avea înfăţişarea unei cozi, iar acum se înălţa şi se instala, ca un glob impresionant, într-o nuanţă de bronz-arămiu strălucitor, înconjurat în anumite părţi cu benzi de un roşu-sângeriu, iar alteori cu unele întunecate, despre care am mai vorbit. Aceste cercuri, roşu şi negre, aveau o grosime variabilă. O vreme, am uitat să menţionez prezenţa lor. Apoi mi-am dat seama că era puţin probabil ca Soarele să se răcească la fel pretutindeni, iar aceste semne aveau menirea de a crea diferenţe de temperatură între diferite suprafeţe – roşul reprezentând acele părţi unde căldura era încă foarte puternică, iar cele negre, acele porţiuni care se răciseră întrucâtva.

Mi se păru un lucru ciudat faptul că Soarele s-ar putea răci în inele egal definite, până când mi-am amintit că acestea erau probabil doar nişte intervale izolate, cărora viteza de rotaţie enormă a Soarelui le dăduse aspectul unor cercuri. Soarele însuşi era cu mult mai mare decât cel pe care îl cunoscusem în zilele vechii lumi şi, de aici, am tras concluzia că era foarte aproape.

Noaptea, Luna[6] apărea în continuare, însă mică şi îndepărtată, iar lumina pe care o reflecta era atât de întunecată şi de slabă, încât părea doar cu puţin mai mare decât stafia mică şi mohorâtă a vechii luni pe care o cunoscusem.

Treptat, zilele şi nopţile se măriră, până când ajunseră la

---

[6] Nu se mai face nici o altă referire la Lună. Din ceea ce se spune aici, este evident că satelitul nostru se afla acum la o mai mare distanţă de Pământ. Probabil că într-o altă eră, nici nu ne va mai atrage atenţia. Nu pot decât să-mi exprim regretul pentru că nu se spun mai multe lucruri despre acest aspect (n. ed.).

o durată aproape egală cu vechea oră pământeană, iar Soarele se ridică şi se instală ca un disc de bronz roşiatic, trasat cu dungi de cerneală neagră. Am reuşit acum să văd încă o dată grădina. Lumea devenise acum liniştită şi neschimbată. Totuşi, nu e corect să vorbesc despre „grădină”, fiindcă nu mai există aşa ceva, cel puţin nimic din ceea ce ştiu sau pot recunoaşte. Mă uitam spre o vastă câmpie care se întindea în zare. Ceva mai la stânga, era un şir de dealuri mici. Pretutindeni se întindea un strat uniform de zăpadă albă, în locuri unde creşteau movile şi creste.

Abia acum îmi dădeam seama cât de impresionantă fusese zăpada. Pe alocuri, era foarte înaltă, după cum se putea vedea pe un deal care se înălţa unduitor la dreapta mea, deşi nu era imposibil ca acest lucru să se datoreze în parte, unei ridicături a terenului. Destul de ciudat, şirul de dealuri de la stânga mea, despre care am mai vorbit, nu era în totalitate acoperit cu zăpada care se instalase pretutindeni; am putut vedea în schimb, părţile sale goale şi întunecate în câteva locuri. Pretutindeni şi fără întrerupere, domnea o incredibilă linişte de moarte şi dezolare. Tăcerea înfiorătoare şi invariabilă a unei lumi aflată pe moarte.

În tot acest timp, zilele şi nopţile se lungeau în mod evident. Fiecare zi ocupa deja probabil aproape două ore, din zori şi până în seară. Pe timpul nopţii, am fost surprins să constat că erau foarte puţine stele pe cer, iar acestea, deşi mici, deosebit de strălucitoare, lucru pe care l-am atribuit întunecimii ciudate, însă foarte clare a nopţii.

Către nord, se distingea o atmosferă nebuloasă, nu foarte diferită în aparenţă de o mică parte din Calea Lactee. Putea fi un grup de stele extrem de îndepărtate, sau – îmi veni repede ideea – era probabil universul sideral, pe care îl cunoscusem şi îl lăsasem în urmă pentru totdeauna – un mic văl de stele întunecate, departe în adâncimea spaţiului.

Zilele şi nopţile creşteau încet în continuare. De fiecare dată, Soarele răsărea mai întunecat decât apusese. Iar

cercurile întunecate creşteau în mărime.

Acum se petrecu o nouă întâmplare. Soarele, Pământul şi cerul se întunecară deodată şi, în aparenţă, dispărură o perioadă de timp. Am avut senzaţia, o anumită certitudine chiar – am putut afla foarte puţin din cât am văzut – că Pământul avea să îndure o mare cădere de zăpadă. Apoi într-o clipă, vălul care ascunsese totul dispăru, iar eu putui privi afară încă o dată. Privirea mea întâlni o privelişte minunată. Valea în care se aflau această casă şi grădina era plină de zăpadă.[7] Aceasta ajunsese şi pe pervazul ferestrei mele. Se aşternea pretutindeni o mare întindere de alb, care surprindea şi reflecta, mai întunecat, strălucirea arămiu-închisă a Soarelui care se stingea. Lumea devenise o câmpie fără umbre, de la un orizont la altul.

M-am uitat către Soare. Strălucea cu o sumbră, extraordinară claritate. Îl văzusem, aşa cum o făcuseră şi alţii până atunci, doar printr-un mediu parţial obscur. Totul în jurul său, cerul întreg devenise negru, cu o întunecime clară şi adâncă, înspăimântător prin apropierea şi profunzimea sa nemăsurabile. Am zăbovit cu privirea asupra lui din nou, cu uimire şi teamă. Era atât de aproape! Dacă aş fi fost copil, mi-aş fi exprimat sentimentele şi consternarea, spunând că cerul îşi pierduse acoperişul.

Ceva mai târziu, m-am întors şi m-am uitat prin încăpere. Peste tot, se aşternuse un strat subţire de alb. Îl puteam distinge cu greu, datorită luminii întunecate care acoperea acum lumea. Se urcase parcă pe zidurile în ruină, iar praful gros şi fin de peste ani care se aşternuse pe podea până la genunchi era acum invizibil. Probabil că zăpada intrase prin cadrul ferestrelor. Totuşi, nu fusese împinsă nicăieri, în schimb se întindea uniform peste tot în vechea şi marea mea cameră. În plus, nu bătuse vântul de câteva zeci de mii de ani. Era totuşi zăpadă[8], aşa cum am

[7] În măsura în care se poate imagina aer îngheţat (n. ed.).

[8] Vezi nota anterioară. Aşa s-ar explica oare zăpada din încăpere? (n. ed.).

mai spus.

Pământul era în întregime tăcut. Era un frig de care nu cred să fi auzit vreodată un muritor.

Pământul era luminat pe timpul zilei cu o strălucire molcomă, pe care nu-mi stă în puteri s-o descriu. Aveam impresia că mă uit la o vastă câmpie, prin intermediul unei mări de culoarea bronzului.

Era evident că mişcarea de rotaţie a Pământului începea într-un ritm domol.

Sfârşitul veni dintr-o dată. Noaptea fusese cea mai lungă dintre toate, iar când Soarele stins apăru în cele din urmă la capătul lumii, devenisem atât de obosit de întuneric, încât l-am întâmpinat ca pe un prieten. A urcat încetişor aproape douăzeci de grade deasupra orizontului. Apoi, s-a oprit deodată şi după o ciudată mişcare retrogradă, a rămas nemişcată – ca un scut uriaş pe cer[9]. Doar discul circular al Soarelui părea luminos – doar el şi o rază subţire de lumină lângă ecuator.

Treptat, şi acest fir de lumină muri, şi acum, tot ce rămăsese din marele şi gloriosul nostru Soare era un disc mort, înconjurat de un cerc subţire de culoare roşu-arămiu.

---

[9] Îmi e neclar că nici aici, nici mai târziu cel care a scris nu face vreo referire la mişcarea continuă către nord şi sud (aparentă, desigur) a Soarelui, din solstiţiu în solstiţiu (n. ed.).

XVIII. STEAUA VERDE

Lumea era stăpânită de un întuneric profund – rece şi intolerabil. Afară totul era tăcut-tăcut! Din camera întunecată aflată în spatele meu, se auzea din când în când un zgomot[10] surd de lucruri în cădere, fragmente din pietre care se desprindeau. Timpul trecu, iar noaptea puse stăpânire pe lume, învăluind-o într-o beznă impenetrabilă.

Nu exista un cer al nopţii, aşa cum îl cunoaştem noi. Chiar şi ultimele stele dispăruseră în cele din urmă. Eram parcă închis într-o cameră, fără lumină, din câte îmi dădeam seama. Dincolo de obscuritatea impalpabilă, ardea marele fir de foc circular. În afara lui, nu se mai zărea nici o rază în toată măreţia nopţii care mă înconjura; doar undeva mai la nord, acea lumină slabă şi neclară încă mai strălucea.

Anii se scurseră în linişte. Ce perioadă de timp trecuse nu voi şti niciodată. Stând acolo, mi se părea că eternităţile veneau şi treceau, pe furiş; eu priveam în continuare. Vedeam doar strălucirea de la marginea Soarelui câteodată, fiindcă acum începuse să vină şi să plece, strălucind o vreme, pentru ca apoi să se stingă din nou.

Deodată, în timpul unei asemenea perioade din viaţă, o flacără apăru brusc în noapte – o văpaie scurtă care lumină rapid Pământul mort, aruncându-mi o licărire din dorul său şters. Lumina părea să vină de la Soare – răsfrângându-se diagonal, de undeva din centru. Am privit o clipă cu teamă. Apoi flacăra se stinse, iar întunericul se aşternu din nou. Acum nu mai era însă aşa de întuneric, iar Soarele era înconjurat de o linie subţire, de un alb strălucitor. Am privit cu atenţie. Oare pe Soare izbucnise un vulcan? Am

---

[10] În acest moment, atmosfera încărcată de sunete fusese probabil fie atenuată, fie, şi mai posibil, inexistentă. De aceea, este puţin probabil ca aceste sunete sau oricare altele să poată fi auzite de urechea omenească, în sensul material pe care îl înţelegem noi (n. ed.).

respins gândul de îndată ce s-a ivit. Mi se părea că lumina era de un alb prea intens şi prea viu, ca să poată avea o asemenea cauză.

O altă idee mi se înfiripă în minte, şi anume că una dintre planetele interioare ar fi căzut pe Soare, devenind incandescentă ca urmare a impactului. Această teorie mi se păru mai plauzibilă şi ar fi fost o explicaţie mai potrivită pentru extraordinara mărime şi strălucire a văpăii care luminase lumea cea moartă, atât de neaşteptat.

Plin de interes şi emoţie, am privit prin întuneric la linia de foc alb care scruta noaptea. Aceasta îmi spunea un lucru fără echivoc: Soarele încă se învârtea cu o viteză enormă.[11] Ştiam, aşadar, că anii treceau într-un ritm incalculabil, deşi, în privinţa Pământului, viaţa, lumina şi timpul erau noţiuni care aparţineau unei perioade trecute cu multe secole în urmă.

După izbucnirea acelei flăcări, lumina apăruse doar ca o bandă ce înconjura văpaia strălucitoare. în timp ce priveam, aceasta începu să capete o nuanţă purpurie şi apoi deveni de un roşu-arămiu închis, aşa cum se întâmplase şi cu Soarele. În cele din urmă, căpătă o nuanţă mai închisă, iar peste o perioadă de timp, începu să fluctueze, având momente de strălucire şi apoi murind. După o perioadă mai lungă, dispăru.

Cu mult înainte, marginea Soarelui, care ardea mocnit, se transformă în negru. Şi astfel, în acel viitor suprem, lumea, întunecată şi deosebit de tăcută, se roti pe orbita sa sumbră în jurul masei voluminoase a Soarelui mort.

Gândurile mele din această perioadă pot fi cu greu descrise. La început, erau haotice şi lipsite de coerenţă. Mai târziu, pe măsură ce secolele veneau şi treceau, sufletul părea să mi se umple cu esenţa solitudinii apăsătoare şi a plictiselii care stăpânea Pământul.

O dată cu aceste sentimente, am căpătat şi o limpezime în gânduri, şi am realizat cu disperare că lumea ar putea

---

[11] Pot face doar supoziţia că rotaţia anuală a Pământului nu mai avea aceeaşi proporţie relativă faţă de perioada de rotaţie a Soarelui (n. ed.).

rătăci pe vecie prin acea noapte enormă. O vreme, această idee păguboasă mi-a creat o senzaţie de dezolare insuportabilă, aşa că aş fi putut plânge ca un copil. Cu timpul, acest sentiment a scăzut fără să-mi dau seama şi o speranţă aproape iraţională a pus stăpânire pe mine. Am aşteptat, plin de răbdare.

Din când în când, îmi ajungea în urechi zgomotul unor particule în cădere în camera din spate. La un moment dat, am auzit o zdruncitură mai puternică şi m-am întors instinctiv, să privesc, uitând pentru moment, de noaptea impenetrabilă în care era scufundat fiecare detaliu. Peste o vreme, am căutat cu privirea cerul, întorcându-mă fără să-mi dau seama spre nord. Da, aura nebuloasă încă se putea distinge. Mi-aş fi putut imagina că arăta întrucâtva mai clar. Mi-am fixat o vreme privirea asupra ei, simţind în sufletul meu singuratic că vălul ei uşor era într-un fel o legătură cu trecutul. Ciudate sunt nimicurile de care se poate bucura cineva! Asta n-o ştiam atunci, însă aveam să ajung la această concluzie la vremea potrivită.

Am stat şi-am privit multă vreme, fără să simt dorinţa de a dormi, care ar fi apărut foarte repede în vechile zile pământene. Cât de tare m-aş fi bucurat de asta, dacă mi-aş fi putut pierde vremea departe de gânduri şi confuzii.

Zgomotul deranjant al unor bucăţi mari de zidărie în cădere îmi disturbă meditaţiile de câteva ori şi, la un moment dat am avut impresia chiar că aud şoapte în încăpere, în spatele meu. Mi se părea inutil să mă străduiesc să văd ceva. Atâta obscuritate, câtă se afla acolo, era greu de conceput. Era de-a dreptul palpabilă şi hidos de brutală pentru simţuri, ca şi cum un trup mort m-ar fi apăsat, ceva uşor şi rece ca gheaţa.

După toate acestea, mintea îmi fu copleşită de o stare de amărăciune şi tulburare, care mă făcu să cad într-o meditaţie neplăcută. Simţeam că trebuie să lupt împotriva ei şi, în speranţa de a-mi distrage gândurile, m-am întors către fereastră şi-am privit spre nord, în căutarea acelui alb nedefinit, pe care încă îl credeam a fi strălucirea îndepărtată şi fadă a universului stins. În timp ce-mi

ridicam ochii, mă cuprinse un sentiment de mirare, căci acum, lumina palidă se transformase într-o singură mare stea, de un verde aprins.

Stând aşa uimit, îmi veni în minte un gând – acela că Pământul călătoreşte probabil spre stele şi nu aiurea, aşa cum îmi imaginasem. Apoi, m-am gândit că nu Pământul era cel care părăsise universul, ci probabil, o stea marginală care aparţinea unui grup mai mare, ascunsă în adâncimea enormă a spaţiului. Am privit cu un sentiment amestecat de teamă şi uimire, întrebându-mă ce lucru nou urma să mi se reveleze.

O vreme, am fost stăpânit de vagi gânduri şi speculaţii, timp în care privirea mi-a poposit fără nesaţ asupra unui punct luminos, aflat într-un alt întuneric de smoală. Speranţa începu să crească în mine, alungând apăsarea disperării care părea să mă înăbuşe. Oriunde s-ar fi îndreptat, Pământul mergea încă o dată spre tărâmul luminii. Lumină! Cineva ar trebui să petreacă o eternitate învăluit de-o noapte mormântală, ca să poată înţelege adevărata grozăvenie de a rămâne fără lumină.

Încet, dar sigur, steaua începu să crească în câmpul meu vizual, până când ajunse să strălucească la fel de tare ca planeta Jupiter în vechile zile pământene. Pe măsură ce se mărea, culoarea devenea mai impresionantă, amintindu-mi de razele de smarald, scânteietoare, ale focului care stăpânea lumea.

Anii trecură în tăcere, iar steaua verde se prefăcu într-o mare picătură de foc pe cer. Ceva mai târziu, am zărit un lucru care m-a umplut de uimire. Era conturul palid al unei semiluni în noapte, o gigantică lună nouă, care părea să crească din aura înconjurătoare. M-am uitat la ea foarte uimit. Părea destul de aproape şi mă chinuiam să înţeleg cum de Pământul ajunsese atât de aproape, fără ca eu să-l fi văzut până atunci.

Lumina reflectată de stea devenea din ce în ce mai puternică şi în cele din urmă am înţeles că era posibil să văd din nou peisajul teluric, deşi nu foarte clar. M-am uitat în continuare, încercând să înţeleg dacă aş putea distinge

vreun detaliu de pe suprafaţa Pământului, însă lumina mi se părea insuficientă. Am renunţat curând la încercare şi-am mai aruncat o privire către stea. Chiar şi în scurtul interval în care atenţia îmi fusese distrasă, aceasta crescuse considerabil şi în imaginaţia mea tulburată părea să aibă un sfert din mărimea lunii pline. Lumina pe care o arunca era extraordinar de puternică, însă culoarea era cu totul nefamiliară, încât lumea pe care o vedeam părea ireală, ca şi cum mai degrabă aş fi privit un tărâm de umbre decât orice altceva.

În tot acest timp, semiluna creştea în strălucire şi începuse acum să strălucească într-o nuanţă perceptibilă de verde. În mod constant, steaua crescu în mărime şi strălucire, până când se arătă în întreaga sa mărime, ca o jumătate de lună plină; pe măsură ce se mărea şi devenea mai strălucitoare, arunca din ce în ce mai multă lumină, deşi căpăta o nuanţă tot mai închisă de verde. Sub combinaţia de raze pe care steaua o arunca, sălbăticia din faţa mea devenea din ce în ce mai vizibilă. Curând, am putut privi întreaga lume, care părea acum, în lumina stranie, impresionantă, în monotonia sa, rece şi înfiorătoare.

Abia ceva mai târziu îmi atrase atenţia faptul că, steaua cea mare şi verde se deplasa încet de la nord spre sud. La început, nu-mi venea să cred că văd bine, însă în curând n-am mai avut motive de îndoială. Începu să coboare treptat, iar între timp, marea semilună de un verde strălucitor devenea din ce în ce mai mică, până când rămase numai un arc de lumină, proiectat pe cerul palid. Dispăru ceva mai târziu, deplasându-se către acelaşi loc, din care o văzusem ivindu-se.

Steaua ajunsese acum la aproape treizeci de grade de orizontul ascuns. Ca mărime, putea rivaliza acum cu luna plină, deşi pentru moment, nu-i puteam distinge discul. Acest fapt mă îndreptăţea să cred că se afla totuşi la o distanţă considerabilă şi, ca atare, bănuiam că mărimea sa era foarte mare, dincolo de puterea de înţelegere sau imaginaţia unui om.

Deodată, în timp ce priveam, marginea de jos a stelei dispăru – tăiată de o linie dreaptă şi întunecată. Trecu un minut – sau un secol – iar aceasta continua să coboare, până când jumătate dispăru cu totul din vedere. Undeva, departe, pe câmpia uriaşă, am zărit o umbră monstruoasă care se aşternea ca o pată şi înainta foarte repede. Doar o treime din stea era acum vizibilă. Apoi, ca printr-o străfulgerare, mi se revelă soluţia acestui extraordinar fenomen. Steaua cobora în spatele masei enorme a Soarelui stins. Sau poate că Soarele – dominat de atracţia sa – se înălţa către ea[12], în vreme ce Pământul îi urma traiectoria. Pe când în mintea mea luau naştere asemenea gânduri, steaua dispăru, fiind ascunsă întru totul de masa imensă a Soarelui. O noapte adâncă se lăsă din nou peste Pământ.

O dată cu întunericul, apăru şi un sentiment insuportabil de singurătate şi teamă. Pentru prima dată, gândul m-a purtat la Abis şi la locuitorii lui. Îmi reveni în minte amintirea şi mai teribilă a creaturii care bântuise ţărmurile Mării Somnului şi se furişase prin umbrele acestei vechi construcţii. Oare unde erau toate acestea? Mă întrebam şi tremuram stăpânit de nefericire. O vreme, am fost cuprins de teamă, şi m-am rugat nebuneşte şi fără coerenţă pentru o rază de lumină care să alunge întunericul îngheţat ce înconjurase Pământul.

Mi-e imposibil să spun cât timp aşteptasem – cu siguranţă o perioadă destul de mare. Apoi deodată, am zărit o rază de lumină strălucind în faţă. Treptat, aceasta devenea din ce în ce mai clară. Brusc, o rază de un verde aprins străluci în întuneric. În acelaşi timp, am zărit o văpaie slabă şi subţire departe în noapte. Într-o clipă s-a transformat într-un bulgăre de foc, sub care lumea se scălda într-o lumină verde de smarald. Crescu încetişor,

---

[12] O lectură atentă a manuscrisului sugerează că fie Soarele călătoreşte pe o orbită deosebit de excentrică, fie se apropie de steaua cea verde pe o orbită care se micşorează. În momentul de faţă, consider că şi-a schimbat cu totul cursul oblic, ca urmare a forţei gravitaţionale a imensei stele (n. ed.).

până când steaua cea verde putu fi din nou văzută în cele din urmă. Însă acum nu mai putea fi numită stea, căci ajunsese la nişte dimensiuni foarte mari, fiind incomparabil mai mare decât fusese Soarele în vremurile vechi.

Apoi, pe măsură ce priveam, mi-am dat seama că puteam vedea marginea Soarelui lipsit de viaţă, strălucind ca o lună plină. Încet, suprafaţa sa luminată se lărgi, până când jumătate din diametru deveni vizibil, iar steaua începu să se micşoreze la dreapta mea. Timpul se scurgea, iar Pământul trecea uşor peste chipul uimitor al Soarelui stins.[13]

Treptat, pe măsură ce Pământul înainta, steaua rămânea tot mai la dreapta, până când, în cele din urmă, ajunse să strălucească în spatele casei, aruncând o mulţime de raze frânte, prin pereţii care semănau cu nişte schelete. Privind în sus, am constatat că mare parte din tavan dispăruse, permiţându-mi să văd că etajele superioare erau încă şi mai distruse. Acoperişul căzuse în întregime, aşa că strălucirea verde a stelei cădea pe diagonală.

---

[13] Trebuie remarcat faptul că Pământul „trecea uşor peste chipul uimitor al Soarelui stins". Nu se dă vreo explicaţie în legătură cu acest lucru şi trebuie să înţelegem că, fie viteza Pământului scăzuse, fie Pământul înainta într-un ritm lent pe orbita sa, dacă ar fi să măsurăm după standardele existente. Un studiu atent al manuscrisului m-a dus la concluzia că viteza timpului scădea în mod constant într-o perioadă considerabilă (n. ed.).

XIX. SFÂRŞITUL SISTEMULUI SOLAR

De la zidul de sprijin, unde se aflaseră odinioară ferestrele de la care privisem primul răsărit fatal, vedeam că Soarele era mai mare decât fusese atunci când steaua luminase lumea. Era atât de mare, încât părea că marginea de jos atinge orizontul. Privindu-l, îmi închipuiam că se apropie. Strălucirea verde care cădea asupra Pământului îngheţat devenea din ce în ce mai evidentă.

Aşa au rămas lucrurile vreme îndelungată. Apoi deodată, am văzut cum Soarele îşi schimba forma şi se micşora, la fel cum se întâmplase cu Luna în trecut. Peste ceva vreme, doar o treime din partea iluminată era întoarsă către Pământ. Steaua dispăru către stânga.

Pe măsură ce lumea se mişca, steaua mai străluci o dată pe frontispiciul casei, în vreme ce Soarele era doar un arc de foc verde. Trecu doar o secundă şi Soarele dispăru. Steaua era încă vizibilă. Apoi Pământul se mută în umbra neagră a Soarelui, şi noaptea se aşternu peste tot – o noapte neagră, lipsită de stele şi de nesuportat.

Măcinat de gânduri, am privit în noapte şi am aşteptat. Se poate să fi trecut ani până când, în casa întunecată din spatele meu nemişcarea prelungită a lumii se rupse. Mi s-a părut că aud zgomot încet de paşi şi un murmur slab, nearticulat îmi răsună în urechi. Am privit în întuneric şi-am văzut o mulţime de ochi. În timp ce mă uitam, numărul lor creştea şi aveam impresia că se îndreaptă spre mine. Am rămas o clipă înţepenit, nefiind capabil de nici o mişcare. Apoi se auzi în noapte un guiţat[14] oribil şi atunci am sărit de la fereastră, în lumea îngheţată de afară. Îmi amintesc foarte vag că o vreme am fugit, după care am aşteptat şi iar am aşteptat. Am auzit ţipete de câteva ori, însă de fiecare dată păreau să vină de la distanţă. În afara acestor sunete, nu mai am idee ce s-a întâmplat în împrejurimile casei. Vremea trecu. Am fost conştient de foarte puţine lucruri, cu excepţia senzaţiei de frig,

[14] Vezi prima notă de la cap XVII (n. ed.).

disperare şi teamă.

Mi se păru c-a mai trecut un secol, până ce s-a mai ivit o strălucire care să prevestească lumina. Creştea încet. Apoi – ca un semn de glorie nepământeană – prima rază din steaua cea verde izbi marginea Soarelui întunecat şi aruncă lumină asupra lumii. Lumina cădea asupra unei mari construcţii în ruină, aflată la aproape două sute de iarzi distanţă. Era casa. Uitându-mă, am zărit un peisaj înspăimântător – pe pereţi se târa o legiune de creaturi profane, aproape acoperind vechea construcţie, de la turnurile şubrede până la temelie. Le-am văzut foarte clar – erau creaturile-porci.

Lumea se mişca în lumina stelei, care acum părea să se întindă peste un sfert de cer. Aura luminii sale palide era atât de impresionantă, încât părea să umple cerul cu flăcări tremurătoare. Am văzut apoi Soarele. Era atât de aproape, că jumătate din diametrul său se afla sub orizont şi, pe măsură ce lumea se învârtea prin faţa sa, un dom uimitor de foc în culoarea smaraldului se ridică drept pe cer. Din când în când, mă uitam spre casă, însă creaturile-porci nu-mi remarcaseră prezenţa.

Anii păreau să treacă foarte încet. Pământul ajunsese aproape de centrul discului solar. Lumina care venea de la Soarele Verde – cum ar trebui să-l numim acum – strălucea printre interstiţiile ce umpleau pereţii ruinaţi ai vechii case, lăsând senzaţia că sunt învăluiţi în flăcări verzi. Creaturile-porci se târau în continuare pe pereţi.

Deodată se ridică un murmur puternic de voci porcine, iar din centrul casei lipsite de acoperiş ţâşni o coloană de văpăi roşii ca focul. Am văzut micile turnuri răsucite şi foişoarele izbucnind în flăcări, dar păstrându-şi totuşi forma contorsionată. Razele Soarelui Verde se răsfrângeau asupra casei, amestecându-se cu strălucirea sa sângerie, părând un focar orbitor de văpăi verzi şi roşii.

Am privit plin de fascinaţie, până când a pus stăpânire pe mine un copleşitor sentiment de iminenţă a pericolului. Mi-am ridicat privirea şi, deodată, am constatat că Soarele era foarte aproape – atât de aproape în fapt, încât părea să

atârne deasupra lumii. Apoi, fără să ştiu, am fost purtat în înălţimi stranii şi am plutit ca un balon în strălucirea înspăimântătoare.

Am zărit Pământul mult mai jos decât mine, iar casa arzând era înconjurată de un munte de flăcări, în vreme ce Pământul parcă strălucea, iar pe alocuri ghirlande voluminoase de fum galben se ridicau de pe Pământ. Părea că lumea se aprinsese de la acel punct de foc blestemat. Am zărit vag creaturile-porci. Nu păreau să fi fost răniţi. Apoi terenul se surpă dintr-o dată, iar casa, cu toată încărcătura ei de vietăţi malefice dispăru în adâncurile Pământului, făcând să ţâşnească în înălţimi un nor straniu şi sângeriu. Mi-am amintit de Abisul diabolic de sub casă.

Apoi m-am uitat împrejur. Discul uriaş al Soarelui se înălţase deasupra mea. Distanţa dintre el şi Pământ se micşora văzând cu ochii. Pământul înaintă dintr-o dată. Traversase într-o clipă distanţa dintre el şi Soare. Nu se auzea nici un sunet, însă de pe suprafaţa Soarelui se desprinse o limbă prelungă de foc orbitor. Părea că aproape atinge îndepărtatul Soare Verde şi întrerupe prin lumina sa de smarald torentul de foc orbitor. Ajunse până la limită, apoi coborî, iar asupra Soarelui se răsfrânse o cascadă de alb arzător – mormântul Soarelui.

Soarele era acum foarte aproape de mine. Am descoperit apoi că eu urcam în continuare, până când am ajuns în cele din urmă deasupra lui, în pustietate. Soarele Verde era acum atât de mare, încât suprafaţa lui părea să acopere întregul cer. Am privit în jos şi am constatat că Soarele trecea chiar pe sub mine.

Probabil trecuse un an – sau un secol – iar eu am rămas acolo, suspendat şi singur. Soarele se vedea undeva departe în faţă – o masă întunecată şi circulară, proiectat pe splendoarea lichidă a marelui Glob Verde. Lângă una dintre margini, am observat că apăruse o strălucire sângerie, marcând locul unde Pământul se prăbuşise. Am ştiut în felul acesta că Soarele, stins de mult, se învârtea în continuare, chiar dacă o făcea mult mai încet.

Undeva, departe, în dreapta mea, mi se părea că zăresc,

din când în când, o lumină albicioasă strălucind slab. O vreme m-am întrebat dacă ar trebui să pun acest lucru pe seama fanteziei sau nu. Am privit aşadar un timp, minunându-mă neîncetat, până când mi-am dat seama în cele din urmă că nu era o chestiune de imaginaţie, ci o realitate. Devenea din ce în ce mai strălucitoare, iar în cele din urmă, din tot acel verde alunecă un glob palid de un alb diafan. Acesta se apropie, iar eu constatai că era înconjurat de un văl de nori ce străluceau suav. Timpul trecea…

M-am uitat spre Soarele care se micşora. Părea doar un punct negru pe suprafaţa Soarelui Verde. Privindu-l, am constatat cum scade în mod constant, ca şi cum ar fi gonit spre sfera superioară cu o viteză imensă. Am privit fix. Oare ce se întâmplase? Am trăit nişte emoţii extraordinare când mi-am dat seama că se va ciocni de Soarele Verde. Ajunsese de dimensiunea unui bob de mazăre, iar eu m-am uitat cu sufletul la gură, fiind martor la sfârşitul sistemului nostru solar – acel sistem care făcuse posibilă lumea noastră, cu nenumăratele sale bucurii şi necazuri; iar acum…

Deodată, ceva îmi schimbă gândurile, îndepărtând din peisaj orice rămăşiţă a spectacolului pe care îl privisem cu atâta interes. Ce se întâmplase cu Soarele n-aveam de unde să ştiu, însă nu aveam motive – în lumina a ceea ce am văzut după aceea – să contest faptul că acesta căzuse în ciudata văpaie a Soarelui Verde şi pierise astfel.

Apoi îmi răsări în minte o întrebare extraordinară: dacă nu cumva acest glob uimitor de foc verde putea fi marele Soare Central – măreţul soare în jurul căruia se învârte universul nostru şi multe alte stele. M-am simţit derutat. M-am gândit la sfârşitul posibil al Soarelui mort şi, fără să rostesc vreun cuvânt, îmi veni o altă idee – oare stelele care mor îşi au mormintele în Soarele Verde? Acest gând nu purta vreo conotaţie grotescă, ci era un lucru posibil şi probabil.

XX. SFERELE CELESTE

O bună bucată de timp îmi încolţiră în minte o sumedenie de idei, aşa că o vreme n-am fost în stare decât să mă holbez orbeşte în faţă. Păream copleşit de-o mare de îndoieli şi mirări şi de amintiri dureroase.

Abia ceva mai târziu mi-am revenit din tulburare. Am privit în jur, plin de uimire. Priveliştea era extraordinară, aşa că o vreme m-am întrebat dacă nu cumva eram încă învăluit în tumultul propriilor gânduri. Din verdele dominant se născuse un râu de sfere tremurătoare – fiecare dintre ele fiind învăluit într-o mantie nemaivăzută de norişori puri. Aceştia ajunseseră deasupra mea şi dedesubt, la o distanţă necunoscută şi nu numai că ascunseseră strălucirea Soarelui Verde, ci aruncau, la rândul lor, o lumină blândă, care mă inundase, aşa cum nu mi s-a mai întâmplat să văd până atunci sau după aceea.

Am observat apoi că aceste sfere aveau un soi de transparenţă, ca şi cum ar fi fost formate din cristale întunecate, din care iradia o lumină dulce, blândă. Acestea se deplasară pe lângă mine fără încetare, mergând tot înainte, fără mare viteză, ca şi cum ar fi avut înainte o eternitate. Le-am privit mult timp, fără să le întrezăresc sfârşitul. Câteodată, aveam senzaţia că disting chipuri prin nebulozitate, însă destul de neclare, ca şi cum ar fi fost în parte reale şi în parte create de ceaţa prin care apăreau.

Am aşteptat o vreme pasiv, cu un sentiment de bucurie crescândă. Nu mai eram stăpânit de acelaşi sentiment de singurătate de nedescris, ci simţeam mai degrabă că eram mai puţin solitar, că eram acolo de ani. Sentimentul de mulţumire crescu, aşa că m-aş fi putut declara încântat să plutesc în compania acelor globuri cereşti pentru totdeauna.

Vremea trecu, iar eu am văzut acele chipuri umbrite cu o frecvenţă mai mare şi mult mai clar. Dacă asta se datora faptului că mă obişnuisem cu împrejurimile, e un lucru pe care nu l-aş putea spune cu precizie – probabil că aşa era.

De un lucru sunt acum însă convins – şi anume de faptul că devenisem mult mai conştient de misterul care mă înconjura şi înţelegeam că trecusem graniţele unei regiuni necunoscute – un loc subtil, intangibil, prin formă şi existenţă.

Curgerea enormă de sfere luminoase îşi continua traiectoria pe lângă mine, într-un ritm constant şi fără de număr, şi tot veneau, fără să dea vreun semn că s-ar termina sau micşora.

Apoi, pe măsură ce eram purtat prin eterul lipsit de gravitaţie, am simţit o împingere forţată înainte, către una dintre sferele în mişcare. Într-o clipă, am ajuns lângă ea. Am alunecat apoi în interior, fără să întâmpin vreun fel de rezistenţă. O scurtă perioadă de timp, n-am putut vedea nimic, aşa că am aşteptat, plin de curiozitate.

Am auzit dintr-o dată un sunet care-a rupt tăcerea mormântală. Semăna cu freamătul unei mări calme, o mare ce respiră în somn. Treptat, ceaţa care-mi întuneca vederea a început să se îndepărteze, iar eu am putut zări din nou suprafaţa tăcută a Mării Somnului.

M-am uitat o vreme fără să cred ceea ce văd. Am aruncat o privire în jur. Globul uriaş de foc palid plutea, aşa cum îl văzusem şi mai devreme, la mică distanţă deasupra orizontului. Undeva, în stânga, peste mare, am descoperit în cele din urmă o linie subţire ca un abur, pe care-o bănuiam a fi ţărmul – locul unde mă întâlnisem şi hoinărisem cu dragostea mea, în acele minunate perioade de suflet, de care avusesem parte în vechile zile pământene.

O amintire tulbure îmi veni apoi în minte – aceea a creaturii lipsite de trup, care bântuise ţărmurile Mării Somnului, paznicul acelui loc tăcut şi lipsit de ecou. Mi-am amintit aceste detalii şi alte câteva şi-am ştiut fără îndoială că mă uitam la aceeaşi mare. Certitudinea m-a umplut de un copleşitor sentiment de emoţie, bucurie şi speranţă, la gândul c-ar fi fost posibil să mă întâlnesc din nou cu dragostea mea. Am privit cu atenţie în jur, însă n-am zărit nici urmă de ea. M-am simţit atunci lipsit de speranţă. M-

am rugat cu ardoare şi am privit plin de nerăbdare... Cât de liniştită era marea!

Undeva, mult mai jos, îmi atraseră atenţia nenumărate urme ale focului schimbător. M-am întrebat în treacăt ce le-ar fi putut produce, apoi mi-am amintit că intenţionasem s-o întreb pe ea despre acest lucru, ca şi despre multe altele, însă m-am văzut nevoit s-o părăsesc, înainte de a apuca să-i spun jumătate din lucrurile pe care voiam să i le spun.

Gândurile îmi reveniră brusc. Am simţit că ceva mă atinsese şi m-am întors repede – Doamne, ai fost într-adevăr îndurător – era ea! Şi-a ridicat spre mine privirea plină de dor, iar eu m-am uitat la ea cu tot sufletul. Mi-ar fi plăcut s-o îmbrăţişez, însă splendida puritate de pe chipul ei m-a ţinut la distanţă. Apoi şi-a întins braţele iubite prin meandrele înceţoşate. Şoaptele ei ajunseră la mine, la fel de uşoare ca şi freamătul unui nor trecător. „Dragule!” îmi spuse ea. Asta a fost tot, dar am apucat s-o aud şi în felul acesta s-o păstrez pentru mine – aşa cum mă rugasem – o eternitate.

Apoi mi-a vorbit despre multe lucruri, iar eu am ascultat-o. Aş fi făcut acelaşi lucru de bunăvoie, în toate erele care aveau să urmeze. Din când în când, îi şopteam şi eu câte ceva, iar vorbele mele îi aduceau pe chipul vesel o expresie delicată – bujorii dragostei. Mai târziu, am îndrăznit să-i vorbesc mult mai liber şi la fiecare cuvânt răspundea cu încântare, aşa că mă puteam considera deja în Paradis.

Ea şi cu mine – şi nimic altceva în afară de vidul tăcut şi spaţios care să ne vadă; şi numai apele liniştite ale Mării Somnului care să ne audă.

Cu mult înainte, mulţimea de sfere plutitoare înfăşurate în nori dispăruseră în neant. Ne-am uitat la acel adânc adormit şi-am constatat că eram singuri. Singur, Dumnezeule, mi-aş dori să fiu atât de singur în vremea ce va urma, şi cu toate astea să nu fiu vreodată neînsoţit! O aveam pe ea şi, mai mult de atât, ea mă avea pe mine. Vai, viaţa mă îmbătrânise şi, cu gândul acesta şi alte câteva, sper să supravieţuiesc în cei câţiva ani care ne mai

rămăseseră probabil.

XXI. SOARELE ÎNTUNECAT

N-aş putea spune cât timp au mai sălăşluit sufletele noastre în braţele desfătării, însă am fost trezit brusc din fericire de scăderea luminii slabe şi palide care se răsfrângea peste Marea Somnului. M-am întors către imensa sferă albă cu presentimentul că vor urma probleme. O parte a ei se curba spre interior, ca şi cum o umbră întunecată şi convexă ar fi trecut peste ea. Memoria mi se întoarse în timp, până la momentul în care întunericul venise peste noi, înaintea ultimei noastre despărţiri. M-am întors întrebător către iubirea mea. Conştientizând durerea, am observat cât de palidă şi ireală devenise, chiar şi în acel timp scurt. Vocea părea să se fi îndepărtat. Atingerea mâinii ei era la fel ca apăsarea uşoară a vântului de primăvară şi devenise mai puţin perceptibilă.

Aproape jumătate din globul imens era deja acoperit. Mă încerca un sentiment de disperare. Oare avea de gând să mă părăsească? Oare va fi nevoită să plece, aşa cum se întâmplase şi înainte? Am întrebat-o plin de nerăbdare şi speriat, în vreme ce ea, apropiindu-se, mi-a explicat cu acea voce stranie şi îndepărtată, că era nevoită să plece înainte ca Soarele întunericului – după cum îl numea ea – să întunece lumina. Cum temerile mi-au fost confirmate, am fost copleşit de durere şi nu mi-a mai rămas decât să privesc mut peste zările tăcute ale mării liniştite.

Cât de repede se întinsese întunericul peste suprafaţa Sferei Albe, însă în realitate, timpul fusese foarte lung, peste capacitatea de înţelegere a omului.

În cele din urmă, doar o fâşie din focul palid lumină Marea Somnului, acum întunecată. În tot acest timp, ea mă sprijinise, şi o făcuse cu atâta grijă, încât abia mi-am dat seama de asta. Am aşteptat acolo împreună, ea şi cu mine, fără vreo vorbă, fiind foarte întristaţi. În lumina slabă, i se vedea chipul umbrit, contopindu-se cu ceaţa întunecată care ne înconjura.

Apoi, când deasupra mării străluci numai o linie subţire şi curbată de lumină, îmi dădu drumul, împingându-mă cu tandreţe de lângă ea. Vocea ei îmi suna în ureche, „Nu mai pot întârzia, dragule”. Şi încheie printr-un suspin.

Apoi pluti de lângă mine şi deveni invizibilă. Vocea ei răzbătea cu greu până la mine prin întuneric, în aparenţă de la mare distanţă.

„O vreme…” Se stinse apoi, în depărtare. Într-o clipă, se lăsă întunericul peste Marea Somnului. Undeva, în stânga, mi se păru că văd pentru o clipă o licărire slabă. Aceasta dispăru şi în acelaşi moment mi-am dat seama că nu mă mai aflam deasupra mării liniştite, ci eram încă o dată suspendat în spaţiul infinit cu Soarele Verde – eclipsat acum de o sferă mare şi întunecată – în faţa mea.

Foarte tulburat, m-am uitat la inelul de foc verde care ţâşnise deasupra marginii întunecate, aproape fără să-l văd. Chiar şi în haosul din gândurile mele mă miram de formele lor extraordinare. Mă năpădiră o mulţime de întrebări. Mă gândeam mai mult la cea pe care o văzusem în ultima vreme decât la priveliştea din faţa mea. Eram copleşit de durere şi de gândurile legate de viitor. Oare eram blestemat să fiu departe de ea, pentru totdeauna? Chiar şi în vechile zile pământene ea fusese a mea pentru scurtă vreme, apoi mă părăsise pentru totdeauna – credeam eu. De atunci, n-am mai avut ocazia să o văd până acum, pe Marea Somnului.

Un sentiment de dispreţ neîndurător puse stăpânire pe mine şi o mulţime de întrebări nefericite mă chinuiră. De ce n-am putut pleca împreună cu dragostea mea? Ce motiv ne-ar putea despărţi? De ce eram eu nevoit să rămân singur, în timp ce ea dormita prin ani, în spaţiul liniştit al Mării Somnului? Marea Somnului! Gândurile mi-au fost mutate fără să-mi dau seama de pe traiectoria lor de amărăciune şi noi întrebări pline de disperare îşi făcură loc. Unde era? Unde era? Fusesem tocmai despărţit de dragostea mea în acest spaţiu liniştit, iar ea plecase de-a binelea. Nu putea fi prea departe! Şi Sfera Albă pe care o văzusem ascunsă în umbra Soarelui întunecat! Privirea mi

se opri asupra Soarelui Verde eclipsat. Oare ce-l umbrise? Să fi fost steaua cea mare şi stinsă care se învârtea în jurul lui? Să fi fost Soarele Central – după cum îl consideram – o stea dublă? Gândul îmi venise pe neaşteptate, însă de ce n-ar fi fost aşa?

Gândurile mi se întoarseră la Sfera Albă. M-am oprit, părându-mi totul straniu. Îmi veni dintr-o dată o idee. Sfera Albă şi Soarele Verde! Oare erau unul şi acelaşi lucru? Mi-am amintit de globul luminos de care fusesem atras fără nici o explicaţie. Era curios că uitasem de el, chiar şi pentru o clipă. Unde erau celelalte? M-am întors din nou către sfera în care pătrunsesem. Am chibzuit o clipă, apoi lucrurile au devenit mai clare. Am considerat că, intrând în acea globulă impalpabilă, treceam dintr-o dată într-o dimensiune mai îndepărtată, până atunci invizibilă. Acolo, Soarele Verde era încă vizibil, ca o sferă uimitoare de lumină albă şi pală, ca şi cum s-ar fi văzut numai spectrul său, şi nu partea materială.

Am meditat multă vreme asupra acestei chestiuni. îmi amintesc cum, de îndată ce-am pătruns în sferă, am pierdut deodată contactul cu toţi ceilalţi. Am continuat o bună bucată de timp să întorc aceste chestiuni pe toate părţile.

După o vreme, gândurile mi s-au îndreptat către alte lucruri. M-am întors spre prezent şi-am început ca atare să privesc în jurul meu. Am remarcat pentru prima dată că nenumărate raze într-o nuanţă deschisă de violet scrutau straniul semiîntuneric în toate direcţiile, propagându-se de la discul sângeriu al Soarelui Verde. Imaginea lor se mărea, aşa că peste puţin timp am constatat că erau nenumărate. Umpluseră noaptea, desprinzându-se din Soarele Verde asemenea unui evantai. Am ajuns la concluzia că n-am să le pot vedea, întrucât aura Soarelui era întretăiată de eclipsă. Acestea ajunseră în spaţiu şi apoi dispărură.

Privindu-le, am realizat că puncte mici de lumină strălucitoare traversau printre raze. Multe dintre ele păreau că se desprind din Soarele Verde şi călătoresc la

distanţă. Altele părăseau vidul şi se îndreptau spre Soare, însă toate îşi păstrau traiectoria. Aveau o viteză imposibil de mare şi numai când s-au apropiat de Soarele Verde sau când s-au depărtat de el le-am putut vedea ca pe nişte puncte separate de lumină. Îndepărtându-se de Soare, au devenit linii subţiri de flăcări vii pe-un cer violet.

Descoperirea acestor raze şi punctele mişcătoare mă interesau extraordinar de tare. Oare către ce mergeau, într-o asemenea risipă? M-am gândit la lumile din spaţiu… Şi acele scântei! Mesageri! Ideea era probabil fantastică, însă nu-mi dădeam seama de asta. Mesageri! Mesageri de pe Soarele Central!

Încet, mi se născu o idee. Să fi fost Soarele Verde sălaşul unei mari forme de inteligenţă? Gândul era tulburător. Îmi apărură vag imagini ale Nenumitului. Oare ajunsesem într-adevăr în spaţiul unde locuia Cel Etern? O vreme am respins gândul fără să rostesc vreo vorbă. Era prea tulburător… Totuşi…

Luaseră naştere în mine gânduri înălţătoare şi vagi. M-am simţit dintr-o dată teribil de gol. Şi o apropiere înspăimântătoare îmi dădu fiori.

Şi, Dumnezeule…! Să fi fost o iluzie?

Gândurile îmi veniră şi plecară într-un mod haotic. Marea Somnului – şi ea! Cerule… M-am întors în prezent. Undeva, în spatele vidului din spatele meu fremăta un trup imens şi întunecat – uriaş şi tăcut. Era o stea moartă, târându-se înainte către locul unde erau îngropate astrele. Plutea între mine şi Soarele Central, împiedicându-mă să le văd şi aruncându-mă într-o noapte de nepătruns.

Trecu un secol până să pot vedea din nou razele violete. Mult mai târziu – un timp imens trebuie să fi trecut de-atunci – o rază circulară răsări pe cer, iar eu am văzut marginea stelei care se îndepărta, proiectându-se întunecată asupra ei. În felul acesta, am înţeles că se apropia de Sorii Centrali. Am zărit în cele din urmă inelul strălucitor al Soarelui Verde, profilându-se în întregime în noapte. Steaua trecuse în umbra Soarelui Stins. Apoi n-am făcut decât să aştept. Neobişnuiţii ani s-au scurs greu, iar

eu am privit cu atenţie în tot acest timp.

Lucrul pe care-l aşteptasem s-a petrecut în cele din urmă – brusc şi teribil. O flacără uriaşă de lumină orbitoare. Un şuvoi de văpăi albe peste vidul întunecat. O perioadă nedeterminată, aceasta s-a avântat în sus, ca o ciupercă uriaşă. S-a oprit din urcare. Apoi, pe măsură ce timpul trecea, a început să se retragă încet. Am observat acum că venea dintr-un imens punct strălucitor de lângă centrul Soarelui întunecat. Flăcări uriaşe se mai înălţau încă de aici. În ciuda mărimii sale, mormântul stelei nu măsura mai mult decât umbra lui Jupiter proiectată pe suprafaţa unui ocean, în comparaţie cu masa imensă a Soarelui stins.

Aş putea adăuga acum că nu cred să existe cuvinte care să poată înfăţişa imaginea acelei mase imense a celor doi Sori Centrali.

XXII. NEBULOASA ÎNTUNECATĂ

Se topiră în trecut ani, secole, o eternitate. Lumina stelei incandescente se transformă într-un roşu înspăimântător.

Abia mai târziu am remarcat nebuloasa întunecată – care la început era numai un nor neînsemnat, aflat în dreapta mea. Aceasta crescu în mod constant, până când ajunse un bulgăre întunecat în noapte. N-aş putea spune cât timp am privit-o, fiindcă timpul, aşa cum îl contorizăm noi, era o chestiune care ţinea de trecut. Veni mai aproape – o monstruozitate a întunericului, lipsită de forme, ceva înfiorător. Părea că pluteşte prin noapte, apatică, o adevărată negură din infern. Se apropie încet şi pătrunse în vid, între mine şi sorii centrali. Aveam senzaţia că apăruse o cortină în faţa ochilor mei. Mă cuprinse un straniu tremur de teamă şi un nou sentiment de uimire.

Crepusculul verde care guvernase atâtea milioane de ani lăsase acum locul unei pâcle impenetrabile. Fără să mă mişc, am privit în jur. Trecu un secol şi tot aveam impresia că zăresc sclipiri ocazionale de roşu închis, depăşindu-mă din când în când.

M-am uitat cu atenţie şi-am avut senzaţia că văd mase circulare de-un roşu închis printre norii întunecaţi. Păreau să răsară din acea nebuloasă. În curând, se arătară pe deplin ochilor mei obişnuiţi cu asemenea privelişte. Le zăream acum destul de clar – sfere de nuanţă rubinie, similare ca mărime cu globurile luminoase pe care le văzusem cu mult timp înainte.

Treceau necontenit pe lângă mine. O senzaţie de stânjeneală puse treptat stăpânire pe mine, la fel ca şi un sentiment profund de dispreţ şi groază, care era îndreptat împotriva acelor sfere plutitoare şi părea mai degrabă stârnit de intuiţie decât de vreo cauză sau motiv real.

Unele globuri mişcătoare erau mai strălucitoare decât altele, iar de pe una dintre acestea am văzut un chip care mă privea. La trăsături se asemăna cu un chip omenesc,

însă era atât de chinuit de durere, încât m-am uitat înspăimântat. Nu-mi închipuiam că poate exista atâta durere câtă văzusem acolo. Am intuit că durerea era cu atât mai acută, atunci când am constatat că ochii, care fixau intens, erau lipsiţi de vedere. Ceva mai târziu l-am văzut, apoi s-a îndepărtat în întunericul care-l înconjura. După aceea am văzut alţii – purtând pe chip aceeaşi tristeţe lipsită de speranţă, şi orbi.

A trecut o mare perioadă de timp şi mi-am dat seama că eram mai aproape de sfere decât fusesem înainte. Asta m-a tulburat întrucâtva, deşi teama faţă de acele sfere stranii îmi mai scăzuse, după ce le-am văzut locuitorii trişti; compasiunea îmi mai domolise frica.

Ceva mai târziu nu mai aveam nici o îndoială că eram purtat către sferele roşu, iar apoi pluteam printre ele. Am zărit una coborând către mine. N-aveam cum să mă mut de pe traiectoria ei, aşa că în curând ajunse deasupra mea, iar eu m-am scufundat într-o ceaţă roşie şi groasă. Când se destrămă, eu rămăsei perplex, privind de-a lungul imensului spaţiu al Câmpiei Tăcerii. Părea exact aşa cum o văzusem eu prima dată. Mă deplasam tot înainte, de-a lungul său. Undeva, în faţă, strălucea marele inel[15] roşu-sângeriu care lumina locul. Pretutindeni domnea un pustiu încremenit, care mă impresionase foarte tare în timpul călătoriilor mele anterioare în acest peisaj sterp.

Am văzut apoi ridicându-se în ceaţa arămie vârfurile îndepărtate ale măreţelor amfiteatre de munţi unde, cu multe veacuri înainte, am trăit primele senzaţii de spaimă care stau la baza multor lucruri, şi unde, impresionantă şi tăcută, păzită de o mie de zeităţi mute, se află replica acestei case a misterelor – casă care-a fost înghiţită de focul iadului, unde Pământul a sărutat Soarele şi-a dispărut pe vecie.

Deşi puteam vedea crestele acelui amfiteatru-munte, a mai durat ceva până când zonele mai joase au devenit vizibile. Acest lucru se datora probabil acelei stranii

[15] Fără îndoială, masa înroşită a Soarelui Central stins, văzută dintr-o altă dimensiune (n. ed.).

nebuloase arămii ce atârna parcă peste suprafaţa câmpiei. Oricum, indiferent ce s-ar fi întâmplat, cert este că le-am văzut în cele din urmă.

Ajunsesem apoi atât de aproape de munţi, încât aveam senzaţia că aceştia atârnă deasupra mea. Am văzut apoi stânca uriaşă deschizându-sc în faţă şi-am pătruns în ea, împotriva voinţei mele.

Ceva mai târziu, am revenit deasupra arenei enorme. La o distanţă de aproximativ cinci mile, se afla casa – enormă, monstruoasă şi tăcută – aşezată chiar în centrul acelei arene uimitoare. Din câte îmi dădeam seama, nu se schimbase în nici un fel, însă aveam senzaţia că n-o văzusem de ieri. Munţii întunecaţi şi impresionanţi dimprejur mă priveau de sus, din tăcerea lor maiestuoasă.

Undeva, în dreapta, cocoţată pe nişte stânci inaccesibile, se afla silueta enormă a marelui zeu malefic. Ceva mai sus, am remarcat forma hidoasă a zeiţei înspăimântătoare, înălţându-se prin pâcla roşie la câteva mii de braţe deasupra mea. La stânga, am observat monstruoasa creatură fără ochi, cenuşie şi misterioasă. Mai departe, aplecată peste marginea sa maiestuoasă, livida creatură-vârcolac se vedea printre munţii întunecaţi, ca o pată de o culoare oribilă.

Am plutit uşor pe deasupra marii arene. Deplasându-mă, am observat formele întunecate ale altor nenumărate grozăvenii târâtoare, care populau acele înălţimi.

Mă apropiam încet de casă, iar gândurile mele călătoreau înapoi prin abisul anilor. Mi-am amintii de îngrozitorul spectru al locului. La scurt timp, mi-am dat seama că eram purtat direct către masa enormă a acelei case tăcute.

Conştientizam acum, într-o manieră indiferentă, că în locul fricii care ar fi trebuit să pună stăpânire pe mine în mod normal la apropierea de o asemenea clădire înfiorătoare, eu eram pătruns de o senzaţie de amorţeală. Acceptam totul calm, aşa cum un om se uită la o calamitate prin fumul ţigării sale.

În scurt timp, am ajuns suficient de aproape de casă cât

să pot distinge multe dintre detaliile din jur. Pe măsură ce priveam, mi se confirmau impresiile anterioare referitoare la asemănarea desăvârşită cu această casă stranie. Cu excepţia mărimii extraordinare, n-am mai găsit nimic deosebit.

În timp ce priveam, mă cuprinse brusc un sentiment de uimire. Ajunsesem la partea opusă celei în care se afla uşa exterioară care dădea spre camera de studiu. Chiar în pragul uşii, se afla o stâncă uriaşă, identică – exceptând mărimea şi culoarea – cu cea pe care o dislocasem în lupta mea cu creaturile din Abis.

M-am apropiat şi nu mică mi-a fost mirarea atunci când am constatat că uşa era parţial desprinsă din balamale, în aceeaşi manieră în care uşa biroului fusese forţată de asaltul asiduu al creaturilor-porci. Peisajul mi-a stârnit o sumedenie de gânduri şi am tras concluzia că atacul asupra acestei case ar putea avea o semnificaţie mult mai profundă decât îmi imaginasem până atunci. Îmi amintesc că bănuisem întrucâtva demult, în timpul zilelor mele pământene, că, într-un mod inexplicabil, casa în care locuiesc era „în relaţie” – ca să folosesc un cuvânt la modă – cu cealaltă structură impresionantă, aflată în mijlocul câmpiei.

Începeam acum să înţeleg că nu realizasem decât foarte vag ce însemnase suspiciunea mea. Conştientizam cu o putere de pătrundere supraomenească faptul că atacul pe care-l respinsesem avea o legătură specială cu cel îndreptat împotriva acelui ciudat edificiu.

Cu o neaşteptată inconsecvenţă, îmi ieşiră dintr-o dată din gânduri acele chestiuni, pentru a zăbovi asupra straniului material din care fusese construită casa. Era – după cum am mai spus şi mai devreme – de un verde închis. Acum, fiindcă ajunsesem atât de aproape de ea, am putut observa că fluctua periodic, deşi foarte puţin – strălucind şi pălind, la fel ca şi fumul de fosfor în întuneric.

Atenţia îmi fu abătută de la aceste chestiuni când am ajuns la marea intrare. Pentru prima dată, am simţit acum teama, fiindcă uşile s-au deschis deodată, iar eu am

pătruns printre ele neajutorat. Înăuntru, totul era întunecat şi impalpabil. După ce-am trecut pragul, uşile mari s-au închis într-o clipă, sechestrându-mă în acel loc lipsit de lumină.

Am avut senzaţia că plutesc o vreme nemişcat, suspendat în întuneric. Apoi am realizat că mă mişc din nou; unde – n-aş putea spune. Mult mai jos sub mine, se auzeau parcă murmure şi râsete porceşti. Acestea se stinseră, iar liniştea care urmă păru terifiantă.

Apoi o uşă se deschise în faţă şi pe-acolo se strecură o umbră de lumină albă, în vreme ce eu pluteam înspre o încăpere care-mi părea straniu de familiară. Am auzit apoi un ţipăt tulburător care m-a asurzit. O mulţime de imagini înceţoşate mi s-au perindat prin faţă. Simţurile îmi amorţiseră de emoţie. Văzul îmi reveni apoi, senzaţia de ameţeală trecu, iar eu putui vedea din nou clar.

XXIII. PEPPER

Stăteam din nou în scaunul meu din vechea cameră de studiu. Privirea îmi rătăcea prin încăpere. O vreme, aceasta avu un aspect straniu. Aspectul respectiv dispăru apoi, iar eu am putut constata că nimic nu se schimbase în vreun fel. M-am uitat către ultima fereastră – storurile erau ridicate.

M-am ridicat în picioare, tremurând, şi în acest timp îmi atrase atenţia un zgomot slab care venea din direcţia uşii. M-am uitat într-acolo. O clipă am avut impresia că cineva o închidea uşor. M-am uitat din nou şi am realizat că greşisem, părea închisă bine.

După câteva eforturi, m-am târât până la fereastră şi am privit afară. Soarele răsărea în acel moment, luminând sălbăticia încurcată a grădinii. Am stat o clipă şi am privit. Mi-am trecut apoi mâna peste frunte, fiind foarte confuz.

Prin tot haosul care domnea peste simţurile mele, îmi veni totuşi un gând, m-am întors brusc şi l-am strigat pe Pepper. N-a venit nici un răspuns, aşa că m-am perindat prin încăpere, într-un acces de teamă. În timp ce mergeam, am încercat să-i rostesc numele, însă buzele îmi amorţiseră. Am ajuns în dreptul mesei şi m-am aplecat cu o strângere de inimă. Zăcea în umbra mesei, dar nu l-am putut vedea clar de la fereastră. În timp ce mă aplecam, mi-am ţinut respiraţia pentru scurtă vreme. Nu era Pepper; ajunsesem în schimb lângă o grămăjoară lunguiaţă, de ţărână cenuşie…

Cred că am rămas aşa, aplecat pe jumătate câteva minute. Eram ameţit şi uimit. Pepper chiar trecuse în lumea umbrelor.

XXIV. URME DE PAŞI ÎN GRĂDINĂ

Pepper este mort! Chiar şi acum am momente când realizez cu greu ce s-a întâmplat. Au trecut multe săptămâni de când m-am întors din acea călătorie în timp şi spaţiu. Câteodată îl visez şi retrăiesc în întregime acea întâmplare înfiorătoare. Când mă trezesc, stau şi mă gândesc la cele întâmplate. Oare Soarele acela sau sorii aceia sunt într-adevăr sorii centrali, în jurul cărora se învârte întregul univers din ceruri necunoscute? Cine spune asta? Şi globurile luminoase plutesc întotdeauna în lumina Soarelui Verde! Şi Marea Somnului pe care plutesc! Ce incredibil pare totul! Dacă n-ar fi fost Pepper, aş fi fost înclinat – chiar şi după întâmplările extraordinare la care am fost martor – să cred că totul a fost un vis de proporţii gigantice. Apoi, mai e şi acea înspăimântătoare nebuloasă întunecată – cu mulţimea ei de sfere roşii – mişcându-se întotdeauna în umbra Soarelui întunecat şi alunecând pe orbita ei fantastică, veşnic învăluită în întuneric. Şi chipurile care s-au uitat la mine! Doamne, oare ele şi lucrurile acestea există? Mai e şi grămăjoara aceea de cenuşă de pe pardoseala camerei mele. N-am de gând s-o ating.

Atunci când sunt mai liniştit mă întreb ce s-a întâmplat cu planetele din afara sistemului solar. Mi-a trecut prin cap ideea că ele s-ar fi putut elibera de atracţia Soarelui şi şi-ar fi croit drum prin spaţiu. Aceasta este desigur numai o ipoteză. Sunt o mulţime de lucruri de care mă mir în continuare.

Acum, în timp ce scriu, daţi-mi voie să notez că am certitudinea că se va întâmpla ceva îngrozitor. Noaptea trecută s-a petrecut un lucru care mi-a stârnit o mai mare teamă decât cea pe care am simţit-o în faţa Abisului. Am să scriu acum şi, dacă se mai întâmplă ceva, am să mă străduiesc să notez de îndată. Am senzaţia că acum e mai mult decât în celelalte situaţii. Tremur şi sunt cuprins de nervozitate, chiar şi în momentul în care scriu. Într-un fel,

am impresia că moartea nu este foarte departe. Nu mă tem de moarte, aşa cum este ea înţeleasă. E ceva în aer care mă umple de teamă – o groază rece şi intangibilă. Am simţit asta noaptea trecută. S-a întâmplat cam aşa…

Noaptea trecută stăteam în camera mea şi scriam. Uşa care dădea spre grădină era pe jumătate deschisă. Se auzea din când în când, foarte slab, zgomotul metalic al unui lanţ de câine. E de la câinele pe care l-am cumpărat după ce a murit Pepper. Nu accept să stea în casă – nu după Pepper. Am simţit totuşi c-ar fi mai bine să am un câine în preajmă. Sunt nişte fiinţe extraordinare.

Eram foarte implicat în munca mea, iar timpul trecu foarte repede. Dintr-o dată, am auzit un zgomot pe alee, undeva în grădină – pâş, pâş, pâş – un sunet foarte curios. M-am ridicat rapid şi m-am uitat prin uşa deschisă. Acelaşi zgomot se auzi – pâş, pâş, pâş. Părea să se apropie. Cu o uşoară nervozitate, m-am uitat în grădină, însă noaptea ascundea totul.

Apoi câinele scoase un urlet prelung, moment în care am tresărit. Am ascultat un minut cu atenţie, însă nu se auzea nimic. După o vreme, am luat din nou peniţa pe care o lăsasem de-o parte şi m-am întors la munca mea. Sentimentul de nervozitate dispăruse, fiindcă îmi imaginam că sunetul pe care-l auzisem venea de la mersul câinelui în jurul coteţului, la lungimea pe care i-o permitea lanţul.

Trecuse probabil un sfert de oră, când dintr-o dată, câinele începu din nou să urle pe un ton atât de trist, încât am sărit în picioare şi-am scăpat peniţa, umplând de cerneală pagina la care lucram.

„Câine blestemat!” am murmurat, văzând ce am făcut. Imediat ce-am rostit aceste vorbe, s-a auzit din nou acel ciudat pâş, pâş, pâş. Era teribil de aproape, chiar lângă uşă, după câte îmi dădeam seama. Eram convins acum că nu putea fi câinele, căci lanţul nu-i permitea să se apropie atât de tare.

Se auzi din nou scâncetul câinelui, iar eu am remarcat subconştient o tentă de frică în el.

Afară, pe poliţa ferestrei, l-am văzut pe Tip, câinele de companie al surorii mele. Acesta sărise în picioare şi dădea din coadă. A stat o vreme aşa, uitându-se parcă fix la ceva în direcţia uşii. Apoi a început să meargă înapoi pe pervaz, până când a ajuns la capătul peretelui şi n-a mai avut unde să se ducă. A rămas acolo ţeapăn, ca şi cum ar fi îngheţat într-o atitudine de frică extraordinară.

Speriat şi uimit, am apucat un băţ dintr-un colţ al încăperii şi m-am dus încet spre uşă, luând cu mine şi o lumânare. Ajunsesem la câţiva paşi de el, când m-a cuprins o frică grozavă – o teamă precipitată şi reală, fără să ştiu când şi de ce. Sentimentul de frică era atât de puternic, încât n-am mai pierdut timpul şi m-am retras pe dată – mergând înapoi, dar ţinându-mi privirea aţintită spre uşă. Ce n-aş fi dat să fug până acolo, să mă arunc asupra ei şi să trag zăvoarele, căci o reparasem, iar acum era mult mai rezistentă decât fusese vreodată. La fel ca şi Tip, îmi continuam aproape inconştient drumul înapoi, până când zidul mă opri. Am tresărit nervos şi am privit în jur cu teamă. Ochii îmi căzură în clipa aceea pe poliţa unde se aflau armele şi am făcut un pas spre ele, însă m-am oprit, cu un sentiment straniu că erau inutile. În grădină, câinele gemea într-un mod straniu.

Deodată, dinspre pisică se auzi un ţipăt prelung şi înspăimântător. Am privit intermitent în direcţia aceea – ceva luminos şi spectral o încercuia, devenind din ce în ce mai vizibil. Se transformă într-o mână strălucitoare, transparentă, cu o flacără scânteietoare şi verde tremurând deasupra ei. Pisica scoase un ultim mieunat înfiorător, după care se transformă în flăcări şi fum. Am început să gâfâi şi m-am sprijinit de perete. Pe acea partea a geamului, se întinsese o pată de un verde fantastic. Ascundea de mine acel lucru, deşi strălucirea văpăii pătrundea prin fereastră. Un miros de ars pătrunse în încăpere.

Pâş, pâş, pâş – ceva se mişca prin grădină, şi un vag miros de mucegai pătrundea prin uşa deschisă, amestecându-se cu mirosul de ars.

Câinele tăcuse câteva clipe. Îl auzeam acum urlând ascuţit, ca şi cum ar fi simţit o durere. Apoi tăcu din nou, cu excepţia unor scheunături de frică ocazionale şi temperate.

Trecu un minut, după care poarta vestică a grădinii fu trântită. După aceea, nimic, nici măcar schelălăitul câinelui.

Am stat probabil acolo câteva minute. Apoi am prins o fărâmă de curaj şi m-am repezit spre uşă, am trântit-o şi am încuiat-o. După aceea am stat o jumătate de oră şi am privit ţeapăn înainte.

Apoi am revenit încet la viaţă şi m-am dus, tremurând, sus la culcare.

Asta e tot.

XXV. CREATURA DIN ARENĂ

Azi dimineaţă, devreme, am fost în grădină; dar totul era ca de obicei. M-am uitat după urme de paşi pe cărarea din apropierea uşii, dar nici acum n-am găsit nimic care să-mi confirme dacă visasem sau nu cu o seară înainte.

Doar când m-am apropiat de câine am descoperit o dovadă palpabilă că ceva se întâmplase. Când m-am îndreptat spre cuşca lui, el rămase înăuntru, ghemuindu-se într-un colţ, aşa că m-am văzut nevoit să-l ademenesc ca să-l scot afară. În cele din urmă, s-a lăsat atras de acolo, dar într-o manieră tare ciudată şi foarte supus. Când l-am bătut uşor cu palma pe spate, atenţia mi-a fost atrasă de pata verzuie de pe partea lui stângă. La o privire mai atentă am constatat că blana şi pielea lui păreau a fi arse deoarece carnea îi părea jupuită şi uscată. Forma acelui semn era ciudată, amintindu-mi de urma unei gheare enorme sau de o mână.

M-am ridicat îngândurat. Privirea îmi rătăcea înspre fereastra de studiu. Razele soarelui se înălţau, sclipind peste peticul fumuriu din colţul de jos, stârnind variaţii neregulate, de la verde la roşu. Ah! Aceasta este fără îndoială o altă dovadă; şi pe neaşteptate, mi-am amintit de oribila creatură pe care o văzusem aseară. Am privit din nou la câine. Acum ştiam cauza acelei cicatrice respingătoare – şi mai ştiam că ceea ce văzusem cu o seară înainte fusese o întâmplare adevărată. O teamă profundă puse stăpânire pe mine. Pepper! Iar acum acest sărman animal! Tip!… Am mai aruncat o privire câinelui şi-am remarcat că îşi lingea rana.

— Biata vietate! am mormăit şi m-am aplecat să-l mângâi pe creştet. Atunci se ridică în picioare, mirosindu-mi şi lingându-mi mâna cu recunoştinţă.

L-am părăsit însă repede, pentru că aveam şi alte treburi de care să mă îngrijesc.

După cină, m-am dus din nou să-l văd. Era tăcut şi nu părea să aibă chef să-şi părăsească cuşca. Aflasem de la

sora mea că refuzase să mănânce toată ziua. Când îmi spusese, se vedea că era puţin îngrijorată, dar nu tocmai bănuitoare cu privire la ceva care să-i stârnească frică.

Ziua a trecut fără prea multe evenimente. După ceai, am mers din nou să arunc o privire căţelului. Era irascibil şi oarecum agitat; continua să stea în cuşcă, la fel ca şi mai devreme. Înainte să încui pentru noapte, i-am mutat cuşca mai departe de zid, ca să-l pot supraveghea prin ferestruică, pe timpul întunericului. Îmi venise ideea să-l aduc în casă pe timpul nopţii, dar gândindu-mă mai bine, m-am hotărât să-l las afară. N-aş putea spune că în casă aş fi avut mai puţine motive de a mă teme decât dacă l-aş fi lăsat în grădină. Pepper fusese înăuntru, şi cu toate astea…

Este ora două. Începând de la opt, mă uit la cuşcă prin ferestruica laterală a camerei mele. Nu s-a ivit încă nimic şi sunt prea obosit ca să urmăresc în continuare. Mă voi duce la culcare…

Toată noaptea n-am avut astâmpăr. Este ceva neobişnuit pentru mine; doar spre dimineaţă am reuşit să aţipesc vreo două ore.

M-am trezit devreme şi, după micul dejun, m-am dus să văd câinele. Era cuminte, dar posac şi refuza să iasă din cuşcă. Dacă ar fi existat vreun veterinar prin apropiere, ar fi putut să se îngrijească de biata necuvântătoare. Toata ziua nu se atinsese de mâncare; dar dovedise că-i era mare sete – lipăind din apă cu lăcomie. Eram mai liniştit să-l văd bând.

A venit seara, iar eu mă aflam în camera mea de lucru. Încercam să-mi urmez din nou planul de aseară şi să supraveghez cuşca. Poarta care dădea spre grădină era zăvorâtă. Bine că există zăbrele la ferestre…

Noaptea – miezul nopţii a treia: Câinele este liniştit până acum. Prin fereastra laterală din dreapta mea, puteam distinge vag conturul cuştii. Pentru prima oară, câinele se mişcă şi-i aud zăngănitul lanţului. Mă uit iute afară. Când privesc mai atent, câinele se mişcă din nou nervos, şi zăresc un mic petec de lumină strălucitoare, sticlind din

interiorul cuştii. Se estompează; câinele zvâcneşte apoi din nou şi încă o dată licărirea apare. Sunt uluit. Câinele s-a potolit, iar eu pot urmări desluşit obiectul luminos. Se vede limpede. Forma lui îmi e cunoscută. Într-o clipă, mă îngrozesc; apoi socotesc că nu diferă de patru degete împreună cu degetul mare al unei mâini normale. Asemenea unei mâini! Şi-mi amintesc de conturul cicatricei teribile a câinelui. Probabil acum îi zăresc chiar rana. Luminează noaptea – de ce? Minutele trec. Mă gândesc numai la asta…

Deodată, aud un sunet afară, în grădină. Se apropie… Pâş, pâş! Cum mă mai înspăimântă! Senzaţia ascuţită care îmi străbate şira spinării pare să-mi ridice părul măciucă. Câinele se clatină în cuşcă şi chelălăie înfricoşător. Probabil s-a întors, pentru că acum nu mai pot vedea forma cicatricei luminoase.

Afară, grădinile păreau tăcute, iar eu ascultam îngrozit în continuare. Se scurg un minut şi încă unul; apoi aud din nou zgomotul acelui mers tiptil. Este în apropiere şi îmi închipui cum coboară poteca pietruită. Zgomotul pare straniu de măsurat şi lent. S-a oprit de partea cealaltă a uşii, iar eu mă ridic în picioare şi rămân nemişcat. Dinspre uşă pătrunde un sunet slab – zăvorul se ridică încetişor. Am un vuiet melodios în urechi şi simt o adâncă presiune în tot capul.

Zăvorul a lovit tocul cu un clinchet ascuţit. Zgomotul m-a luat din nou prin surprindere, călcând înfiorător pe nervii mei întinşi. Apoi am rămas pentru mai mult timp înconjurat de o nesfârşită linişte. Pe neaşteptate, genunchii încep să-mi tremure şi trebuie, urgent, să mă aşez.

După o perioadă nedeterminată de timp, încep treptat să mă scutur de sentimentul terorii care pusese stăpânire pe mine. Dar rămân încă aşezat. Mă simt ca şi cum am pierdut forţa de a mă mişca. În mod ciudat, mă simt obosit şi înclin să aţipesc. Ochii mi se închid şi mi se deschid şi văd cum mă ia somnul, iar apoi, din timp în timp, mă deştept.

Ceva mai târziu, mi-am dat seama prin somn, că una dintre lumânări abia mai pâlpâie. Când m-am dezmeticit, se stinsese de-a binelea, iar camera părea foarte întunecată, luminată doar de ultima lumânare rămasă. Semiîntunericul mă puse un pic în încurcătură. Mi-a trecut acea senzaţie oribilă de groază şi singura mea dorinţă părea să fie aceea de a adormi – să dorm…

Brusc, deşi nu auzisem vreun zgomot, mă trezesc cu mare băgare de seamă. Conştientizez imediat vecinătatea unui mister, într-un fel a unei prezenţe copleşitoare. Chiar şi aerul pe care-l respir pare impregnat de groază. Stau concentrat, totuşi nu se aude nimic. Natura pare să fi murit. Apoi tiranica tăcere este întreruptă de un şuierat tainic al vântului care fluieră în jurul casei şi apoi se stinge în depărtare.

Scrutez cu privirea în lungul camerei luminate pe jumătate. Lângă pendula mare din colţul îndepărtat, se aflǎ o umbră înaltă şi întunecată. Pentru o secundă, rămân cu ochii larg deschişi, înspăimântat. Pe urmă, mi-am dat seama că nu era nimic şi pentru o clipă, m-am simţit uşurat.

În timpul care a urmat, ideea care îmi fulgera prin minte era doar să părăsesc această casă – de ce să nu plec din casa misterelor şi a terorii? Şi atunci, ca şi cum mi s-ar fi răspuns, mi se derulă prin faţa ochilor viziunea splendidei Mări a Somnului – Marea Somnului unde mi s-a permis s-o întâlnesc pe ea, după ani de izolare şi suferinţă; ştiu astfel că va trebui să rămân aici, orice s-ar întâmpla.

Prin fereastra laterală, observ întunericul sumbru al nopţii. Rătăcesc cu privirea pierdută prin cameră, zăbovind asupra unui obiect sau altuia, cufundate în întuneric. Dintr-o dată, mă întorc să mă uit pe fereastra din dreapta mea; în timp ce fac asta, încep să respir des şi mă aplec în faţă, cu privirea înspăimântată spre ceva ce se găseşte dincolo de fereastră, dar foarte aproape de gratiile ei. Mă uit la o mare şi neclară figură porcină, peste care pâlpâie o flacără aprinsă cu tentă verzuie. Este creatura din arenă. Râtul său tremurând pare să picure neîncetat

bale fosforescente. Ochii ei se uită fix în încăpere, cu o expresie de nepătruns. Aşadar, rămân nemişcat, înlemnit.

Creatura a început să se mişte. Se întoarce încet în direcţia mea. Silueta ei se îndreaptă spre mine. Mă vede. Doi ochi enormi, nefiresc de omeneşti, mă privesc prin întuneric. Sunt paralizat de frică, însă chiar şi aşa, am mintea lucidă şi notez, fără nici o legătură, cum îndepărtatele stele sunt estompate de masa figurii gigantice.

O nouă spaimă mă cuprinde. Mă ridic din scaunul meu, fără nici cea mai mică intenţie. Sunt în picioare şi ceva mă împinge spre uşa care dă înspre grădină. Vreau să mă opresc, dar nu pot. Ca şi cum o forţă constantă se împotriveşte dorinţei mele, iar eu continuu să înaintez încetişor, fără voie şi fără tărie. Privirea îmi alunecă prin cameră, lipsită de speranţă şi se opreşte la fereastră. Marea figură de porc a dispărut şi aud din nou ceva care se furişează tiptil-tiptil. Se opreşte în faţa uşii, uşa către care sunt forţat să înaintez...

Urmează apoi o scurtă şi intensă tăcere, pe urmă se aude ceva. Este scârţâitul zăvorului, care se ridică încet. Acum sunt cuprins de disperare. N-o să mai înaintez nici un pas. Fac un efort enorm să mă întorc, dar este ca şi cum, în spatele meu, m-aş izbi de un zid invizibil. Suspin cu putere, pătruns de o frică delirantă, iar sunetul din gâtlejul meu este al unuia speriat de moarte. Scârţâitul se aude din nou, iar eu tremur, lac de sudoare. Încerc – da, mă zbat şi mă lupt să mă trag înapoi, în spate, dar nu mai are nici un sens.

Sunt deja la uşă şi cu un gest mecanic îi urmăresc mâna care se îndreaptă spre zăvorul cel mai de sus, să-l desfacă. Şi asta se întâmplă total fără vrerea mea. Chiar când ating zăvorul, uşa este zguduită cu violenţă, şi simt un pufăit bolnăvicios de aer mucegăit, care pare să intre înăuntru o dată cu bufniturile uşii. Trag încet de zăvor înapoi, zbătându-mă în tăcere în tot acest timp. Acesta iese din tocul său cu un clinchet, iar eu încep să tremur agitat. Mai sunt încă două, unul jos, la podea; şi celălalt, o chestie

masivă, plasată la jumătatea uşii.

În jur de un minut, am rămas cu braţele atârnând în lături, fără vlagă. Forţa care mă silea să umblu la încuietori pare să fi dispărut. Dintr-o dată, la picioarele mele, se aude un zăngănit metalic. Privesc repede în jos şi constat, cu o teamă de nedescris, că piciorul meu trage să deschidă zăvorul de jos. Mă asaltează sentimentul groaznic al neputinţei… Zăvorul iese din încuietoare şi scoate un sunet ascuţit, pătrunzător, iar eu mă clatin pe picioare, agăţându-mă de ultima mare închizătoare de la mijlocul uşii, ca să mă sprijin. Mai trec un minut, o eternitate, şi apoi încă unul… Doamne, ajută-mă! Mă simt silit să umblu şi la ultima încuietoare. Nu voi face aşa ceva! Mai bine mor decât să deschid uşa în faţa Terorii care aşteaptă de partea cealaltă. Oare nu mai am nici o scăpare…? Dumnezeu să mă aibă în pază, căci am zdruncinat zăvorul până a ieşit jumate din încuietoare! De pe buze îmi scapă un ţipăt răguşit de groază, zăvorul este pe trei sferturi deschis acum, iar mâinile mele mă conduc involuntar spre dezastru. Doar o bucată de oţel între sufletul meu şi creatura de afară… De două ori urlu disperat într-un zbucium suprem de groază; cu un efort nebunesc, îmi trag mâinile în lături. Ochii îmi sunt orbiţi. O întunecare adâncă se revarsă peste mine. Natura mi-a venit din nou în ajutor. Cred că genunchii îmi cedează. O bufnitură bruscă şi zgomotoasă de uşă şi cad, mă prăbuşesc…

Probabil am stat lungit acolo cel puţin câteva ore. Pe măsură ce îmi revin, îmi dau seama că arsese şi cealaltă lumânare, iar camera este scufundată total în întuneric. Nu mă pot ridica, îmi este frig şi sunt cuprins de o groaznică amorţeală. Însă mintea îmi este limpede şi nu mă mai simt în captivitatea acelei puteri diabolice.

Precaut, mă ridic în genunchi şi pipăi după zăvorul din mijloc. L-am găsit şi îl împing cu grijă la loc, în încuietoare; apoi pe cel de la capătul uşii. Acum pot să mă ridic în picioare şi sunt gata să mă ocup şi de lacătul de sus. După aceea, mă prăbuşesc din nou în genunchi şi mă târăsc printre mobile în direcţia scărilor. Aşa sunt mai în

siguranţă, căci nu pot fi văzut de pe fereastră.

Ajung la uşa din partea cealaltă şi, în timp ce ies din cabinet, mai arunc o privire agitată înspre fereastră. În noaptea de afară, mi se pare că zăresc ceva impalpabil, dar poate e numai închipuirea mea. Sunt deja pe coridor, urc scările.

Ajungând în dormitor, mă urc în pat aşa îmbrăcat cum sunt şi-mi trag pijamaua pe deasupra. Astfel, încep să-mi câştig, puţin câte puţin încrederea. Îmi este imposibil să adorm, dar sunt recunoscător pentru surplusul de căldură dat de pijama. Pentru o clipă, încerc să mă gândesc la evenimentele nopţii care a trecut, dar găsesc că este zadarnic să răscolesc atâtea şi atâtea gânduri. Mintea mea pare golită în mod curios.

Spre dimineaţă, încep să mă zvârcolesc cu greutate. Nu pot să mă mai odihnesc şi, după încă puţin timp, mă ridic din pat şi păşesc pe podea. Lumina rece a dimineţii începe să se strecoare prin ferestre, descoperind goliciunea sărăcăcioasă din vechea încăpere. Curios cum, în toţi aceşti ani, nu mi-a trecut prin minte cât de mohorât este totuşi acest loc. Mai trece puţin timp.

De undeva, de jos, un sunet ajunge până la mine. Mă apropii de uşa dormitorului şi ascult. Este Mary, umblând de colo până colo prin bucătăria mare şi veche, pregătind micul dejun. Sunt foarte puţin interesat. Nu mi-e foame. Gândurile mele sunt oricum contradictorii în ceea ce o priveşte. Cât de puţin par să o tulbure lucrurile ciudate care se petrec în casa aceasta. În afară de incidentul cu creaturile Abisului, pare să fie total neatentă faţă de orice fapt anormal care se întâmplă. Este bătrână, ca şi mine, însă cât de puţin avem de-a face unul cu celălalt! Şi asta doar pentru că nu avem nimic în comun. Sau poate că, din pricina bătrâneţii, punem mai puţin preţ pe companie, decât pe odihnă? Dar acestea sunt alte lucruri la care mă gândesc atunci când meditez şi-mi mai distrag întrucâtva atenţia de la gândurile apăsătoare de peste noapte.

Peste puţin timp mă apropii de fereastră, o deschid şi mă uit afară. Soarele s-a înălţat deja deasupra liniei

orizontului, iar aerul, rece totuşi, este dulce şi înţepător. Treptat, mintea mi se limpezeşte şi mă cuprinde un fel de siguranţă faţă de ceea ce se întâmplă. Bucuros într-un fel, cobor şi mă duc în grădină să mă uit puţin la câine.

Pe măsură ce mă apropii de cuşcă, sunt întâmpinat de aceeaşi duhoare de mucegai care mă sufocase noaptea trecută, când eram în faţa uşii. Alungând senzaţia trecătoare de frică, strig la câine, dar el nu-mi acordă atenţie şi după ce-l mai chem o dată, arunc cu o piatră în cuşcă. Abia acum se mişcă agale, iar eu îl strig din nou pe nume, însă fără să mă apropii. Imediat, apare şi soră-mea care mi se alătură în încercarea de a-l convinge să iasă de acolo.

În scurt timp, bietul animal iese, se târăşte afară, legănându-se ameţit. Stă în lumina zilei, clătinându-se dintr-o parte în alta şi clipind des, nătâng. Mă uit şi observ cum înfiorătoarea rană este şi mai mare, mult mai mare, şi pare să aibă un aspect albicios, ca o ciupercă. Soră-mea se grăbeşte să-l dezmierde puţin, dar o împiedic, şi încerc să-i explic că eu cred că e mai bine să nu ne apropiem prea mult de el câteva zile; deoarece nu se poate spune ce s-a întâmplat cu el şi că este mai bine să fim prevăzători.

Un minut mai târziu, mă lasă singur. Întorcându-se cu un castron cu resturi de mâncare îl aşează pe pământ, lângă câine, iar eu i-l împing cât mai aproape cu ajutorul unei crengi rupte dintr-o tufă. Deşi carnea ar trebui să-l tenteze, nici n-o bagă în seamă şi se retrage înapoi în cuşcă. Are apă de băut, aşa că, după alte câteva momente, ne întoarcem în casă. Observ că soră-mea este mult mai îngrijorată în privinţa animalului, dar ar fi o nebunie chiar şi să fac o aluzie la ce i s-a întâmplat cu adevărat.

Ziua a trecut pe nesimţite, fără evenimente; vine apoi noaptea. Mă văd obligat să repet experimentul de cu o seară înainte. Nu pot spune că este un lucru înţelept, dar sunt hotărât. Oricum, mi-am luat măsuri de precauţie; căci am bătut în cuie zdravene zăvoarele care închid uşa dinspre cabinet înspre grădină. Aşa cel puţin, previn o repetare a pericolului de noaptea trecută.

Am vegheat de la zece până spre două şi jumătate, dar nu s-a ivit nimic; într-un final, m-am dus în pat, unde am adormit în scurt timp.

XXVI. PATA LUMINOASĂ

M-am trezit brusc. Este încă întuneric. Mă răsucesc de vreo două, trei ori în încercarea de a aţipi din nou, dar nu pot să mai dorm. Mă cam doare capul şi, de cât m-am tot învârtit, îmi este când frig, când iar cald. În scurt timp, renunţ şi întind mâna după chibrituri. Îmi voi aprinde lumânarea, ca să pot citi puţin, poate aşa am şanse să dorm ceva mai târziu. Bâjbâi câteva momente. Apoi dau cu mâna peste cutia de chibrituri, dar în timp ce o deschid sunt uimit să văd o pată fosforescentă de foc, luminând întunericul. Scot şi cealaltă mână şi o ating. Este pe încheietura mâinii mele. Cu un sentiment vag de panică, aprind în grabă un chibrit şi mă uit, dar nu se vede nici cea mai micuţă zgârietură.

Halucinaţie! mormăi, pe jumătate treaz. Când chibritul îmi arde degetele şi îl scap repede ca să scotocesc după altul, lucrul acela începe din nou să strălucească. Acum ştiu că nu este o halucinaţie. De data aceasta, aprind lumânarea şi-mi examinez mâna cu mare atenţie. Zgârietura are o decolorare verzuie, subţire. Sunt zăpăcit şi îngrijorat. Apoi îmi vine o idee. Îmi amintesc dimineaţa în care apăruse creatura. Îmi amintesc cum câinele îmi lingea mâna. Pe asta cu zgârietura, deşi nu fusesem conştient de ea până acum. Mă cuprinde o teamă oribilă. Frica se strecoară în capul meu – rana câinelui străluceşte în întuneric. Cu un sentiment de uimire, mă aşez pe o parte a patului şi încerc să mă gândesc, dar nu pot. Mintea mi-e paralizată de perspectiva îngrozitoare a unei noi spaime.

Timpul trece, fără să bag de seamă. La un moment dat, mă ridic şi încerc să mă conving că am greşit, dar nu are nici un sens. În sinea mea, nu mai am nici un dubiu.

Oră după oră, rămân tăcut în întuneric, tremurând, fără speranţă…

Ziua a venit şi a trecut, iar acum este din nou noapte.

Azi dimineaţă, devreme, am împuşcat câinele şi l-am

îngropat departe, printre tufişuri. Soră-mea este uimită şi speriată; dar eu sunt disperat. De altfel, este mai bine aşa. Dimensiunea rănii molipsitoare ajunsese să-i acopere complet partea stângă. Cât despre mine, pata de pe încheietura mâinii s-a extins, vizibil. De câteva ori, m-am surprins murmurând rugăciuni, poezioare învăţate pe vremea când eram copil. Doamne, Dumnezeule Atotputernic, ajută-mă! O să mă smintesc!

Şase zile, şi n-am mâncat nimic. E noapte. Stau pe scaun. Of, Doamne! Mă întreb dacă a mai trecut cineva vreodată printr-o teroare a vieţii ca cea pe care am ajuns acum s-o cunosc. Sunt învăluit de spaimă. Simt permanent arsura acestei cumplite răni. Mi-a acoperit toată mâna dreaptă, umărul şi începe să se strecoare spre gât. Mâine va ajunge să îmi mănânce din faţă. Voi deveni o oribilă masă de carne vie. Nu mai am scăpare. Dar îmi vine o idee, de îndată ce văd policioara cu arme din partea cealaltă a camerei. Mă mai uit o dată – stăpânit de cele mai inexplicabile sentimente. Ideea pune stăpânire pe mine treptat. Doamne, Tu, Atotştiutorule, Tu trebuie să înţelegi că moartea este mai bună, da, mai bună de o mie de ori decât ceea ce mi se întâmplă. Asta! Iisuse, iartă-mă, dar nu pot să mai trăiesc, nu pot, nu mai pot! Nu îndrăznesc! Sunt departe de orice ajutor – nu mi-a mai rămas nimic altceva de făcut. Cel puţin, aşa voi fi scăpat de groaza finală…

Cred că am aţipit. Sunt foarte slăbit şi, oh! atât de nenorocit, de nenorocit, de obosit. Foşnetul hârtiei îmi încearcă mintea. Auzul meu este exacerbat în mod nefiresc. Voi sta puţin să mă gândesc.

Linişte! Aud ceva jos în pivniţe. Scârţâie ceva. Doamne, sună ca atunci când deschizi marea trapă de stejar. Ce poate să fie asta? Scârţâitul stiloului meu mă asurzeşte… Trebuie să ascult. Se aud paşi pe scări; paşii ciudaţi merg încet în sus din ce în ce mai aproape. Iisuse. Cruţă-mă pe mine, un bătrân. Este cineva care umblă la mânerul uşii. O Doamne! Iartă-mă! Iisuse! Uşa se deschide încet! Ceva…”

Asta e tot.[16]

[16] Este posibil ca de la enunţul neterminat să se fi tras pe manuscris o linie subţire, care sugerează faptul că peniţa a părăsit la un moment dat spaţiul hârtiei, probabil datorită fricii şi oboselii (n. ed.).

XXVII. PLECAREA

Am lăsat manuscrisul deoparte şi i-am aruncat o privire lui Tonnison: stătea, holbându-se afară, în întuneric. Am aşteptat puţin, apoi i-am vorbit.

— Ei? am spus eu.

Se întoarse încet. Şi mă privi. Gândurile sale păreau să zboare la mare distanţă.

— Era nebun? am întrebat, arătându-i manuscrisul, înclinând pe jumătate din cap.

O clipă, Tonnison se uită la mine, fără să vadă, apoi, dintr-odată îşi veni în fire şi pricepu ce l-am întrebat.

— Nu, răspunse el.

Am deschis gura, vrând să exprim o opinie contrară, deoarece simţul meu de înţelegere a lucrurilor nu-mi permite să accept literalmente toată istoria asta; apoi mi-am închis gura, fără să mai spun nimic. Într-un fel, certitudinea din vocea lui Tonnison îmi întărea convingerile. M-am simţit dintr-o dată mai puţin sigur, deşi încă nu eram, sub nici o formă, încredinţat de ceva.

După câteva clipe de tăcere, Tonnison se ridică băţos şi începu să se dezbrace. Nu părea dispus să vorbească, aşa că nici eu nu am mai spus nimic, doar i-am urmat exemplul. Eram obosit şi copleşit de povestea pe care tocmai o citisem.

Stând înfăşurat între păturile mele, păstram cumva în memorie imaginea bătrânelor grădini, aşa cum le văzusem. Mi-am adus aminte ciudata frică pe care locul acela o trezise în inimile noastre şi asta mă copleşea, încredinţându-mă că Tonnison avea dreptate.

Era foarte târziu când ne-am trezit, aproape de amiază, pentru că mare parte din noapte ne-am petrecut-o citind manuscrisul.

Tonnison era morocănos, iar eu mă simţeam cam indispus. Era o zi ceva cam mohorâtă şi bătea un vânt de iarnă. Nici unul n-a adus în discuţie ideea să mergem la pescuit. Am servit dejunul, apoi am rămas să fumăm în

linişte.

De data aceasta, Tonnison a fost cel care m-a întrebat de manuscris. I l-am dat. Aşa că şi-a petrecut toată după-amiaza citindu-l de unul singur. În timp ce era astfel cufundat în lectură, mi-a venit o idee:

— Ce-ai zice dacă mai aruncăm o privire la…? am înclinat din cap în jos, spre râu.

Tonnison şi-a ridicat privirea. „Nimic!” a răspuns el, aspru, şi, într-un fel, am fost mai puţin iritat decât liniştit de răspunsul lui.

După asta, l-am lăsat singur.

Puţin înainte de ora ceaiului, s-a uitat cu un aer neobişnuit spre mine.

— Scuze, bătrâne prieten, dacă am fost pentru scurt timp prea tăcut faţă de tine – „pentru scurt timp”, într-adevăr! N-a scos un cuvânt de trei ore – dar nu vreau să mai merg acolo, şi indică locul din cap, pentru nimic în lume. Pfu! Şi lăsă jos acea istorie despre teroarea, speranţa şi disperarea unui om.

Dimineaţa următoare, ne-am trezit devreme şi am mers, ca de obicei, să înotăm; în mare parte ne debarasasem de apăsarea din ziua precedentă; aşa că ne-am luat bastoanele, după ce am terminat micul dejun şi ne-am petrecut toată ziua cu sportul nostru preferat.

După acea zi, ne-am bucurat la maxim de restul vacanţei, deşi amândoi ne gândeam la momentul în care şoferul va veni, căci eram teribil de nerăbdători să-l întrebăm sau, prin el, să aflăm dacă printre locuitorii acelui cătun este vreunul care să ne spună ceva despre ciudata grădină solitară din inima acelui ţinut necunoscut din regiune.

În sfârşit, a sosit şi ziua mult aşteptată în care şoferul a venit după noi. A apărut devreme, când ne găseam încă în pat, şi primul lucru pe care-l ştim a fost că s-a dus la deschizătura cortului, întrebându-ne dacă am avut parte de o distracţie plăcută. I-am răspuns afirmativ; şi apoi, împreună, amândoi într-o suflare, l-am întrebat ceea ce consideram că este mai important pentru curiozitatea

noastră: dacă ştia ceva despre o grădină veche sau despre o groapă mare şi un lac, care s-ar fi aflat la câteva mile depărtare, mai jos, pe malul râului; de asemenea, dacă a auzit de existenţa unei mari case pe acolo.

Nu, habar nu avea; dar, stai, că auzise nişte zvonuri, ceva mai de mult, despre o casă mare şi veche, care se ridica singură, departe, în sălbăticie; dar, dacă îşi amintea corect, se zicea că este un loc bântuit, sau, dacă nu era aşa, atunci oricum era ceva „tabu” în legătură cu el; şi, oricum, nu mai se auzise de multă vreme de acel loc – încă de când era un prichindel. Nu, nu-şi mai amintea nimic deosebit; într-adevăr, nu şi-ar fi amintit niciodată, „deloc, deloc”, dacă nu l-am fi întrebat noi.

— Uite, îi spuse Tonnison, realizând că asta era tot ce ne-ar fi putut spune omul, du-te şi fă o plimbare prin sat, cât timp noi ne îmbrăcăm, şi, dacă poţi, încearcă să afli ceva.

Cu un salut greu de descris, omul plecă să-şi îndeplinească misiunea; în timp ce noi ne-am precipitat să ne tragem ceva pe noi; după care, ne-am apucat de micul dejun.

Abia ne aşezasem la masă, când s-a întors.

— Domnu’, dracii ăştia leneşi sunt cu totu-n aşternuturi, zise el, repetându-şi salutul şi trăgând cu ochiul, apreciativ, la bunătăţile ce se înşirau pe lada noastră de provizii, pe care o foloseam acum pe post de masă.

— Ei, bine, ia loc, îi răspunse prietenul meu, şi serveşte ceva împreună cu noi. Ceea ce omul a făcut fără ezitare.

După micul dejun, Tonnison l-a trimis din nou cu aceeaşi însărcinare, cât am mai rămas noi să tragem o pipă. A dispărut vreo trei sferturi de oră, iar când se întoarse, era evident că aflase ceva. Se pare că intrase în vorbă cu un bătrân din sat, care probabil că ştia mai multe decât oricine altcineva în viaţă despre misterioasa casă – deşi tot era destul de puţin.

În fapt, ceea ce aflase era că, în tinereţea acelui „bătrân sătean” – căci doar Cel de Sus mai ştie acum cât timp în urmă o fi fost – se afla o casă mare plasată în mijlocul

grădinilor, unde azi nu s-a mai păstrat decât o fărâmă dintr-o ruină. Casa aceasta fusese nelocuită pentru o bună bucată de vreme, mulţi ani înainte de naşterea bătrânului. Locul era evitat de cei din sat, aşa cum fusese ocolit şi de părinţii lor. Se spuneau multe despre ea şi nimic nu era de bine. Nimeni nu ajunsese prin apropierea ei, fie noapte sau zi. Pentru săteni, casa aceea era sinonim cu tot ce este mai păgân şi mai atroce.

Până într-o zi, când un om, un străin, călătorise până la ei în sat şi apoi apucase drumul spre râu, în direcţia casei, după cum spuseseră toţi sătenii. Câteva ore mai târziu, se întorsese, luându-şi tălpăşiţa înapoi de unde venise, înspre Ardrahan. Apoi, vreme de mai bine de trei luni nu se mai auzise nimic. La ceva timp după aceea, se întorsese; dar acum, era însoţit de o doamnă în vârstă şi de un mare număr de măgari, încărcaţi cu diverse lucruri. Au trecut prin satul lor fără să se oprească şi s-au îndreptat direct spre malul râului, în direcţia casei.

De atunci, nimeni nu-i mai văzuse pe nici unul dintre ei, în afara omului pe care îl tocmiseră să le aducă în fiecare lună proviziile trebuincioase de la Ardrahan; iar cu acesta, nimeni nu intrase vreodată în vorbă; evident, fusese tare bine plătit pentru treaba sa.

Anii treceau înainte în cătunul cel mic, lipsiţi de evenimente: iar omul îşi făcea livrările lunare.

Într-o zi, venise ca de obicei pentru serviciile obişnuite… Trecuse prin sat, schimbând doar câte un salut reţinut cu localnicii, şi merse mai departe spre casă. De obicei, se însera înainte să se întoarcă. De data aceasta, apăruse înapoi în sat, cu câteva ore mai târziu, într-o stare extraordinară de agitaţie şi cu informaţia cutremurătoare cum că acea casă dispăruse în întregime şi că în locul ei acum se căsca o gaură enormă.

Se pare că aceste veşti au stârnit atât de tare interesul sătenilor, încât au trecut peste temerile lor şi s-au dus, cu mic, cu mare, spre locul cu pricina. Acolo, au găsit totul aşa cum le descrisese şi cărăuşul.

Acestea sunt toate câte am putut afla. Cât despre

autorul manuscrisului, cine a fost şi de unde venise, nu vom afla niciodată.

Identitatea sa este, aşa cum pare să-şi fi dorit, îngropată pentru totdeauna.

În aceeaşi zi, am părăsit şi noi singuraticul sătuc Kraighten. De atunci, nu ne-am mai dus acolo.

Uneori, în visele mele, parcă văd aievea groapa aceea enormă, înconjurată cum era din toate părţile de copaci sălbatici şi de tufişuri. Şi zgomotul apei care izvorăşte acolo se amestecă în somnul meu cu alte zgomote mai suave, în timp ce peste toate, se pulverizează eternul văl de stropi.

MÂHNIRE

De-o sete mai feroce mi-e pieptul subjugat,
N-am bănuit vreodată că tot acest pământ,
Fiind strivit sub mâna Stăpânului Divin,
Ne va aduce-un zbucium atât de înverşunat,
Dureri aşa cum numai Tristeţea a zvârlit
Din inima-i amară şi-un suflet chinuit!

Şi orice răsuflare îmi este doar suspin,
Bătaia inimii mi-e numai un zgomot de-agonie,
Un singur gând străbate prin mintea-mi tulburată.
Că niciodată-n viaţă n-am să ajung să ţin –
Afară de durerea ce este veşnic vie —
Mâinile tale albe şi fiinţa adorată.

Prin golul nopţii grele eu te caut
Şi strig cu disperare după tine,
Dar tu nu eşti – şi tronul nopţii vaste
Devine-a mea biserică de stele
Cu dangăte amare ce cântă pentru mine
Cel care-aleargă singur printre atâtea astre!

Ca un flămând spre ţărm eu mă târăsc.
Sperând s-apuc o clipă de odihnă,
Eterna mare să-mi aducă tihnă,
Dar, vai! Din adâncimea cea solemnă,
Voci de departe vin să mă întrebe
Ce s-a-ntâmplat cu dragostea eternă.

Stingher, oriunde am fost şi m-am tot dus,
Eu, ce aveam odată, prin tine, lumea toată,
Mi-e inima o rană nestinsă vreodată.
Căci din tot ce-a fost acum s-a scurs
Spre-acest Deşert, în care viaţa e furată.
Unde totul e nimic şi nimic nu e la fel!